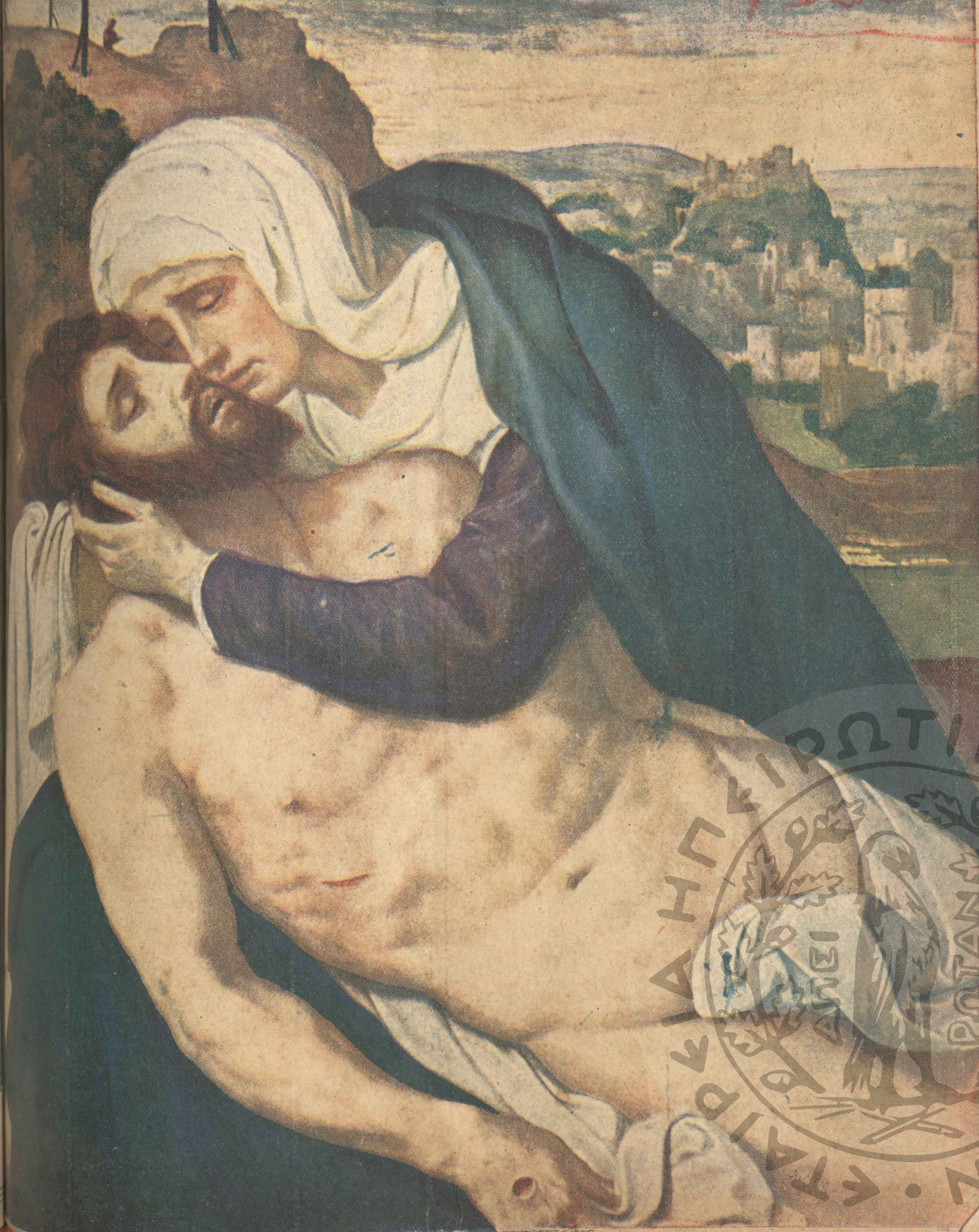

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

ΑΡ. 475

1933

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΛΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρσενίου

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ - ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΣΤΕ, ΜΑΛ-
ΛΟΜΕΤΑΞΑ

Και ό,τι νέον και μεδέρνο παράγεται
από την Έλληνικήν Βιομηχανίαν, λαν-
σάρεται κατά πρότερον εις την άποθήκην
των Έλληνικών Μεταξωτών.
Έρμης 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

Έφέτος

έχομεν να επιδείξωμεν
τά πλέον σίκ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

και την πλουσιωτέραν
συλλογήν ύλικών

ήτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-
ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ κ. τ. λ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΧΟΛΟΛΙΘΙΑΣΙΝ

Τὰ νοσήματα τού ΗΠΑΤΟΣ και τών ΝΕΦΡΩΝ
μέ την χρήσιν τού Θαυματουργού "Αλατος KARLSBAD

ΖΗΤΕΙΤΕ από τὰ Φαρμακεία μόνον τὸ Φυσικὸν ἅλς
KARLSBAD και ἀποφεύγετε ἐπιμόνωσ τα τεχνητὰ
παρασκευάσματα (Artificiels).

ΟΥΔΕΜΙΑ σύγκρισις ὑπάρχει μεταξύ τών τεχνητῶν
παρασκευασμάτων και τών Γνησίων Προϊόντων τών
Πηγῶν τού KARLSBAD.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα
ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ - Ρόμβης 18.
Τηλέφωνον 25-920

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

Ο' Angelos 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

449

Η ΜΑΡΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΣΤΟ ΣΠΗΛΙΟ

(Έργον του Πομπέο Μπατόνι)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ!

Άρχις να βραδιάζει...
Ο Γεράρδος Γεράρδος Ρικόντι, κάθονταν σκεπτικός και μελαγχολικός, πάνω σ' ένα μεγάλο βράχο της άκτης με τους άγκυρές στη-
γμένους στα γόνατά και το πηγούνι ανάμεσα στα χέρια του. Τὰ
διαισναιά του θλιμμένα, χαλάντουσαν πέρα μακριά, στο φόντο της
παραμυθής θάλασσας, που την πλασίονε ο σκοτεινισμένος από
το σινιέρα οὐρανό, έτοιμος από στιγμή σε στιγμή, να ξεσπάσει
σε τρομερή καταιγίδα...

Ο Γεράρδος Ρικόντι, ήταν ένας άτυχημένος καλλιτέχνης. Και
παράτησε τώρα μ' απελπισία την σκληρή μοίρα του, που τον είχε
καταδικάσει άδυσώτητα και που τον είχε φέρει ως το χείλος της ά-
βυσσου.

Το ίδιο πρωί, η ιδιοκτήτρια του μικρού σπιτιού που είχε νοικιάσει
στο γειτονικό Κάπρι, όπου είχε καταφύγει για να εργαστεί έντε-
λώς, έμενεμένος από τη φύση, του είχε πλάσει ότι δεν μπο-
ρούσε πια να τον περιμένη περισσότερο. Είχε τρεις μήνες να της
παράσῃ το νότιο κ' έπρεπε, έατέλους, να της αδειάσει το σπίτι...
Αποτυχώς, όλες η εικόνες που ο Γεράρδος ζωγράφιζε στο Κάπρι,
κ' έστειλε στον έμπορο των έργων του στη Ρώμη, είχαν μείνει άπο-
ύστες. Ο έμπορος, μάλιστα, τούχε γράψει, ότι τα έργα του δεν ήταν
από καίρια που προσαύξουν την προσοχή του πλήθους κ' ότι από την
έκρη που δεν έφτανε να έλπιση πολλά πράγματα...

Όπως ο Γεράρδος Ρικόντι, ήταν άπολύτως βέβαιος ότι, λίγο
πιο πέρα από την άκρη, θα κατόρθωνε να βρή το δρόμο της επιτυ-
χίας. Είχε άπληστη πεποίθηση στο ταλέντο του. Το μόνο
κόσμη ήταν να κατόρθωνε να επβάλει τ' όνομά του.
Έπειτα όμως δεν είχε κατορθώσει αυτό τόσα χρόνια,
κ' άποφασίζοντας ότι είχε κυριεύσει τώρα, Κί-
ντσε μ' άπόγνωση τα κήματα που λυσσομανούσαν κάτω
από τον πέτρινο ορίζοντα και συλλογίζονταν ότι αυτή ήταν
η τελευταία του μέρα...

Σκεπτόταν ότι είχε μείνει χωρίς πενήτα, ότι τον έ-
λασαν από το σπίτι του, ότι η άτυχία τον άνάγκαζε
να παρατήσει την πολυδασανισμένη ζωή του και να χα-
ραχτεί για πάντα από τη νέα που άγαπούσε, την άμορφη
Στέλλα, η οποία έδώ και πέντε χρόνια τούχε άποσχέσει
από τον περιμένο να γίνει ένδοξος και πλούσιος...
Η άφρα Στέλλα τον άγαπούσε τρελά και δεν άπέ-
λειε δόλο στο χέριμα. Ήταν όμως κόρη μεγαλοδυ-
κτικού ο οποίος με κανένα τρόπο δεν θα δέχονταν να

κάμει γαμβρό του ένα φτωχό κ' άσημο καλλιτέχνη.
Αποροφρμένος από τις σκέψεις αυτές ο Γεράρδος Ρικόντι, δεν
είχε προσέξει ότι ο οὐρανός είχε σκοτεινάσει τόσο πολύ κ' ότι είχαν
άρχισει να πέφτουν άραίες σταγόνες βροχής, προμηνύοντας τρομα-
χτική καταιγίδα... Έξαφνα μια άστρατη αλλαγήσε τον δείχνοντα
κ' ένας δυνατός άέρας άρχισε να φυσάει, κάνοντας τα χάλια της
άμμουδιάς να χοροπηδούν.

Τι τον έμελλε κ' αν ξεσπούσε η τρομερότερη καταιγίδα, αφού
έπρεπε από λίγες στιγμές θα μύλωνε θορυβικά από τις άλλοτρίστες
του έλευσιού άποψό κόσμοι;

Απερνώντας μάλιστα, τον άρεσε η άναστατάσις αυτή της φύσεως,
η οποία έναρμονιζόταν με την ψυχική του κατάσταση.

Η θύελλα έτοιμετάβ' όνταίμενε όλοένα. Η άστρατη διαδεχόν-
τουσαν η μια την άλλη, κ' οι κερανοί γινότουσαν πυκνότεροι.

— Καταιγισμένη ζωή ή δειλή μου!... μουρμουρούσε σε μια στιγμή,
κ' ένας σπαραγμός ξεέφυγε από τα θλιμμένα χείλη του.

Και σε μια τελευταία ξεέγερση του είναι του, στην όποια ύψηχε
λίψσα και σαρκασμός, έπροσέθεσε με δυνατή φωνή:

— Μα την πίστι μου, θα ήμουν έτοιμος άπάντε να πουλήσω την
ψυχή μου στο Διάβολο, αν μου χάριζε ως αντίλλαγμα πέντε χρόνων
ευτυχία! Τιποτέ άλλο δεν ήθελα!...

Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, μια λάμψη από έκτακτο φως από τις
προηγούμενες, άσχετες την άτύχημα κ' άμέσως κατέβαν άντι-
χως ένας τρομερός κεραυνός, που συρρίκνισε το βρά-
χο, στον όποιο κάθονταν ο άπελπισμένος ζωγράφος. Στο
φως της άστρατης αυτής, ο Γεράρδος Ρικόντι είδε ότι
δεν ήταν πια μόνος.

Στην άλλη άκρη του βράχου κάθονταν ένας άνδρας
ψηλός κ' άδύνατος, ντυμένος κατάναντα. Το πρόσωπό
του, ξυρομένο όλο, είχε χρώμα πτώματος και τα μαύρα
μάτια του έλαμπαν παράξενα. Τον είδε να του χαμογε-
λάει σαρκαστικά και οέ λίγο του είπε με σοβαρό ύφος:

— Καλώςερα, φίλε μου!...

Βλέποντάς τον ο Ρικόντι, έννοιωσε το αίμα του να
παγώνει στις φλέβες του. Έστειλε σύγκοιμος. Άκούσο,
άναγκάσοντας την ψυχραιμία του, μπόρεσε να τραυλήσει:

— Καλησπέρα, κύριε! Μή συγχωρείτε που δεν άντε-
λήφθη την παρουσία σας!...

— Αυτό είναι πολύ φυσικό, του άπάντησε ο άγνωστος.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΔΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΤΟΠΙΝ. αὐτὸν δὲ Πέτες, πλησίασε τὸν Κουχίλο καὶ τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὄμω. Μὰ ὁ Κουχίλος δὲν ἔβλεπε πειὰ δὲν ἄκουγε, δὲν αἰσθανόταν. Ἐσκαβε τὴ γῆ μὲ τὰ νύχια του, μάζευε σωρούς χρυσίου καὶ μουρμούριζε πάντα :

— Χρυσάρι !... Πόσο χρυσάρι !...

Κόκκινο σὰν τὴ φωτιά καὶ τὸ αἷμα !...

— Τὸν ἀχρεῖο ! ψιθύρισε ὁ Πέτες. Ἐ-

χει μεθύσει ἀπὸ τὴ λάμψη τοῦ χρυσοῦ.

Καὶ σκύβοντας κοντὰ στὸν τυχοδιώκτη τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ γαστρί καὶ τὸν σκοπίνθησε δυνατὰ :

— Ἐ, σύντροφε !...

Ὁ Κουχίλος γέλασε, χύταξε τὸν κυνηγὸ καὶ φάνηκε σὰν νὰ ἐκπνέσει ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

— Τί ζητᾷς ; ρώτησε.

— Δὲν θὰ μοῦ δώσεις καὶ μὲν ἓνα κομμάτι χρυσοῦ ;

Ὁ Κουχίλος δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπειτα πῆρε μιὰ φοῦχτα χρυσαφιοῦ καὶ τὴν ἔδωσε στὸν Πέτε.

— Ποῦρ ! ἔκανε ὁ Πέτες. Αὐτὸ τὸ χρυσάρι εἶνε κατώτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, ἐκεῖ ποὺ εἶνε ὁ τάφος τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ἀλήθεια ; ρώτησε ὁ Κουχίλος.

— Βέβαια, διάβολε ! Ἐκεῖ ὑπάρχουν μεγάλα κομμάτια, πὰ καθαρὰ καὶ πὰ λαμπρὰ. Ἐκεῖ δὲς καὶ μόνος σου.

— Θὰ τὰ μάζεψω κα' αὐτὰ δὲν εἶν' ἐπὶ ;

— Χάριμά σου. Ἀπὸ τοῦ

κόποιος Φάβιος σοὺ χάρισε ὅλο τὸ χρυσάρι τῆς Κοιλιάδας, δὲν μπορεί νὰ σ' ἐμποδίσῃ κανεὶς.

— Κανεὶς ἀπολύτως ! μούγ-
γοισε ὁ Κουχίλος.

— Βεβαίως, διάβολε.

— Τότε πάμε... πάμε γρή-
γορα. Ὁ ἀρχηγὸς ἐδῶ τὸ σπῶρ
ποὶ μάζεψα, δὸν νὰ ξαναγυρίσω.

— Ἄν ξαναγυρίσης ποτέ, ἀ-
χρεῖε.

— Τί εἶπες ;

— Εἶπα πὺς δὲν θὰ σοὺ τὸν
περιφάρῃ κανένας. Ἐδῶ πάντα
μόναχα ἀγγέλματα βρίσκονται. Καὶ
τὰ θηρία δὲν τρώνε χρυσάρι,
ἀλλὰ κοράκια.

— Ναι, ναι, κοράκια.

Μιλούσαν κα' ἀνέβαιναν στὸν
ἀπώροτο βράχο.

Ὁ Βουαρζέ κα' ὁ Φάβιος
τοὺς ἀκολουθοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸν
πύλο, βυθισμένοι σὲ σκέψεις.

Τέλος ἔφτασαν στὴν κορυφὴ.

Τότε ὁ Φάβιος πλησίασε τὸν
Κουχίλο καὶ τοῦ εἶπε ἀπότομα :

— Ἀκούε με, δυστυχισμένε ! Πιὰ ἔδωλόφνησε τὸν Μάρκο
Ἀρελάνο ;

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ τυχοδιώκτης, νεκρὴν χλωμάδα
ἀπλώθηκε πάνω στὸ πρόσωπό του. Τὰ γόνατά του λήγισαν. Ἡ μέση
καὶ ἡ παρὰ τὴν γῆν ἔφυγαν ἀπ' τὸ μυαλό του. Κατάλαβε τὴ
τὸν περιμένει. Καὶ μὲ φωνὴν τρεμάμενη ἀποκριθῆκε :

— Τὸν Μάρκο Ἀρελάνο ;... Ἐγώ ;... Δὲν τὸν σκότωσα
ἐγώ... Εἶνε πρῆματα, πρῆματα... Ποὺς σὰς εἶπε τέτοιο πράγμα ;

— Τὸ ἔχω καλά. Ἐσὺ τὸν σκότωσες. Τὸν ἔσφαξες ἐνὶ κοι-
μόταν καὶ τὸν πέταξες ἔξω ἀπὸ τὸν ὄμιλον, στὸ ποτάμι.

— Εἶνε πρῆματα !... Ποὺς σὰς εἶπε ἓνα τέτοιο πράγμα ;

— Ὁ ἴδιος.

— Ὁ ἴδιος !... Ὁ Μάρκος Ἀρελάνος ;... Ζῇ ὁ Μάρκος Ἀ-
ρελάνος !... Ὁ, Θεέ μου, ἔλεος... ἔλεος !...

— Ναι, μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος. Τὸ φάντασμα τὸν δηλαδὴ. Μήπως
δὲν τὸν ἐσκότωσες στὰ μέρη αὐτὰ ; Χὼς τὴ νύχτα βγήκε ἀπ' τὸ
ποτάμι γεμάτος αἷμα καὶ μὲ ζήτησε νὰ τὸν ἐκδιηθῇ. Μοῦ ἀπα-
κάληψε τ' ὄνομα τοῦ δολοφόνου του. Κι' ὁ δολοφόνος αὐτὸς εἶσα
ἐστὶ !...

Τὰ τρομερὰ λόγια τοῦ Φαβίου συνέτριψαν τὸν προληπτικὸ κα-
κουργό. Καὶ προδόθηκε πειὰ μόνος του. Δὲν διέφυγε τώρα τὸ ἐγ-
κλήμα του. Εἶχε γονατίσει κάτω καὶ ζήτησε ἔλεος.

— Διψήθῃτε με, δὲν Φάβιε !... ἐφώνησε. Ἐλεος !... Πάρε
ὅλο τὸ χρυσάρι ποὺ μοῦ χάρισε κα' ἄρπῃς μου τὴ ζωὴ μου. Μὴ μὲ
σκοτώσετε. Θὰ γίνω δοῦλος σας, σκλάβος σας πιστός. Θὰ σκοτώσω
δουλοὺς τοὺς ἐχθρούς σας, διπλοὺς κα' ἐν βρίσκονται, ἀρκεῖ νὰ μοῦ κά-

μετε ἓνα μονάχα νόημα. Καὶ τὸν πατέρα μου σκοτώνω, ἂν μὲ προ-
σπάξουν. Ἀλλὰ, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, ἄρπῃς μου
τὴ ζωὴ μου, ἄρπῃς με νὰ ζήσω.

— Κι' ὁ Ἀρελάνος σοὺ ζήτησε ἔλεος, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀπὸ-
θνήσκεις.

— Ναι, τὸ ὁμολογῶ, δὲν Φάβιε... Τὸν σκότωσα, γιὰ νὰ μὴν
σὲ μέγα δλο αὐτὸ τὸ χρυσάρι. Ἀλλὰ τώρα δὲν τὸ θέλω. Τὸ δῖνα
δὲν γιὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴ ζωὴ μου. Τὶ θές περισσότερο ;

Τραυλίζοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄλλος, ἐσύρετο μὲ τὰ γόνατα κα-
τόταν τοῦ Φαβίου, ὁ ὁποῖος ἐβήματιζε πάνω-κάτω νευρικά, ζήτησας
νὰ τοῦ φιλῇ τὰ πόδια. Ἀπὸ τοῦ ἔβγαλαν ἀπ' τὸ στόμα του. Ἐπε-
με καὶ σπαταροῦσε σὺγκομος σὰν τὸ ψάρι.

— Ἐλεος !... Ἐλεος, δὲν Φάβιε !... ἐκράγαζε. Συγχώρησε
με, σὺς ἐξορκίζω στὴν ψυχὴ τῆς μητέρας σας, σὺς ὄνομα τῆς δόνας
Ροζαρίτας, ἡ ὁποία σ' ἀγαπᾷ !... Ναι, σ' ἀγαπᾷ, τὸ ἔχω, τὸ
ἀκούω !...

— Τί ;... Τί εἶπες ;... φώναξε ὁ Φάβιος κα' ἐγύρισε ἀπὸ τοῦ
μας γιὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ, κατασπαραγμένος σὺ δόξα μου τοῦ ὀνό-
ματος τῆς Ροζαρίτας.

Ἄλλοιμον δμως !...

Ἦταν ἀργὰ πειὰ...

Ἡ ἐρώτησις τοῦ Φαβίου ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι.

Ὁ ἄλλος τυχοδιώκτης δὲν ἐπρόφτασε νὰ τελεωθῇ τὴ φράση
του.

Ἐκνευρισθεὶς ὁ Πέτες νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ θηρῇ ἀνάνδρα, τὸν πλη-
σίασε ξαφνικὰ καὶ τοῦ δίδωσε μιὰ δυνατὴ χλομάδα. Κι' εἶπα, καθὼς ὁ
Κουχίλος βρίσκονταν γονατισμένος στὴν ἀκρὴ τοῦ τρομεροῦ γρηναίου
κατακλινῆσε κατὰ κεφάλαι στὴν ἄ-
βυσσος.

— Τί ἔκαμες, Πέτε ! φώναξε
ταραγμένος ὁ Φάβιος.

— Ἐκεῖνο ποῦτρεπε, φίλε μου.

Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος δὲν ἔβλεπε ὅτι
τὸ σπῶρ τῆς κοιλιάδας του οἶπε
τὸ βόλι τῆς καρμίντας του γιὰ
νὰ πεθάνῃ.

Ξαφνικὰ, τὴ στιγμή αὐτῇ, μιὰ
τρομερὴ κραυγὴ, ἓνα πένθιμο οὐ-
λιαχτό, ἀντήχησε ἀπ' τὸ βάθος
τοῦ γρηναίου βράχου.

— Ἀσπασαί !... Ὀμοσσοῦ !...

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ ἄλλος τυχοδιώκτης, πα-
σμένος γερά ἀπ' τὰ κλάδα του,
ἐπρόφτασε νὰ τὸν ἀπάρνησῃ.

— Ἀσπασαί !... Ὀμοσσοῦ !...

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρὸς τὰ π-
σω χλωμός καὶ ταραγμένος.

Τὸ ὄνομα ποὺ εἶχε ἀντηχήσῃ,
ἦταν φρικτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας
ὁ Κουχίλος, εἶχε πιασθεὶ ἀπὸ ἓνα
θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν
μποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὸ βέ-
λος τοῦ σώματος του. Καὶ σπῆ-
σε ἀπὸ τὸν ὄμιλον.

Ὁ Φάβιος ἀνταρτήθηκε κα' ἔ-
σπασε νὰ δῇ τὴ συμβαίνει. Ἀμέ-
σως δὲς τρεβήθηκε πρ

Διορίστηκε νομάρχης!...

της Κυβερνήσεως!... "Όσοι ήταν κι αυτοί κάτι τι, για να τον θυμόνται ύπουργοι και πρωθυπουργοί και Πρόεδροι Δημοκρατίας στην 'Αθήνα, και όχι απλώς φαρμακοποιοί, καλός και ήσυχος και ταπεινός, στο μικρό και άγνωστο — ούτε ο Χάρτης της Μεγάλης Ελλάδος δεν το έγραψε — χωριό του, περμένοντας να πούληση λίγη συναμική ή κανένα συναμικό!...

"Όσοι δεν τον έγινε ο βουλευτής ο κ. Σουφροχέρης, όταν ψηφοδωμάτιος πέρασε κι' από το χωριό του; — Ψηφίσε με, κύριε Ποντίκη, εσύ και οι δικοί σου κι' όλο το χωριό, κι' έννοια σου, εγώ δεν θα το λησμονήσω, του έλεγε. — Θα μπροσέσω να καταφέρεται να προμηθευώμαι τα φάρμακα, χωρίς να πληρώσω τελωνείο; ρώτησε ο Ποντίκης. — Μαρέ, τί φάρμακα και γουδοχέρια μου μιλάς αυτού! Θέ να σου δώσω γάι μά θέσι που να μην υπάσχη δεύτερη!...

Σταυρούς λοιπόν στο Σουφροχέρη, γραμμή στις εκλογές. Και οι σταυροί... έκαιναν το δαύμα τους!

Μήνας δεν έπέρασε και διορίστηκε νομάρχης ο Ποντίκης.

Κι' έπειτα, σου λέει ο άλλος, να μην πιστεύη κανένας τ'ό Θεό! και να μην κάνει, πύσα ώρα, το σταυρό του!...

Κρατώντας λοιπόν ο κ. Ποντίκης το μυστακονάκι του μπροστά, όπως ή γυναικούλες, τη λαμπάδα, όταν γυρίζουν από την εκκλησία, την 'Ανάστασι, παρουσιάζουν στο ύπουργείο:

— 'Ο κ. Ποντίκης, νομάρχης Βύκου και Λαθουρίου.

— "Ω, φίλτατε, τον προσεφώνησε ο κ. Διοσμάκης ο ύπουργός!... Τά συγκαρτήριά μας. Τό κόμμα μας είς την περιφέρειάν σας εθροιάμεν!... Ελθετε, αληθώς, πολήμιος παρών της παρατάξεώς μας και της ιδεολογίας μας!... Καθήσεται, παρακαλώ!... Θά πάρετε έναν καρεδάκι;...

Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ο κλητήρας. — Κύριε ύπουργέ, κάτι γυναίκες, θύματα πολέμου, θέλουν να σας δουν...

— Καλά, καλά, δεν είναι καλές, ως περιμένουν ή ως γυρίζουν αθώο! Τώρα συναρμόζομαι με τον κ. νομάρχην!... Λοιπόν, φίλτατε, χωρίς είς υμάς, ο συνδυασμός μας στον τόπο σας έξηλθε νικητής!... Τό Κράτος έτρεπε να σας τιμήση, και έπαξίως σας έτίμησε... Φαντάζομαι και εκεί όπου θα πάτε ως νομάρχης, πόσον θα μεταβάλλετε τα πράγματα... Γιατί, έξερете, ο νομός Βύκου και Λαθουρίου, κατά πλειονοψηφίαν είνε αντίθετός μας... 'Αλλά ή παράταξίς μας στηρίζεται είς υμάς και τας ένεργείας σας...

Και αφού τού είπε και τού είπε για πρόσωπα και πράγματα, που ο καίμενος ο φαρμακοποιός δεν τά καταλάβαινε, ο ύπουργός κ. Διοσμάκης χτύπησε το κουδούνι.

— Ένας τμηματάρχης κατέφθασε πνευστιών.

— Να δοκιμάσθ ή κ. νομάρχης!...

Και ο κ. νομάρχης όρκισθη προσκύνώντας:

— "... ούτως είη μοι ο Θεός βοηθός και τό έργον αυτού Εὐαγγελίων!..."

— Και ίδίως οι σταυροί του Σουφροχέρη, πρόσθεσε ο Ποντίκης από μέσα του.

Πέρασε κατόπιν από τό γραφείο, για να υπογράψη τό πρακτικό της δοκιμασίας που ήταν έκ των προτέρων έτοιμο.

Έβαλε μια υπογραφή μικρή, δειλή και δυσανάγνωστη, σαν τρέμουλα ουράς νεογεννήτου ποντικού.

— Δέν λυπόμην τόσο τη Νομαρχία που έχασα, όσο λυπόμην τη μαλτέζικη γουρουνά!

— Τι υπογραφή είνε αυτή; του

Πώς λοιπόν να μην πιστεύη τ'ό Θεό, και πώς να μην κάνει τον σταυρό του;...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Κ. ΠΟΝΤΙΚΗΣ

«Λαμβάνομεν τήν τιμήν να σας γνωρίσωμεν ότι δια τού άπό, κτλ., Προεδρικού διατάγματος, δημοσιευθέντος είς τό ύπ' αριθ., κτλ., φύλλον της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, διαρίσθητε νομάρχης είς τόν Νομόν Βύκου και Λαθουρίου, και παρακαλούμεν, κτλ.»

Ο κ. Ποντίκης έδιάβασε και ξαναδιάβασε τό ύπουργικό αυτό έγγραφο.

— Καλέ, γι' αυτόν τά έγραψαν αυτά!... 'Υπουργικό διάταγμα, Ποντίκης, 'Εφημερίδα

της Κυβερνήσεως!... "Όσοι ήταν κι αυτοί κάτι τι, για να τον θυμόνται ύπουργοι και πρωθυπουργοί και Πρόεδροι Δημοκρατίας στην 'Αθήνα, και όχι απλώς φαρμακοποιός, καλός και ήσυχος και ταπεινός, στο μικρό και άγνωστο — ούτε ο Χάρτης της Μεγάλης Ελλάδος δεν το έγραψε — χωριό του, περμένοντας να πούληση λίγη συναμική ή κανένα συναμικό!...

"Όσοι δεν τον έγινε ο βουλευτής ο κ. Σουφροχέρης, όταν ψηφοδωμάτιος πέρασε κι' από το χωριό του; — Ψηφίσε με, κύριε Ποντίκη, εσύ και οι δικοί σου κι' όλο το χωριό, κι' έννοια σου, εγώ δεν θα το λησμονήσω, του έλεγε.

— Θα μπροσέσω να καταφέρεται να προμηθευώμαι τα φάρμακα, χωρίς να πληρώσω τελωνείο; ρώτησε ο Ποντίκης.

— Μαρέ, τί φάρμακα και γουδοχέρια μου μιλάς αυτού! Θέ να σου δώσω γάι μά θέσι που να μην υπάσχη δεύτερη!...

Σταυρούς λοιπόν στο Σουφροχέρη, γραμμή στις εκλογές.

Και οι σταυροί... έκαιναν το δαύμα τους!

Μήνας δεν έπέρασε και διορίστηκε νομάρχης ο Ποντίκης.

Κι' έπειτα, σου λέει ο άλλος, να μην πιστεύη κανένας τ'ό Θεό! και να μην κάνει, πύσα ώρα, το σταυρό του!...

Κρατώντας λοιπόν ο κ. Ποντίκης το μυστακονάκι του μπροστά, όπως ή γυναικούλες, τη λαμπάδα, όταν γυρίζουν από την εκκλησία, την 'Ανάστασι, παρουσιάζουν στο ύπουργείο:

— 'Ο κ. Ποντίκης, νομάρχης Βύκου και Λαθουρίου.

— "Ω, φίλτατε, τον προσεφώνησε ο κ. Διοσμάκης ο ύπουργός!... Τά συγκαρτήριά μας. Τό κόμμα μας είς την περιφέρειάν σας εθροιάμεν!... Ελθετε, αληθώς, πολήμιος παρών της παρατάξεώς μας και της ιδεολογίας μας!... Καθήσεται, παρακαλώ!... Θά πάρετε έναν καρεδάκι;...

Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ο κλητήρας.

— Κύριε ύπουργέ, κάτι γυναίκες, θύματα πολέμου, θέλουν να σας δουν...

— Καλά, καλά, δεν είναι καλές, ως περιμένουν ή ως γυρίζουν αθώο! Τώρα συναρμόζομαι με τον κ. νομάρχην!... Λοιπόν, φίλτατε, χωρίς είς υμάς, ο συνδυασμός μας στον τόπο σας έξηλθε νικητής!... Τό Κράτος έτρεπε να σας τιμήση, και έπαξίως σας έτίμησε... Φαντάζομαι και εκεί όπου θα πάτε ως νομάρχης, πόσον θα μεταβάλλετε τα πράγματα... Γιατί, έξερете, ο νομός Βύκου και Λαθουρίου, κατά πλειονοψηφίαν είνε αντίθετός μας... 'Αλλά ή παράταξίς μας στηρίζεται είς υμάς και τας ένεργείας σας...

Και αφού τού είπε και τού είπε για πρόσωπα και πράγματα, που ο καίμενος ο φαρμακοποιός δεν τά καταλάβαινε, ο ύπουργός κ. Διοσμάκης χτύπησε το κουδούνι.

— Ένας τμηματάρχης κατέφθασε πνευστιών.

— Να δοκιμάσθ ή κ. νομάρχης!...

Και ο κ. νομάρχης όρκισθη προσκύνώντας:

— "... ούτως είη μοι ο Θεός βοηθός και τό έργον αυτού Εὐαγγελίων!..."

— Και ίδίως οι σταυροί του Σουφροχέρη, πρόσθεσε ο Ποντίκης από μέσα του.

Πέρασε κατόπιν από τό γραφείο, για να υπογράψη τό πρακτικό της δοκιμασίας που ήταν έκ των προτέρων έτοιμο.

Έβαλε μια υπογραφή μικρή, δειλή και δυσανάγνωστη, σαν τρέμουλα ουράς νεογεννήτου ποντικού.

— Δέν λυπόμην τόσο τη Νομαρχία που έχασα, όσο λυπόμην τη μαλτέζικη γουρουνά!

— Τι υπογραφή είνε αυτή; του

Το φαρμακείο του ήταν κλειστό και ή αλλη του ρημαγμένη!...

— Τι γίνανε, γυναίκα, τά πωλερικά; Πού είνε ή γουρουνά;

Η γυναίκα του τούδειξε τις τουαλέττες που είχες φτιάσει.

Τότε ο κ. Ποντίκης έσκυψε τό κεφάλι του και μονολόγησε με θλίψη και φιλοσοφία για την ανθρωπινή ματαιότητα:

— Δέν λυπόμην τόσο τη Νομαρχία που έχασα, όσο λυπόμην τη μαλτέζικη γουρουνά!

— Τι υπογραφή είνε αυτή; του

Το φαρμακείο του ήταν κλειστό και ή αλλη του ρημαγμένη!...

— Τι γίνανε, γυναίκα, τά πωλερικά; Πού είνε ή γουρουνά;

Η γυναίκα του τούδειξε τις τουαλέττες που είχες φτιάσει.

Τότε ο κ. Ποντίκης έσκυψε τό κεφάλι του και μονολόγησε με θλίψη και φιλοσοφία για την ανθρωπινή ματαιότητα:

— Δέν λυπόμην τόσο τη Νομαρχία που έχασα, όσο λυπόμην τη μαλτέζικη γουρουνά!

— Τι υπογραφή είνε αυτή; του

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Με μοτιλλιάρικες κι' έμένα!

είπε κάποιος βουλευτής, που ήθελε να παύση.

— 'Υπογραφή! 'Υπογραφή νομάρχου είν' αυτή!... Μα, άν έξακολουθείς να υπογράφεις έτσι, θα σε πιάσουν!...

— Και πώς υπογράφουν οι νομάρχαι, σας παρακαλώ; ρώτησε με κάποιαν έκπληξη ο Ποντίκης τόν κ. τμηματάρχη.

— Όπως οι μητροπολίτες, του απάντησε εκείνος μειδίων, για να φανή έξυπνος κι' ευχάριστος στον βουλευτή. Με τσηριτζάντζικες, σταυρούς και χίλια-δύο παραγεμιά...

— Αλλά άς ελνε, αυτά θα σου τά πη ο κ. διευθυντής της Νομαρχίας.

— Έτσι ο κ. Ποντίκης, αφού τό έσημείωσε κι' αυτό κι' έπηρε διάφορες όδηγίες από τόν ύπουργό, έπήγε στην έδρα του!...

Ο κ. Ποντίκης ήταν άνθρωπος καλός, κηδός, αγαθός, ήσυχος και καλμαρισμένος, σαν να έβρισκε κάθε ημέρα μια νταμούζινα βοσκίτζο καλή, κατασταλτικό.

Κοντός, με μια μυτίτσα τραυτικό και μουστακάκια ποντικίσια, με λίγες τριχες άραιές κι' ίσες, που άγρίωναν όταν σούφρωνε και έσοφρωνε χάριν έπιστημότητος τό έπάνω χέλιος του.

— Μαρέ, Ποντίκη τόν είπανε, και σαν ποντίκι είνε! λέγανε οι κάτοικοι.

— Τι μάς τόν έστειλαν αυτόν εδώ! Θά μάς... τόν φάνε κατένας γάτος.

— Εύτυχώς που Γάτος δεν υπάρχει πια. Διορίστηκε νομάρχης στη Χαλκίδα!

Η ημέρες περνούσαν ώραιές κι' ευχάριστες, όπως είνε όλες ή ημέρες τών κυρίων νομαρχών, που είνε και κοιμητικοί παράγοντες.

Μια μέρα όμως, που ο κ. Ποντίκης προσπαθούσε να έξηγήση κάποιο άρθρο του νόμου 4108, έλαβε δύο φακέλλους.

Ο ένας ήταν μια ευαρέσκεια εκ μέρους του κ. ύπουργού, και ο άλλος μια... δυσαρέσκεια εκ μέρους της συζύγου του.

Σ' αυτόν κάθεται αυτός, του έγραφε ή γυναίκα του, και διασκεδάσεις. Προχθές διάβαξα στην εφημερίδα, ότι έτ'ί μ η σ ε ε και την τελετή! Κι' εγώ κάθεται στο χωριό και φυλάω τό κλειστό τό φαρμακείο!...

Νά μου στείλεις χεχέματα, τό ρηγοροτέσι, να φτιάσω ένα φόρεμα μεταξωτό κι' εγώ και νάσω κλεισμένη, μέσα στα άδειανά βάτρα της σπενσαρίας σου, σαν να με μοτιλλιάρικες κι' έμένα. Με πρώτο ταχυδρομείο άπαιτώ να μου στείλεις 10,000».

Ο κ. νομάρχης της απάντησε μελαγχολικός:

— Μα, έπειτά χιλιάδες τριακόσιες δώδεκα είνε όλος κι' όλος ο μισός μου. 'Εξοικονομήσου όπως μπορείς. Πούλησε τίποτε άχρηστα, κάμει φόρεμα κι' έλα».

Νά ξεπουλήση άχρηστα!... 'Εστράφη γύρω της και είδε.

Γιά την κυρία ενός νομάρχου που ή ο' ένα χωριό, όλα εκεί πέρα είνε άχρηστα, άμπελα, χωράκια, έλαιόδενδρα, ζώα και άνθρωποι.

Έκάλισε λοιπόν ή κ. Ποντίκη έναν χατάκι και τά ξεπούλησε όλα δσο-δσο. Πάει και ή γουρουνά ή μαλτέζικη, δαύμα κηράτος και πάχος, τυγίζουσα διακόσιες οκάδες! Πούληθηκε διακίον κι' αυτή! Και με τά λεφτά που είσέπραξε ή κ. Ποντίκη, άρχισε να στολίζεται.

— Αλλά έαφνικά έμεσολάβησε ένα παρόδημα:

— Έπεσαν ή Κυβέρνησις, κατατηφισθείσα έν τη Βουλή».

Τό νέο ύπουργείο έγινε γρήγορα-γρήγορα για τη σωτηρία της πατρίδος και γρήγορα-γρήγορα άρχισαν οι διορισμοί τών νέων νομαρχών.

— Έτσι, ένα μελαγχολικό άπόγευμα, ο κ. Ποντίκης ξαναγύριζε στο σπίτι του.

Τό φαρμακείο του ήταν κλειστό και ή αλλη του ρημαγμένη!...

— Τι γίνανε, γυναίκα, τά πωλερικά; Πού είνε ή γουρουνά;

Η γυναίκα του τούδειξε τις τουαλέττες που είχες φτιάσει.

Τότε ο κ. Ποντίκης έσκυψε τό κεφάλι του και μονολόγησε με θλίψη και φιλοσοφία για την ανθρωπινή ματαιότητα:

— Δέν λυπόμην τόσο τη Νομαρχία που έχασα, όσο λυπόμην τη μαλτέζικη γουρουνά!

— Τι υπογραφή είνε αυτή; του

Το φαρμακείο του ήταν κλειστό και ή αλλη του ρημαγμένη!...

— Τι γίνανε, γυναίκα, τά πωλερικά; Πού είνε ή γουρουνά;

Η γυναίκα του τούδειξε τις τουαλέττες που είχες φτιάσει.

Τότε ο κ. Ποντίκης έσκυψε τό κεφάλι του και μονολόγησε με θλίψη και φιλοσοφία για την ανθρωπινή ματαιότητα:

— Δέν λυπόμην τόσο τη Νομαρχία που έχασα, όσο λυπόμην τη μαλτέζικη γουρουνά!

— Τι υπογραφή είνε αυτή; του

Το φαρμακείο του ήταν κλειστό και ή αλλη του ρημαγμένη!...

— Τι γίνανε, γυναίκα, τά πωλερικά; Πού είνε ή γουρουνά;

Η γυναίκα του τούδειξε τις τουαλέττες που είχες φτιάσει.

Τότε ο κ. Ποντίκης έσκυψε τό κεφάλι του και μονολόγησε με θλίψη και φιλοσοφία για την ανθρωπινή ματαιότητα:

— Δέν λυπόμην τόσο τη Νομαρχία που έχασα, όσο λυπόμην τη μαλτέζικη γουρουνά!

— Τι υπογραφή είνε αυτή; του

Με μοτιλλιάρικες κι' έμένα!

είπε κάποιος βουλευτής, που ήθελε να παύση.

— 'Υπογραφή! 'Υπογραφή νομάρχου είν' αυτή!... Μα, άν έξακολουθείς να υπογράφεις έτσι, θα σε πιάσουν!...

— Και πώς υπογράφουν οι νομάρχαι, σας παρακαλώ; ρώτησε με κάποιαν έκπληξη ο Ποντίκης τόν κ. τμηματάρχη.

— Όπως οι μητροπολίτες, του απάντησε εκείνος μειδίων, για να φανή έξυπνος κι' ευχάριστος στον βουλευτή. Με τσηριτζάντζικες, σταυρούς και χίλια-δύο παραγεμιά...

— Αλλά άς ελνε, αυτά θα σου τά πη ο κ. διευθυντής της Νομαρχίας.

— Έτσι ο κ. Ποντίκης, αφού τό έσημείωσε κι' αυτό κι' έπηρε διάφορες όδηγίες από τόν ύπουργό, έπήγε στην έδρα του!...

Ο κ. Ποντίκης ήταν άνθρωπος καλός, κηδός, αγαθός, ήσυχος και καλμαρισμένος, σαν να έβρισκε κάθε ημέρα μια νταμούζινα βοσκίτζο καλή, κατασταλτικό.

Κοντός, με μια μυτίτσα τραυτικό και μουστακάκια ποντικίσια, με λίγες τριχες άραιές κι' ίσες, που άγρίωναν όταν σούφρωνε και έσοφρωνε χάριν έπιστημότητος τό έπάνω χέλιος του.

— Μαρέ, Ποντίκη τόν είπανε, και σαν ποντίκι είνε! λέγανε οι κάτοικοι.

— Τι μάς τόν έστειλαν αυτόν εδώ! Θά μάς... τόν φάνε κατένας γάτος.

— Εύτυχώς που Γάτος δεν υπάρχει πια. Διορίστηκε νομάρχης στη Χαλκίδα!

Η ημέρες περνούσαν ώραιές κι' ευχάριστες, όπως είνε όλες ή ημέρες τών κυρίων νομαρχών, που είνε και κοιμητικοί παράγοντες.

Μια μέρα όμως, που ο κ. Ποντίκης προσπαθούσε να έξηγήση κάποιο άρθρο του νόμου 4108, έλαβε δύο φακέλλους.

Ο ένας ήταν μια ευαρέσκεια εκ μέρους του κ. ύπουργού, και ο άλλος μια... δυσαρέσκεια εκ μέρους της συζύγου του.

Σ' αυτόν κάθεται αυτός, του έγραφε ή γυναίκα του, και διασκεδάσεις. Προχθές διάβαξα στην εφημερίδα, ότι έτ'ί μ η σ ε ε και την τελετή! Κι' εγώ κάθεται στο χωριό και φυλάω τό κλειστό τό φαρμακείο!...

Νά μου στείλεις χεχέματα, τό ρηγοροτέσι, να φτιάσω ένα φόρεμα μεταξωτό κι' εγώ και νάσω κλεισμένη, μέσα στα άδειανά βάτρα της σπενσαρίας σου, σαν να με μοτιλλιάρικες κι' έμένα. Με πρώτο ταχυδρομείο άπαιτώ να μου στείλεις 10,000».

Ο κ. νομάρχης της απάντησε μελαγχολικός:

— Μα, έπειτά χιλιάδες τριακόσιες δώδεκα είνε όλος κι' όλος ο μισός μου. 'Εξοικονομήσου όπως μπορείς. Πούλησε τίποτε άχρηστα, κάμει φόρεμα κι' έλα».

Νά ξεπουλήση άχρηστα!... 'Εστράφη γύρω της και είδε.

Γιά την κυρία ενός νομάρχου που ή ο' ένα χωριό, όλα εκεί πέρα είνε άχρηστα, άμπελα, χωράκια, έλαιόδενδρα, ζώα και άνθρωποι.

Έκάλισε λοιπόν ή κ. Ποντίκη έναν χατάκι και τά ξεπούλησε όλα δσο-δσο. Πάει και ή γουρουνά ή μαλτέζικη, δαύμα κηράτος και πάχος, τυγίζουσα διακόσιες οκάδες! Πούληθηκε διακίον κι' αυτή! Και με τά λεφτά που είσέπραξε ή κ. Ποντίκη, άρχισε να στολίζεται.

— Αλλά έαφνικά έμεσολάβησε ένα παρόδημα:

— Έπεσαν ή Κυβέρνησις, κατατηφισθείσα έν τη Βουλή».

Τό νέο ύπουργείο έγινε γρήγορα-γρήγορα για τη σωτηρία της πατρίδος και γρήγορα-γρήγορα άρχισαν οι διορισμοί τών νέων νομαρχών.

— Έτσι, ένα μελαγχολικό άπόγευμα, ο κ. Ποντίκης ξαναγύριζε στο σπίτι του.

Τό φαρμακείο του ήταν κλειστό και ή αλλη του ρημαγμένη!...

— Τι γίνανε, γυναίκα, τά πωλερικά; Πού είνε ή γουρουνά;

Η γυναίκα του τούδειξε τις τουαλέττες που είχες φτιάσει.

Τότε ο κ. Ποντίκης έσκυψε τό κεφάλι του και μονολόγησε με θλίψη και φιλοσοφία για την ανθρωπινή ματαιότητα:

— Δέν λυπόμην τόσο τη Νομαρχία που έχασα, όσο λυπόμην τη μαλτέζικη γουρουνά!

— Τι υπογραφή είνε αυτή; του

Το φαρμακείο του ήταν κλειστό και ή αλλη του ρημαγμένη!...

— Τι γίνανε, γυναίκα, τά πωλερικά; Πού είνε ή γουρουνά;

Η γυναίκα του τούδειξε τις τουαλέττες που είχες φτιάσει.

Τότε ο κ. Ποντίκης έσκυψε τό κεφάλι του και μονολόγησε με θλίψη και φιλοσοφία για την ανθρωπινή ματαιότητα:

— Δέν λυπόμην τόσο τη Νομαρχία που έχασα, όσο λυπόμην τη μαλτέζικη γουρουνά!

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ

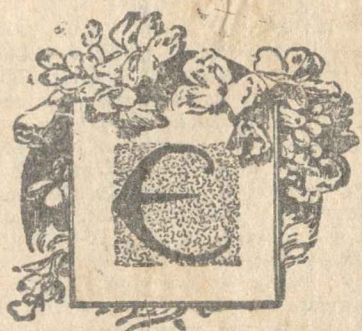
"Όλη μέρα περπατούσαμε μέσα στη ζέση σκάνη τού δρόμου. Μπροστά μας άλλες φάλαγγες έξαπτημένους άπ' την πορεία και τις κακουχίες στρατού, και πίσω μας, στριμωγμένα σε άτελείωτη σειρά, τά μεταγωγικά μάχης τού συντάγματός μας...

Κάθε λίγο διαστικά καμιάνα, παραφορτωμένα, περνούσαν ανάμεσα άπ' τη φάλαγγα τών φορτωμένων με τούς βαρείους γυλιούς των φαντάρων, τούς σκόρπιζαν, τούς ξεκοφφαιναν με τόν δι-

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΣΕΛ ΡΟΜΕ

(Ο έρωτικός σπαραγμός της μεγάλης ηθοποιού)

Ένας καλλιτέχνης, ένας άνθρωπος που μάς έκανε να ζήσουμε μαζί του, από τότε που μερικοί ψαράδες άνοιξαν από το ανάσφατο νερό του Σηκουάνα το πτώμα της Μαρσέλ Ρομέ — πέντε μήνες πέρασαν από τότε, κι' ακόμα προσπαθούν στο Παρίσι να εξακριβώσουν τα αίτια που έκαναν τη μεγάλη αυτή καλλιτέχνη της δόξης ν' αυτοκτονήσει στην άνθιση της όμορφιάς της και στην άσκη της τέχνης της. Η αυτοκτονία είναι κάτι τρομερό και άκατανόητο. Μά θ' αν έκεινος που αυτοκτονεί είνε να διασώζω πρόσωπο και μάλιστα

έναν καλλιτέχνη, ένας άνθρωπος που μάς έκανε να ζήσουμε μαζί του, από τότε που μερικοί ψαράδες άνοιξαν από το ανάσφατο νερό του Σηκουάνα το πτώμα της Μαρσέλ Ρομέ — πέντε μήνες πέρασαν από τότε, κι' ακόμα προσπαθούν στο Παρίσι να εξακριβώσουν τα αίτια που έκαναν τη μεγάλη αυτή καλλιτέχνη της δόξης ν' αυτοκτονήσει στην άνθιση της όμορφιάς της και στην άσκη της τέχνης της. Η αυτοκτονία είναι κάτι τρομερό και άκατανόητο. Μά θ' αν έκεινος που αυτοκτονεί είνε να διασώζω πρόσωπο και μάλιστα

έναν καλλιτέχνη, ένας άνθρωπος που μάς έκανε να ζήσουμε μαζί του, από τότε που μερικοί ψαράδες άνοιξαν από το ανάσφατο νερό του Σηκουάνα το πτώμα της Μαρσέλ Ρομέ — πέντε μήνες πέρασαν από τότε, κι' ακόμα προσπαθούν στο Παρίσι να εξακριβώσουν τα αίτια που έκαναν τη μεγάλη αυτή καλλιτέχνη της δόξης ν' αυτοκτονήσει στην άνθιση της όμορφιάς της και στην άσκη της τέχνης της. Η αυτοκτονία είναι κάτι τρομερό και άκατανόητο. Μά θ' αν έκεινος που αυτοκτονεί είνε να διασώζω πρόσωπο και μάλιστα

έναν καλλιτέχνη, ένας άνθρωπος που μάς έκανε να ζήσουμε μαζί του, από τότε που μερικοί ψαράδες άνοιξαν από το ανάσφατο νερό του Σηκουάνα το πτώμα της Μαρσέλ Ρομέ — πέντε μήνες πέρασαν από τότε, κι' ακόμα προσπαθούν στο Παρίσι να εξακριβώσουν τα αίτια που έκαναν τη μεγάλη αυτή καλλιτέχνη της δόξης ν' αυτοκτονήσει στην άνθιση της όμορφιάς της και στην άσκη της τέχνης της. Η αυτοκτονία είναι κάτι τρομερό και άκατανόητο. Μά θ' αν έκεινος που αυτοκτονεί είνε να διασώζω πρόσωπο και μάλιστα

έναν καλλιτέχνη, ένας άνθρωπος που μάς έκανε να ζήσουμε μαζί του, από τότε που μερικοί ψαράδες άνοιξαν από το ανάσφατο νερό του Σηκουάνα το πτώμα της Μαρσέλ Ρομέ — πέντε μήνες πέρασαν από τότε, κι' ακόμα προσπαθούν στο Παρίσι να εξακριβώσουν τα αίτια που έκαναν τη μεγάλη αυτή καλλιτέχνη της δόξης ν' αυτοκτονήσει στην άνθιση της όμορφιάς της και στην άσκη της τέχνης της. Η αυτοκτονία είναι κάτι τρομερό και άκατανόητο. Μά θ' αν έκεινος που αυτοκτονεί είνε να διασώζω πρόσωπο και μάλιστα

έναν καλλιτέχνη, ένας άνθρωπος που μάς έκανε να ζήσουμε μαζί του, από τότε που μερικοί ψαράδες άνοιξαν από το ανάσφατο νερό του Σηκουάνα το πτώμα της Μαρσέλ Ρομέ — πέντε μήνες πέρασαν από τότε, κι' ακόμα προσπαθούν στο Παρίσι να εξακριβώσουν τα αίτια που έκαναν τη μεγάλη αυτή καλλιτέχνη της δόξης ν' αυτοκτονήσει στην άνθιση της όμορφιάς της και στην άσκη της τέχνης της. Η αυτοκτονία είναι κάτι τρομερό και άκατανόητο. Μά θ' αν έκεινος που αυτοκτονεί είνε να διασώζω πρόσωπο και μάλιστα

έναν καλλιτέχνη, ένας άνθρωπος που μάς έκανε να ζήσουμε μαζί του, από τότε που μερικοί ψαράδες άνοιξαν από το ανάσφατο νερό του Σηκουάνα το πτώμα της Μαρσέλ Ρομέ — πέντε μήνες πέρασαν από τότε, κι' ακόμα προσπαθούν στο Παρίσι να εξακριβώσουν τα αίτια που έκαναν τη μεγάλη αυτή καλλιτέχνη της δόξης ν' αυτοκτονήσει στην άνθιση της όμορφιάς της και στην άσκη της τέχνης της. Η αυτοκτονία είναι κάτι τρομερό και άκατανόητο. Μά θ' αν έκεινος που αυτοκτονεί είνε να διασώζω πρόσωπο και μάλιστα

Μά ή σερνή εμφάνισι εκείνου του παλληκαριού, μέσα στην ειδή.

Η Μαρσέλ Ρομέ.

Και η Μαρσέλ έμεινε μόνη, άνιατα πληγωμένη, όμοια τραγική, καλωσύνης της... 'Από την εποχή εκείνη χρονολογείται η μελαγχολία και η νευροπάθειά της, την οποία πολλοί απέδωκαν στην έλλειψη της καλής στην κατάχρηση ναρκωτικών... Ποιός άνθρωπος θα μπορούσε να περάσει από τέτοια κρίση, χωρίς να κλονιστεί το νευρικό σύστημα;

Ο έπισκοπος κατάλαβε ότι δεν έφερε ν' αφήσει μόνη τη γυναίκα αυτή στις δύσκολες στιγμές που περνούσε. Και άρχισε να την έπειτα συχνά, προσπαθώντας να την παρηγορήσει. Και δεν διακόπτεται τώρα να πω ότι ο άνθρωπος αυτός, σεβαστός σ' όλα τα άλλα, σπάνια ή κυριότερη άφορησή της πνευματικής καταστολής της Μαρσέλ Προσαδόνη να την πείσει ότι η ζωή της ήταν ένα εκπαιδευτικό, κατέστρεψε την ψυχή της με το ελάγχιμα που έκανε, ότι δεν ήταν πειά καμιά έλπιδα σωτηρίας γι' αυτήν! Η πρόθεσή του ήταν να σώσει από ένα περιβάλλον που θα την έκανε, κατά τη γνώμη του, πλάστη στην κόλπο... Τα λόγια του όμως και η ζωηρή περιγραφή για τις μελλοντικές τιμορίες, έκαναν τρομερή έντυπωση στη Μαρσέλ που ήταν ήδη εξαντλημένη από την κρίση που πέρασε... Και η άσκη αυτήν την γυναίκα έπεσε σε μια θρησκοληψία, σ' ένα μυστικισμό που είχαν άποτέλεσμα να χαλαρώσουν περισσότερο το νευρικό της σύστημα. Κανείς δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι η πρόθεσή του να την σώσει δεν ήταν άγαθή. Κανείς όμως δεν μπορεί να άνησει ότι ο

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

μος που σκόρπισε στην άρρωστη ψυχή της Μαρσέλ δεν στάθηκε άφορη ν' αποκαταστήσει η καλλιτέχνης για λίγον καιρό από το θέατρο, να άνησει τα έγκόσμία, να πάψει να δέχεται τους γνωστούς της — και να καταλήξει μιά μέρα σ' ένα άστυλο ψυχοπαθόν...

Η μόνη της έκανε καλό. 'Υστερ' από ένα περίπου χρόνο, βγήκε από το άστυλο με κάποια ψυχική ήρεμία, μολοντί τα χαρακτηριστικά του προσώπου της έφεραν πειά βαθειά τυπωμένη τη σφραγίδα του πόνου που δοκίμασε. Ξανάταξε στη 'Ελληνική Κομωδία'. Συγχρόνως άρχισε να παίζει και στέν κινηματογράφο, όπου σημείωσε καταπληκτικούς θριάμβους με το θετικό και 'εδιανοητικό' παίξιμό της. Σιγά-σιγά, εύρισκε και πάλι κάποια εύχαρίστη στη ζωή. 'Αρχισε να κατασώζει σχέδια για το μέλλον...

Στο μεταξύ, είχε άρχισει να δημοσιεύεται σιγά-σιγά ο θόρυβος των ναρκωτικών και της όρρωστικής ζωής της Μαρσέλ Ρομέ. Κανείς, βλέπετε — έκτος από μένα — δεν ήξερε την έρωτική τραγωδία που έπαιξε εκ του φυσικού η Μαρσέλ σ' ένα χωριό της Βρετανίας και που την έφερε στο σημείο να κλειστεί σ' ένα άστυλο. Η Μαρσέλ δεν ήθελε να κάνει σε κανένα λόγο γι' αυτό το αίσθημα της και με παρακάλεσε ν' έμένα να κρατήσει την ίδια σιωπή... Μά ο κόσμος ήρθε να μάθει την πληγή της ελπίδας της θρησκείας στο άστυλο... Και την έζηρησε αυτή δεν άργησε να την βρή... Συλλογισθήτε τώρα πόσο δύσκολη ήταν η δική μου ή θέα... 'Ακουγα να λένε το κόσμον τις άνοητες εις βάρος της ηρωικής φίλης μου, και δεν είχα το δικαίωμα να τις διαβεβαιώσω...

Είπα παραπάνω ότι η Μαρσέλ άρχισε να βρίσκει κάποια εύχαρίστη στη ζωή. Και η αλήθεια είναι ότι γελούσε, ότι φρόντιζε για τις ποικιλίες της, ότι εμφανιζότανε στις κοσμικές συγκεντρώσεις. 'Εγώ όμως που ήξερα την πληγή της καρδιάς της, δεν γελούσα από την έπιστασιακή αυτή εύθυμία. Πολλές φορές, όταν βρισκόμαστε μόνοι, η Μαρσέλ μου έξεδίηλανε την κοίραση της και την άπογοήτευσή της με λόγια τόσο ταρά, ώστε φροδύμον μέρως συμβεί καμιά μέρα κάτι άρρωστο...

Και αυτό που φροδύμον συνέβη. Σαφηνά, η κατάσταση της Μαρσέλ χειροτέρευσε και άναγκαστήκαμε να την κλείσουμε και πάλι στο άστυλο... Πήγαινα και την έβλεπα σχεδόν κάθε μέρα, προσπαθώντας να της δώσω θάρρος, να τηνώσω το χαλαρωμένο νευρικό της σύστημα... Κι' ένα πρωί έμαθα, ότι η Μαρσέλ Ρομέ κατόρθωσε την περασμένη νύχτα να δρατείνισι μισήν από το άστυλο και να πάει να πέσει στο Σηκουάνα, δίνοντας έτσι ένα τέρας στη μαρτυρική ζωή της...

Όλοι πιστεύουν, ότι η Μαρσέλ αυτοκτονήσε. 'Εχω λόγους ν' άμφιβάλλω γι' αυτή την άπλη έξήγηση. Η προσωπική μου γνώμη είναι, ότι η γυναίκα αυτή δεν μπορούσε ν' αυτοκτονήσει, γιατί δεν θα την άφαιναν η θρησκευτική πεποιθήσής της να το κάνει αυτό... Φαίνεται ότι δρατείνισε από το άστυλο σε στιγμές άναπόφευκτης άγανάκης, σε στιγμές ίσως που η άνάγκη της άναγκαστήσκει πρώτης άγανάκης της θα της ηρωτικές σάν μυχαίρη την καρδιά. Κι' ενώ θα περπατούσε, σάν ύπνο: σπύνη, σε μιά από τις γέφυρες του Σηκουάνα, θα παραπάτησε και θα έπεσε στα θολά νερά του ποταμού, χωρίς να το καταλάβει...

Ποιός όμως έδωμάδας έμαθα ότι ο έπισκοπος πέθανε. Μπορώ, λοιπόν, σήμερα να παραδώσω στη δημοσιότητα το πραγματικό δράμα της Μαρσέλ Ρομέ — με την έλπιδα ότι ίσως το διαβάσει ο νέος που θα βρίσκει, τώρα στην 'Αμερική, ο νέος που δημιούργησε την τραγωδία αυτής της γυναίκας...

Ποιός όμως έδωμάδας έμαθα ότι ο έπισκοπος πέθανε. Μπορώ, λοιπόν, σήμερα να παραδώσω στη δημοσιότητα το πραγματικό δράμα της Μαρσέλ Ρομέ — με την έλπιδα ότι ίσως το διαβάσει ο νέος που θα βρίσκει, τώρα στην 'Αμερική, ο νέος που δημιούργησε την τραγωδία αυτής της γυναίκας...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στο δικαστήριο.

Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.—Γιατί να σκοτώσης τη γυναίκα σου, άθλιε; Ο κατηγορούμενος.—Δεν μπορούσα να ζήσω μαζί της, κυρία Πρόεδρε.

Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.—Τότε να τη χώριζες!

Ο κατηγορούμενος.—Αυτό δεν θα τόκωνα ποτέ. Δεν μπορούσα να παραβώ τον όρκο μου.

Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.—Ποιόν όρκο σου;

Ο κατηγορούμενος.—Της είχα όρκωθεί, ότι τίποτε δεν θα μάς έχωριζε, έκτος από το... θάνατο!

Η άσχημη κυρία.

—'Αγε άχτερ, είνε τάχα άμαρτία να χαμογελώ, όταν με λένε άσχημα;

Ο πνευματικός ς.—'Οχι, κόρη μου, δεν είνε άμαρτία.

—'Αλλά δεν είνε και καλό πράγμα να έπινοήθης κανείς το ψέμμα!

Εκείνος.—Τι θα λέγατε, αν σ' άναλάβα έτσι απότομα και σ' έλάτρευα;

Εκείνη.—'Αδός σου... ο Θεός!

—'Ενώ τόσες γίνονται διασκέψεις περί άφροσύνης των Κρατών, η Γαλλία έφοδιάστηκε τελευταία μ' ένα τεράστιο τηλεόδο, τη 'Αλφρεδία', μεγαλύτερο της περίφημης 'Εβέρτα'.

—Το τηλεόδο αυτό έχει διάμετρο 520 χιλιοστών, μήκος 80 μέτρων και βάρος 265 τόννων.

—Το μήκος του σωλήνος του υπερβαίνει τα 8 μέτρα, το βάρος του βλήματος του είνε 1450 χιλιόγραμμα και βάλε σ' απόστασι 25 χιλιομέτρων.

—Ο Γάλλος καθηγητής της όφθαλμολογίας Ζωφός Μπουκέ, σε μιά τελευταία διατριβή του αναφέρει ότι, μεταξυ δέκα ανθρώπων, οι έφτά έχουν δυνατότερο το ένα μάτι από το άλλο.

—Από 800 καφέ έξοδεύεται σ' όλο τον κόσμο, τα 65 οοο προέρχονται από τη Βραζιλία.

—Σύμφωνα με μιά στατιστική του 'Εργληματολογικού Γραφείου του Λονδίνου, εκάτω έργλημάτων οι 87 είνε άγαμοί.

—Πρό όλλων μνηών διοργανώθηκε μιά όρειστική άποστολή στο όρος 'Εβέρστ των 'Ιμαλαίων, τα μέλη της όποις έφτασαν σε ύψος 8.534 μέτρων.

—Δύο μέλη της άποστολής θέλησαν ν' άνέβουν ψηλότερα. 'Όταν όμως έφτασαν σε ύψος 8.826 μέτρων, πέθαναν από άσφυξία.

—'Εγινε από ήμερών στο Βερολίνο ένας πολύ πρωτότυπος και... ύπερμοντέρνος γάμος.

—Μετά την τέλεσι του μυστηρίου, άφου έδέχθησαν τις εύχες των προσκεκλημένων, οι νεόνυμφοι έχορσαν και τράβηξε ο καθένας γιό το σπίτι του!

—Το συνταχθέν από του γάμου σημόδιο, έκτος των άλλων, άναφέρει πόσες φορές την εβδομάδα θ' ανταλλάσσουν έπισκέψεις οι νεόνυμφοι, χωρίς όστόσο να τους έπιτρέπεται, έφ' όσον ζωής, να διασκετεύουν μέσα στο ίδιο σπίτι.

—'Εννοείται, ότι οι νεόνυμφοι αυτοί άνήκουν στην άριστοκρατία του Βερολίνου, στην όποια, φυσικά, ο σνομπαμός όργάνει κυριολεκτικώς.

—'Από όλους τους ύπαλλήλους του κόσμου, τον μεγαλύτερο μισθό έπαιρνε ο άποθανών από μινός σέφ όθρον 'Ενρι, γενικός διευθυντής των σιδηροδρόμων του Καναδά.

—Ο μισθός του μακαρίτη 'Ενρι ήταν 27.000 λίρες το χρόνο, δηλαδή περίπου 18.000.000 δραχμές.

—Η Τράπεζα της Γαλλίας κατασκεύασε από ήμερών ένα ύπογεω χρηματομαθώτο, ή πόρτα του όποιου είνε από άτσάλι και ζυγίζεται εικοσίδιο τόννους!

—Ο Γερμανός μηχανικός 'Ερρίκος 'Εβέρτ, άνακάλυψε τελευταία, ότι ένα τρένο φέρει διά της διαβάσεώς του τη σιδηροδρομική οδό κατά ένα εκατοντάδες χιλιοστό του χιλιοστού.

—Πρέπει δηλαδή να περάσουν 100.000 τρένα μιά θ' άφαιρέσουν από τη σιδηροδρομική οδό ένα χιλιόστομο μετάλλου.

—'Επειδή δε η σιδηροδρομική τρομιά άφεται σ' άκρότατη ύψαι ένα πόνο από το μέταλλο της, πρέπει να περάσουν έκάτω της 1.500.000 τρένα, για να συμπληρωθεί ο βαθμός αυτός της φθοράς.

—Ο Γάλλος χειρουργός Γκασσέ, κατόπιν έταπειμένων περισημάτων του άνακάλυψε σε μιά διάλεξι που έκανε την περασμένη βδομάδα στην 'Ακαδημία των Παρισίων, ότι ο καρνίος μπορεί να θεραπευθεί ολικώς με το όπλητηριο της κόμης, που είνε, ως γνωστόν, το δραστικότερο από όλα τα όπλητηρία των φειδιών.

—Σύμφωνα με τη θεωρητική αυτή μέθοδο του Γκασσέ, το όπλητηριο της κόμης, λόγω της σχέσεως που έχει με μακρά λίστη των νευροκαταρτών, όχι μόνο καταβάλλει τους πόνους που αίσθάνται ο ασθενής, αλλά και τον θεραπεύει τελειωτικά, μετά άπόδον μικρού χρονικού διαστήματος.

—Τα μεγαλύτερα και είνευσότερα μήλα του κόσμου, παράγονται στο Χόμπαρτ-Τάουν της 'Αυστραλίας.

—Τα μήλα αυτά είνε κόκκινα σάν νιμάτες και μεγάλα σάν άνθρώπινο κεφάλι. Είνε άκόμα χυλώδη και άρωματικά σάν τις παπάδες.

—Στα ύδωδια 'Ισα από Ζωολογικό κήπον του Λονδίνου, δίδονται κάθε χρόνο ως τροφή 35 τόννοι όγγης και 2.000 λίρες παπάδες. Στα δε σαρκοόδοα, δίδονται ετησίως ως τροφή 1.250 άλογα.

—Ο 'Αγγλος μηχανικός Ρουό Τόρσον έρεψε από μινός ένα μηχανήμα, με το όποιο τα άστυλα θα μπορούν να διατηρούν την ισορροπία τους και στη σφοδρότερη άκρη θαλάσσοταραχή.

—Τα μηχανήματα αυτά άποτελείται από τέσσερα 'Ελνι' περύνων, που τοποθετούνται σε διάφορα μέρη του σκάφους και κινούνται με ηλεκτρισμό.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ι δυο ερωτευμένοι βρισκότουσαν στον έργοιο παράδεισο, που τον είχαν ξαναβρεί επί τέλους! Τον είχαν ξαναβρεί μάλιστα στο κέντρο ενός κόσμου, που ο τρομερός παγκόσμιος πόλεμος τον είχε μεταβάλει σε κόλαση.

Ζούσαν έξω από όλα, μακριά απ' την πραγματικότητα. Το ιδανικό τους είχε απορροφήσει διόκληρους. Έμοιαζαν με την αγία οικογένεια κατά τις πρώτες ημέρες του κόσμου. Ο Θεός τους είχε συγχώσει και είχαν άμαρτησει ερωτικά, γιατί η αγάπη τους, αν και είχε θεριφτεί μέσα στο αίμα τους, παρέμεινε πάντοτε άσπιλη.

Ζούσαν εκεί ως την ημέρα που έντελως άπρόσπτα, έγινε κάτι καινούριο.

Αυτό το καινούριο ήταν κάποια θύλη σιά, που η Πρίσκα άνακάμψε ένα βράδυ στα μάτια του 'Ιβάν της. 'Ο μέγας δούξ μόλις είχε ξαναγυρίσει από έναν περίπατο που έκανε στο Καστελλαμάρε. Πήδη ακόμα κατέβει από τ' αλογό του και πηδ ακόμα τη φίλη, η νέα γυναίκα είδε τη σιά αυτή μέσα στο βλέμμα του. Τού κόσμου εκείνος της είχε γελώντας κ' άνοιγοντας διάπλατα τα μάτια του, ότι δεν είχε καμιά έννοια, ότι δεν του είχε συμβεί τίποτε, ότι ο περσιανός του ήταν ύπεροχος κ' η ύγεια του περιήμη. 'Η Πρίσκα δεν γελιόταν. Δεν γελιόταν κανείς όταν είχε ερωτευμένους.

'Η νέα γυναίκα άγκάλιασε παράφορα τον μικρό της Ζάν και του είπε :

— 'Ο πατέρας σου δεν σ' αγαπάει. Μού κρύβει κάτι.

— 'Ο 'Ιβάν άρχισε να γελάει σαν τρελλός.

— Γελάς πολύ δυνατά, άγαπητέ μου, του είπε τότε η Πρίσκα. Τό γελοίο σου σε προδίδει.

— Άλλά, βρε, η βραδεία, ο 'Ιβάν έκιχκε τόσο τρυφερός και τόσο εύθυμος, ώστε η νέα γυναίκα προσπάθησε να λησμονήσει τη σιά που είχε διακρίνει μέσα στο βλέμμα του.

— Όταν το άλλο βράδυ, ο 'Ιβάν ξαναγύρισε απ' τον περίπατό του, η Πρίσκα τον κάιταζε επί ώρα μέσα στα μάτια.

— 'Η ίδια σιά πάλι! είπε. Σίγουρα, αυτοί οι περίπατοί σου δεν είνε και τόσο ευχάριστοι...

Αδύρο θά σε συνοδεύσω κ' εγώ!

Και πράγματι, τον συνοδεύσε ξαπλωτή. Πήγαν ως τα έρείκια της Πομπηίας και ξαναγύρισαν άργά μέσα στη γλύκα της βραδείας της ναπολιτάνας έξοχης.

— Πέτρο μου, του έλεγε, βλέπω μέσα στην ψυχή σου, πως μέσα σ' ένα ποτήρι καθαρό νερό... Τό παραμικρό σύννεφο που περνάει απ' αυτό, άντανανλάται για μένα μέσα στα μάτια σου, σαν σε καθρέφτη. Έδώ και δύο μέρες, ένα σύννεφο ύπαιχρει στον ούρανό...

— 'Ο 'Ιβάν δεν της άπάντησε τίποτε.

— Δεν άπαντάς! του φώναξε. Δεν άπαντάς! Βλέπεις λοιπόν, ότι κάτι συμβαίνει;

— Δεν συμβαίνει τίποτε... Σ' αγαπώ και δεν ισχύουν για μένα παρά ένα κ' ο Ζάν, είπε ο 'Ιβάν μ' ένα περίεργο τόνο στη φωνή του.

— Πώς τό λές αυτό!

— Στ' αλήθεια, δεν έρω πεί κ' εγώ τί να σοι πώ!...

— Εκείνο τό βράδυ, η Πρίσκα φίλησε πολύ παράφορα τον μικρό Ζάν. Μα κ' ο 'Ιβάν άρχισε να την φίλη με τό ίδιο πάθος. 'Η Πρίσκα τό άντελήφθη αυτό, άναστενάξε και γύρισε τό πρόσωπό της άλλο.

— 'Ηταν έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς.

Τη νύκτα δεν κοιμήθηκε καθόλου. Μα είδε ότι κ' ο 'Ιβάν δεν κοιμόταν.

— Τι σιλλογιζέσαι; τον ρώτησε. Πότε θά μιλήσης επί τέλους, για να τελειώσει αυτό τό μαρτύριό μου;

— Τότε έκεινος της είχε έφαρνα :

— Έχεις δικιο... Είνε καλύτερα να τό μάθης όλα!

— 'Η Πρίσκα έκλεισε τα μάτια της, περιμένοντας ν' άκούση κάτι τρομερό. Μα αυτό που άκουσε, ήταν τό πιο τρομερό απ' όλα.

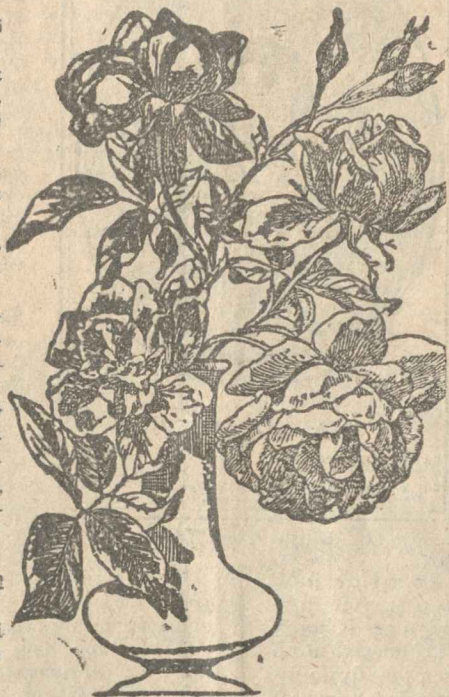
— Μού προσφέρουν τό στέμμα της Ρωσικής αυτοκρατορίας, της είπε.

Δεν χροιάστηκε να της τό επαναλάβει. Είχε καταλάβει άμέσως τί έσημαινε αυτό. Δεν σάβανε καθόλου κ' άπόμεινε σαν πεθαμένη.

— Είνε τρελλοί! έπρόσθεσε ο 'Ιβάν άμέσως, τρομερά άνήσυχος για τί σιωπή της.

— Σάπιας λίγο κ' έπειτα είπε :

— Αυτοκράτωρ εγώ!... Σκέψου!... Τους είπα πώς άνευρόνται. Νά έρχονται έτσι άπλά και να σοι λένε με τον φρικότερο τρόπο τό κόσιο : «Είσαι αυτοκράτωρ! Σέ περιμένουν στην πρω-

τεύουσά σου!...». Μ' έπασαν τα γέλια μόλις τό άκουσε αυτό! Τη ήθελες να τους πώ; Γέλασα! Κι' έφυγα.

— Μιά φορά μόνο τους είδες τους άνθρώπους αυτούς; ρώτη με τη σβυσμένη φωνή της η Πρίσκα, που φανόταν σαν νύχτα από πολύ μακριά.

— Όχι, τους είδα δύο φορές!...

— Ά!... Κι' έπειτα, ξαφνικά, ξεσπάσε σε μία τρομερή κολά διακόν.

— Έκεινος την άγκάλιασε κ' άρχισε να την παρηγορή άρκίμνος ότι δεν σιλλογιζόταν παρά μονάχα εκείνη.

— Άφησέ με να κλάψω! του έλεγε. 'Η εύτυχία μας τελείωσε!

Τους είδες δύο φορές... Τους είδες δύο φορές... Ξαναγύρισες και τους είδες!

— Έπρεπε να τους ξαναείδ!

— Ναι!... Ναι!... 'Ω! Πέτρο μου, λατρεμένο!... Φωνή μου παιδί! Δεν θά σε άφήσουν πεί! Τους άνήκει... Τους άνήκει, άφού ξαναγύρισε και τους είδες...

— Σού δαίξωμαι, Πρίσκα, πώς έπρεπε να τους ξαναείδ!

— Μα εγώ δεν σοι άπεινόνα καμιά μουμή!... Έγώ σόνομα, χάνομαι μπροστά σ' ένα τόσο μεγάλο πράγμα!...

— Κάν άν έχω τό δικαίωμα να κλάψω!...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, η Πρίσκα σπρώχθηκε, έρριξε ένα πενιούρο στους ώμους της με κινήσεις τρελλής κ' άρχισε έξω από την κάμαρα.

— 'Ο 'Ιβάν έστρεψε πίσω της, φοβούμενος καμιά τρομερή καταστροφή. Την έφτασε

στον γυροπό που βρισκόταν πάνω απ' τη θάλασσα του Σορόντο. Φώναξε έξωλη : «Παιδί μου!...

Παιδί μου!...» κ' άνατρίχιαζε σήκωρη.

— Τότε την πήρε τρομερά απ' τό χέρι, διακόνμαζόν τον κήπο και ξαναγύρισε στο σπίτι. Τον άκολούθησε σαν ύπνοδάτης. Την ώδηγησε έτσι ως την κόλνα, όπου κοιμόταν ο μικρός Ζάν.

— Άπλωσε τό χέρι του πάνω απ' τό παιδί και είπε :

— Όρκίζομαι στο κεφάλι αυτού του παιδιού, ότι...

Μά δεν μπόρεσε ν' άποτελειώσει τη φράση. 'Η Πρίσκα του άρπασε τό χέρι κ' άρχισε να τη φίλη παράφορα, φωνάζοντας μ' ένα άπεριόριστο πόνο :

— Όχι! Όχι!... Δεν θέλω!... Δεν θέλω!... Μήν δαίξωμαι τίποτε!... Αυτό θά σοι έφερνε δυστυχία!... Πέτρο! Πέτρο!... Τό παιδί μου κ' εγώ δεν έχουμε καμιά σχέση με το στέμμα της Ρωσίας!... Δεν είμαστε τίποτ!...

Δεν είμαστε τίποτ!... Τίποτ!... Τίποτ!...

Και άποτραβήχτηκε όλοέχοντας και ροιζόντας :

— Τίποτ! Τίποτ!...

— 'Ο μικρός Ζάν άρχισε να κλάει. Τότε η Πρίσκα πιάστηκε απ' τό λίκνο του, σαν ναυαγός που πίνετα από μία σπινάδα.

— Δεν έγω πεί πορά έσένα! φώναξε. Δεν έγω πεί πορά έσένα! 'Ω! άγάπη μου!...

Είχε πάρε τό παιδί και τό έσπριγγε στην άγκαλιά της. Τό φιλούσε με τρέλλα και δεν άκουγε πεί ούτε τί της έλεγε ο 'Ιβάν.

Κι' όμως, ο 'Ιβάν της δαίχτοταν ότι τους είχε διώξει από τό ίδιο δρόμο που είχαν έρθε.

Στό τέλος, η Πρίσκα άποκαμήθηκε απ' την κατάληψη και την εξάντληση, κατά τό χαράματα, σε μία γωνία του παρκέτου, όπου έξε σιωπάσθει με τό παιδί της.

Τότε ο 'Ιβάν τους πήρε και τους δύο και τους έξπλωσε στό κεφάλι. Καί έαγρότησε κοντά τους, με την καρδιά σπαρμένη με τό κεφάλι βαρύ.

Π

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΡΟΣΤΟΠΦ

Την άλλη μέρα, η Πρίσκα δεν άπνέθηκε καμιά έρώτηση από 'Ιβάν. 'Ηταν χλωμή σαν τό κερί και τού χαμογελούσε, όπως χαμογελούσαν οι μάγισσες στο θεό τους, όταν τους έφωτιζαν στην έσδρομο με τό θηρία. Περιέβαλε με δλες τίς φροντίδες τον μικρό Ζάν και έδειχνε μία ύπεράτη, μία ύπεροχη άγάπη προς τον 'Ιβάν.

Μά ούτε κ' εκείνος της ξαναμίλησε γι' αυτά τό τρομερό πόντο.

Τό βράδυ της πρότεινε να την πάει μαζί του στον περίπατο, όπως και την προηγούμενη ημέρα. Μα εκείνη άνήσυχκε με γλυκύτητα, προφασισμένη, ότι τό παιδί της είχε άνάγκη της παρουσίας της.

— Έτσι, ο 'Ιβάν έφυγε μόνος.

— Όταν τον είδε ν' άπομακρύνεται, η Πρίσκα έφερε τό ένα χέρι της στην καρδιά της. Είχε έλπίσει, ήταν βεβαία μάλιστα για μία στιγμή, πως δεν θά έβγαυε έξω. Και να πού τόρα είχε φύγει. Πήγαινε να ξαναείδ ή αυτούς τους άνθρώπους...

— 'Η Πρίσκα δεν άμφέβαλε πεί για τη μεγάλη δυστυχία.

— Άναστενάξε άπελπισμένα κ' έκλεισε τα μάτια της για να μη βλέπει πεί γύρω της τίποτε.

— Όταν τ' άνοιξε πάλι, είχε νητάσει πεί. Κι' ο 'Ιβάν δεν είχε ξαναγύρισει ακόμα!...

— Πήγε τότε να άποθήσει τον μικρό Ζάν στην κόλνα του κ' άπόμεινε επί ώρα σκαμμένη από πάνω του. Δεν είχε πεί δάκρυα. 'Η πηγές των ματιών της είχαν στερέψει. Άλλά, μία καινούργια φλόγα την έφωτιζόσε, όταν άκουσε τη φωνή του 'Ιβάν και κατέβηκε κάτω σαν αυτόματα, να τον προειπνήσει. Είχε άμέσως ότι τό πρόσωπό του ήταν τρομερά άποκαμμένο.

— Κάθισε στο τραπέζι, με μία ύπεράτη κόπωση. Δεν της έαγρυψε, ότι τους είχε είδε μία φορά ακόμα, με τα τελευταία φρά, για να τους διώξει όριστικά. Έκανε πώς τρώει, μα δεν έτρωγε. Έκείνη δεν ξεάφωρε τα μάτια της από πάνω του.

— Είνε τρομεροί! της είπε σε λίγο. Και πόσο άναίδεις!... Έλπίω, ότι δεν θά τους ξανασυναντήσω ποτέ πεί! 'Αν έπειδίξω να τους ίδω μία φορά ακόμα, τό έκανα αυτό γιατί άπέλησαν πώς θά άφωρον πεί να μού δύνουν την έπαρηγορή μου. Καταλαβαίνεις;

— 'Ω! Θεέ μου! Νά ήταν αυτό μόνο! είτε η Πρίσκα. 'Ω! 'Ιβάν μου!

Και θέλησε να προσέθει : «Θά έργασθώ!».

Μά δεν είπε τίποτε, γιατί φοβόταν μήπως πετάξει γρήγορα ή έλπίδα που είχε άρπασε να φιληθή στην καρδιά της.

— Έλα! της είπε ο Πέτρος. Έλα, Πρίσκα, μέσα στην άγκαλιά μου. Άμφέβαλες για μένα! Μ' έκανες να ύπνοφω. Σέ συγχωρώ. Μάθε ότι ποτέ τίποτε δεν θά ύποφωρη για μιά χαροή! Ούτε ή φτωχία, ούτε τίποτ!

Και ή ψυχή της ένώθηκε μέσα στον ίδιο λίκνο.

Καθώς έμπαιναν μαζί μέσα στο δωμάτιο, που ήταν μπρός απ' τό δικό τους κ' όπου κοιμόταν ο μικρός Ζάν, είδαν έξω από τό λίκνο νερό!

— Σήν άρχη δεν έδωσαν και τόση σημασία στο πράγμα, γιατί φαντάστηκαν πώς ή παραμύθια είχε πάρε τό παιδί μαζί της, μα τό κα και την άναήτησαν παντό. 'Η παραμύθια άποκρίσε και ύπθεσαν πώς είχε φύγει, παίρνοντας τον Ζάν μαζί της, γιατί και τό παιδί δεν βρισκόταν πονθενά.

Αυτό που περιγράφουμε ψυχρά έδώ, αυτή ή άναήτησή του μικρού Ζάν από τον ξεγελαμένο πατέρα του κ' από την υπέρε του που παραληρούσε, ήταν ένα πράγμα άδύνατο να περιγραφεί, γιατί ή άπελπισία τους ξεπερνούσε τό όρα τό άνθρωπίνου πόνου.

— Έφαρνα, ο 'Ιβάν φώναξε με φωνή στρεγγή :

— Α! τό! μ' ας τό έκλεψαν!

— 'Η Πρίσκα κατόλαβε άμέσως. 'Ηξερε για ποιούς της μιλούσε.

— Ναι! Ναι! πρόσθεσε ο 'Ιβάν σε λίγο. Είν' αυτοί! Θέλησαν έτσι να σ' έκδωρηθούν! Θά μ' άποκαμνίσουν τό παιδί μας, ή θά τους σιωτάσω όλους και θά τους άποσπάσω την καρδιά με τα δόντια μου!

— Έτρεξε άμέσως στην κάμαρά του κ' άρπασε ένα περιστρόφο. 'Η Πρίσκα τον κάιταζε άνήσυχτα, επαναλαμβάνοντας μηχανικά :

— Γρήγορα! Γρήγορα! Κι' εγώ θέλω ένα περιστρόφο! Κι' εγώ θέλω ένα περιστρόφο, για να τους σιωτάσω όλους!... Όλους!...

— 'Ο 'Ιβάν, ο όποιος άνασταύσε σιγά-σιγά την ψυχραμία του, προσπαθούσε τόρα να την καθυγνώσει.

— Έέρει, της έλεγε. Δεν θά τού κήνουν κακό. Θέλησαν μόνο να με σιωτήσουν! Μού είχαν πεί, ότι δεν έκανα καλό να τους διώξω... ότι θά μετανούσσα γρήγορα. Τώρα καταλαβαίνω! Αυτή την έκδωρη προσομμάζω. Είνε άδύοι! Μά, άκούε, θά τους έξατάσω τό παιδί μας άμέσως!...

— 'Ω, ναι!... Άμέσως!... Άμέσως!... Πρότει!... 'Αν δεν τό ξαναείδ άπόψε, θά πεθάνω!... Πώς δεν πέθανα κώλας.

— Είχε βγει πεί έξω στον δρόμο. 'Η Πρίσκα διόλιξε τόσο δυνατά, φωνάζοντας : «Ζάν!... Πού είσαι, μικρό μου Ζάν!».

— Πήδη στην άγκαλιά του, έπαινήσαν είχαν τρέξει και τους είχαν περνογίσει.

— 'Η Πρίσκα τους ρωτούσε όλους :

— Μήπως είδατε τό παιδί μου; Μού τό έλεσαν!...

Μά κανείς δεν τό είχε είδε και κανένας δεν ήξερε τί να της άπάντησει. Βλέποντας όμως αυτή τη μητέρα να κλάει, όλος ο κόσμος έλαμπε.

— 'Ο 'Ιβάν έκέτευε να τους βοούν ένα αυτόκνητο, μία μοτοσυκλέτα.

Βρισκότουσαν πεί στο δρόμο του Καστελλαμάρε, όταν ένα αυτόκνητο φάνηκε μακριά, τρέχοντας μ' όλη του την ταχύτητα προς την Νεάπολη. Μόλις τό είδαν από πέρα, άρχισαν να φωνάζουν στο σωφέρι και στάθηκαν στη μέση του δρόμου, για να τον άναγκάσουν να σταματήσει.

Τό αυτόκνητο ήταν άδειανό. 'Ο 'Ιβάν άδασσε τίς τρέπες του μέσα στα χέρια του σωφέρι, ο όποιος δέχθηκε να όδηγήσει αυτούς τους τρελλούς στο Τόρρε-ντέλ-Γκρόκο.

— Έκει βρισκόταν; ρώτησε με φωνή που έτρεμε από άγρονία ή Πρίσκα.

— Ναι! Βλέπεις; Δεν βρισκόταν μακριά! Σέ δέκα λεπτά, θά βρισκόμαστε εκεί!...

— 'Η Πρίσκα προσεχόταν δυνατά για τό παιδί της. Δεν έλεγε παρά δύο λέξεις, πάντοτε τίς ίδιες : «Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου!...».

Και κατεβόχθηκε με τα μάτια της τον δρόμο, που τον φώτιζαν τα φανάρια του αυτόκνητου.

Μόλις έβλεπαν κανένα όμιλο ανθρώπων, λιποθυμούσε από έλπίδα κ' έβαζε τα χέρια της στο στόμα της για να μη ξεφωνήσει.

Σέ λίγο έφτασαν στην άπότομη άκμή του Καστελλαμάρε, που είνε γνωστή ως τό ραντεβού όλων των άπελπισμένων, όλων εκείνων που θέλουν ένα γρήγορο θάνατο και που προσφέρουν τό κορμί τους θυσία στα κήματα.

— Έκει, σ' αυτή την άκμή, ήταν ο τάφος της Γκαρτσιάλλας, πάνω απ' τον όποιό έλαμπε ένας μεγάλος ποιητής. Σέ λίγο θά έπρεπε ίσως ν' άνοίξουν στο ίδιο μέρος και τον τάφο της Πρίσκα.

Τό ίδιο βράδυ σήκωρα θά γινόταν αυτό, αν γύριζε απ' τό Τόρρε-ντέλ-Γκρόκο με τα χέρια άδειανά. 'Ο άπλωσε τα χέρια της πάνω απ' την άδυσσο και άδύπερε μέσα στη θάλασσα, βγάζοντας μία δυνατή κραυγή άγάπης για τον 'Ιβάν.

Μά φράσεις του 'Ιβάν χύτησε εκείνη τη στιγμή στ' αυτή της :

— 'Αν δεν μ' άδασουν τό παιδί άμέσως, έλεγε, θ' άνατινάξω στον άέρα τα μολύβια του Ροστοπόφ!

— 'Α! Θεέ μου! φώναξε ή Πρίσκα. 'Ω, στε ο Ροστοπόφ μ' άέλεισε τό παιδί μας! Τότε έλα τελείωσαν! 'Ολα τέλειωσαν! Ποτέ δεν θά θέληση να μ' ας τό δόση πίσω!

— Σάπα! Είσαι τρελλή!...

— 'Ω! ναι! Τρελλή!... Τρελλή!... Σού λέω πώς θά φάνε με τα δόντια μου την καρδιά αυτού του τέρας!...

— 'Ηταν τρομακτική να τη βλέπει κανείς.

— Θά μ' ας δόση τον Ζάν τίποτ! της είπε ο 'Ιβάν. Μ' ας τον πήρε μόνάχα για να με φοβίσω. Τού είχα πεί, ότι δεν θά ξαναπήγαινα να τον ίδω, ότι δεν ήθελα να τον ξαναείδ! Κι' έκεινος μού άπάντησε : «Θά τό δούμε α α τ ό. Θά ξαναμείλ ή σουμε σ έ λ έ γ ο υ. Βλέπεις πόσο είνε απλό; Μ' ας πήρε τό παιδί, να κ' ε' ξαναγκάσει να ξαναπάω σ' αυτόν για να τό έρτήσω. Και θά μού τό δόση, άφού πρώτα μού πεί ότι δεν θέλησε ν' άκούσω ως τόρα. Νά πεί είνε ή αλήθεια. Είνε φριχτή βέβαια, μα δεν είνε και τόσο τρομακτική, όσο φαντάστηκαμε.

— 'Τι μπορεί να κόνη στο μικρό Ζάν, εξακολουθούσε ο 'Ιβάν. Τίποτ! Δεν θά θέληση ποτέ να τον σιωτάσει. Δεν είν' έτσι!

— 'Α! 'Α! όλοέλεξε ή Πρίσκα. Νά τον σιωτάσει!... Νά τον σιωτάσει!... 'Όχι!... 'Εν τούτοις δεν φαντάζομαι να ύπαρχη στον κόσμο τέρας, που θά μπορούσε να κόνη κακό σ' αυτό τό παιδί! Είνε τόσο όραιο! Θεέ μου! Ζάν μου! Είνε τόσο όραιο! Μά, άκουτε α τ ό... 'Ο Ροστοπόφ είνε πολύ γνωστός για τον χαρακτήρα του... Είνε ο τέλειος βαγνιός! Κανείς δεν τού άντιπρότεινε ποτέ, να θέληση να σοι έπιστροφή τό παιδί, αν δεν δεχθείς να τον άπολύθης στη Ρωσία. Είνε πολύ απλό αυτό. Βλέπω τόρα καθαρά τα πράγματα. Μονάχα έμείς οι δύο, τό παιδί κ' εγώ, σε κρατάμε έδω! Πρέπει να τα περιμένουμε δια απ' αυτό τό τέρας! Για να πραγματοποιήση τό σχέδιό του, θά ήταν ικανός να σιωτήση σε πωτά τα ίδια του τα παιδιά. Μα αν δεν σοι έπιστροφή τον Ζάν άμέσως, θά τον σιωτάσει στη στιγμή σαν σκύλο. Έτσι θά ξαναβρούμε τον Ζάν, γιατί οι άλλοι θά φοβήθουν...

— Θά πάμε στην άστυνομία, αν παρουσιασθεί άνάγκη, της άπάντησε ο 'Ιβάν. Αίτοι οι άνθρωποι νομίζουν πως βρισκόταν ακόμα στον τόπο τους κ' ότι μπορούν να κόνην ό,τι θέλουν!...

— Δεν έχουμε άνάγκη απ' την άστυνομία! 'Η θά σοι δόση τό παιδί άμέσως ή θά τον σιωτάσει!

— Έχουν περάσει πεί την πεδιάδα της Πομπηίας κ' είχαν μπει στον άτελειωτο δρόμο του Τόρρε-ντέλ-Γκρόκο.

— Έφαρνα, ο 'Ιβάν διέταξε τό σωφέρι να σταματήσει και είχε στην Πρίσκα :

— Έδώ είνε!

— Έχουν πιάσει στους κήτους μιά βίλλα, της όποιος περικό παρόμοια ήταν φωτισμένα.

— Περιμένε μέσα στο αυτόκνητο. Σού ύπόσχομαι να ξαναμείνεις σέ λίγο με τό παιδί.

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΣΥΡΑΝΟ!

ΜΙΑ φορά έβγαζε κι' εγώ τὸ ρόλο τοῦ Συρανό. Ἄν καὶ δὲν ἤξερα τὴ Ρωξάνη μου, τὴν ἀγαποῦσα μὲ πάθος καὶ τῆς ἔκανα μὲ τὸ στόμα ἐνὸς ἄλλου πῆς πὺρ τρελλῆς καὶ τῆς πῶ φλογερῆς ἐξομολογήσεις...

Ἦμουν τότε δεκαοχτὶ χρόνων: ἕνα δειλὸ, ὠχρὸ καὶ μελαγχολικὸ παιδί πὺρ ἔγραφε ποιήματα. Ἐλεγα δὲ ἡμῶν θῆμα τῆς μοῖρας καὶ κάθε τόσο χανόμουν σὲ ρωμαντικὰ ὄνειρα...

Ὁ καλύτερος ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἦταν ὁ Πιέρους. Καὶ ἔξερε γιατί; Γιατί εἴπατε τὰ δύο ἀντίθετα ἄκρα. Ἐγὼ ἦμουν κοντός καὶ ξανθός, ἐκεῖνος μελαχρινός καὶ ὑψηλός. Ἐγὼ ἦμουν μελαγχολικός καὶ ὀνειροπόλος, ἐκεῖνος χαρούμενος καὶ πρακτικός. Ἐγὼ εἶχα ἄσχημο σῶμα, ἐκεῖνος ἄσχημη ψυχὴ. Ἦταν τοῖς μοῖρας, ἐγὼ στή, ματαιόδοξος καὶ τὰ ἤθελε πάντα διὰ δικὰ του...

Ὁ φίλος μου λοιπὸν αὐτὸς μ' ἔκανε ν' ἀγαπήσω μιὰ πραγματικὴ καὶ ζωντανή γυναῖκα, γιατί ὡς τότε ἦμουν ἐρωτευμένος μὲ τὰ ἰδανικά πλάσματα τῆς φαντασίας μου.

Μιά μέρα ἦρθε σὸ σπίτι μου μὲ ὑφὸς σοβαρὸ καὶ λίγο ἀνήσυχο. Ἐγὼ—ποῖς ἔξερε γιατί;—κατάλαβα ἀμέσως δὲ θὰ ἦμουν πάλι τὸ θῆμα του...

—Ἐξέρεις; μοῦ εἶπε. Εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴ Ρίτα Μαριέλ!... Τὴν ἔξερες μήπως; Ὁχι; Δὲν περῶσαι...

—Λοιπὸν; τὸ μυστὶς νὰ τὸν ρωτήσω. Τί μοῦ τὸ λές ἐμένα;...

—Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσεις! μοῦ φώναξε ὁ Πιέρους, χτυπώντας ἐπιτακτικὰ τὸ μπασιτονάκι του ἀπάνω σὸ γραφεῖο μου. Καὶ ἔξερες πῶς θὰ μὲ βοηθήσεις; Ἄκουσε πῶς: θὰ μοῦ γράφης φιλογράμματα γιὰ τὴ Ρίτα... Ἐγὼ ἔξερες νὰ γράφης πολλὰ καλὰ ἀπὸ ἐμένα... Ἄν καὶ εἶσαι νέος ἀκόμη, εἶσαι ἕνας μεγάλος συγγραφεὺς!

Ἀὐτὰ λοιπὸν τὰ γράμματα θὰ τῆς τὰ στέλνω ἐγὼ, σὺ ἕνας ἄγνωστος πὺρ δὲν θέλει νὰ φανερώσῃ τ' ἱκανοῦν καὶ πὺρ δὲν θὰ τὸ φανερώσῃ ποτέ... Θὰ τῆς στέλνουμε ἕνα κάθε μέρα, ὥσπου νὰ δημοσιώσωμε γύρω ἀπὸ τὴ Ρίτα τὴν καταλλήλη ἀτμόσφαιρα...

Ἐπειτα, θ' ἀρχίσω νὰ τῆς στέλνω διόδια καὶ λουλούδια. Καταλαβαίνεις τὸ σχέδιό μου... Ἦ Ρίτα σὸ τέλος θ' ἀγαπήσῃ αὐτὸν τὸν ἄγνωστο θαυμαστὴ κῆς καὶ τότε δταν καταλάβω δὲ φλέγεται ἀπὸ τὴν περιέργεια νὰ μάθῃ ποῖς εἶνε, θὰ τῆς φανερώσω τὸ μυστικὸ μου!... Ἐπειτα εἶμαι βέβαιος δὲ θὰ τὴν κάνω νὰ μ' ἀγαπήσῃ, γιατί, φίλε μου, ἡ γυναῖκες εἶνε πάντοτε ρωμαντικὲς καὶ φαντασιώληδες!... Λοιπὸν; Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχέδιό μου;

—Τί νὰ σοῦ πῶ; πὺρ ἀπάντησα. Καλὸ εἶνε...

—Καλὸ; Μόνον καλὸ; Μὰ εἶνε ὑπερόχο, φίλε μου!... Εἶνε ἡ πὺρ ἀλάφεινη μέθοδος!... Μοῦ ἦρθε σὸ νοῦ χτὲς τὴ νύχτα.

Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀλήθεια, μὰ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ὅταν ὁ Πιέρους ἔλεγε ψέμματα, ἔξερε νὰ τὰ πιστεύῃς, γιατί ἄλλοιμονό σου ἂν τοῦ τὸ ἀπδείχνης; Εἶχες πάντα μαζί του κακὰ ξεμπερδέματα...

Ἦρξε λοιπὸν ἕνα φύλλο χαρτιοῦ, τὸ ἔβαλε μπροστά μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Γράψε τώρα ἕνα ὁμορφὸ γράμμα!... Νὰ κάνῃς λόγο σ' αὐτὸ γιὰ τὸν μεγάλο, τὸν ἀγνὸ, τὸν αἰώνιο ἐρωτῶν σου!... Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τώρα μεγάλος συγγραφεὺς καὶ θὰ τὰ καταφέρω...

Βούτηξε τὴν πένα, τὴν ἔβαλε σὸ χέρι μου καὶ περῶμε. Κι' ἐγὼ ἔγραφα εἰς τὸ πρῶτο γράμμα μου στὴ Ρωξάνη.

Ὁ Πιέρους ἔρχοταν κάθε ἡμέρα σὸ σπίτι μου καὶ κάθε ἡμέρα τοῦ ἔγραφα εἰς τὸ ἕνα γράμμα...

Εἶχα γράφει εἰς καμμιὰ ἐκατοστὴ γράμματα, κρατώντας πάντα ἕνα ἀντίγραφο, δταν ἔξαφνα ὁ Πιέρους παρουσιάστηκε μιὰ ἡμέρα σὸ σπίτι καὶ μοῦ φώναξε:

—Ἐτοιμάσου τώρα νὰ γνωρίσῃς τὴ Ρίτα!... Εἶνε καιρὸς περῶσαι... Χτὲς εἶδα δὲ ἦταν κάπως μελαγχολικὴ καὶ ἀνήσυχη... Εἶνε ἐρωτευμένη μὲ ἕνα ἄλλο, μὲ τὸν ἄγνωστο!... Ἀὐτοῖς λοιπὸν θὰ πάμε νὰ τὴν

ἐπισκεφθῶμε στὴν ἐξοχικὴ βίλλα τῆς, ὅπου μένει τώρα μὲ τοὺς γονεῖς τῆς... Θὰ εἶνε καὶ πολλοὶ ἄλλοι... Ἐξέρεις ὅμως τί συλλογίστηκα νὰ κάνω;... Θὰ μάθω ἀπ' ἑξῆς μερικὰ ποιήματά σου καὶ θὰ τ' ἀπαγγέλω αὐτοῖς μπροστά τῆς, σὸ σαλόνι... Δὲν θὰ τῆς κάνω ἐπίσημο, ἔ; Θέλω νὰ νομίσῃ δὲ εἶμαι ἕνας ποιητὴς, ἕνας ὀνειροπόλος... ἔπειτα, δταν δῶ, δὲ πέντα ἐκεῖνο πὺρ ἤθελε καὶ δὲ θανάσιμα, τῆς φανερώσω δὲ ὁ ἄγνωστος εἶμαι ἐγὼ!... Πῶς σοῦ φαίνεται! Ἦ ἰδέα αὐτὴ μοῦ ἦρθε σὸ νοῦ χτὲς τὴ νύχτα...

Τὴ νύχτα, ὁ Πιέρους κοιμότανε σὺν νὰ βυθίζοταν σὲ λήθη, καὶ ὁμοῦς ἐπέμενε δὲ ἡ ἰδέα τοῦ ἐρχόντουσαν τὴ νύχτα! Ἦταν μὲ λόξα του...

Ἐγὼ, ὥστόσο δὲν ἦμουν καὶ τόσο εὐχαιριστήμενος. Ἦθελε εἶναι νὰ γνωρίσω κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴ Ρίτα, μὰ δὲν μοῦ ἄρεσαν οὐδὲν ἀπὸ τὰ: νὰ ἰδῶ τὸν Πιέρους ν' ἀπαγγέλλῃ ὡς δικὰ του τὰ ποιήματά μου καὶ νὰ γνωρίσω τὴ Ρωξάνη μου. Ἦταν πὺρ ὁμορφὸ καὶ τὴ φανταζόμην ὅπως ἤθελα... Φοβόμουν μὲ τυχὸν μ' ἔκανε ν' ἀπογοητευθῶ. Ποῖος ἔξερε;

Ἀρχισα λοιπὸν νὰ δρίσκω διάφορες προφάσεις γιὰ νὰ μὴ πάω μαζί του, μὰ ὁ Πιέρους θύμωνε καὶ μοῦ φώναζε ἀνεπιμένως:

—Δὲν ἀκούω τίποτε!... Ὁ ὁρθὸς μαζί μου!... Σὲ χρειάζομαι!... Ἄν παρουσιαστῇ ἀνάγκη νὰ τῆς γράψωμε κάτι, ἐκεῖ περῶ, πῶς θὰ νὰ καταφέρω μόνος μου;

Κι' ἔπειτα, ἀφοῦ συλλογίστηκε λίγο, ἐπρόθεσε:

—Ἐγὼ ὅμως πρέπει νὰ παρουσιάστῃς διαφορετικὸς ἀπ' ὅτι εἶσαι... Θὰ κάνῃς τὸ φίλαθλο, θὰ πῶς πῶς καὶ θὰ δείχνῃς πάντα δὲ εἶσαι ξετρελλωμένος μὲ τὰ σπῆρ... Ἄλλοιμονο, ἂν ἡ Ρίτα καταλάβαινε εἰσαι καλλιτέχνης!... Θὰ πῶς γὰρ μένει ὅλοι οἱ κόποι μου!... Κι' ἔπειτα, λίγο σπῆρ, θὰ σοῦ κάνῃ καλὸ...

Λίγο σπῆρ εἶνε πάντα εὐχάριστη. Τὶ ἐγὼ στής πὺρ ἦταν!... Πρὶν φύγῃ ὥστόσο μὲ ρώτησε:

—Ἐχεις τίποτα φίλδ;... Τριακόσια φράγκα... τοῦ ἀπότησα...

—Σὺνουν γιὰ τρεῖς ἡμέρες γιὰ τοὺς δύο μας... Κι' ἔπειτα ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο.

Αὐτὸ περῶ δὲν τὸ περῶμε! Ἦμουν τώρα ὑποχρεωμένος νὰ πάω καὶ τὸ φίλαθλο! Ὁ ἔλεος τοῦ Πιέρους! αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα καὶ ποῖα ἱκανοποίησις!...

Θεέ μου! Ἦταν λοιπὸν τὸ μορφὴ ἡ Ρωξάνη μου!... Δὲν φανταζόμουν ποτέ δὲ θὰ εἶχε τόσο ἡγεῖν πρὸς ὅσο!... Καὶ τὴν ἔλεος, τί φρενὴν, τί ἔξιστο μάτια!...

Μὰς δέχτηκε μ' εὐγένεια. Ἦταν ὥσο χαριτωμένη! Μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι τῆς, τυπικὰ σὺν ὁ ἕνα ἕνα καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τὸν Πιέρους γιὰ τὴν κοσμικὴ ζωὴ, γιατί ἔ

λειπε τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὴν πάλι.

Ὁ Πιέρους ὅμως τῆς ἀπάντησε:

—Ἄ, δεσποινίς, ἐγὼ, ἔξερε, δὲν ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτὰ τὰ πράγματα!... Ἐργάζομαι τόσο πολὺ!

—Τί κάνετε; τὸν ρώτησε περίεργη ἡ Ρίτα.

—Νὰ, γράφω, διαβάζω... Δὲν ἔω παρὰ μόνον γιὰ τὴν τέχνη μου!...

Αὐτὰ τὰ ἔλεγε μ' ἕνα τόσο μοιραῖο ὕφος, ὥστε ἔκανε τὴν νύχτα τὰ πιστεύῃ. Κι' ὥστόσο δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ ἐνδιαφερόται γιὰ τὴν κοσμικὴ ζωὴ...

Σὲ λίγο, ὅποτε ἀπὸ τῆς διάφορες συστάσεις, ἦρθε κι' ἡ σὺν μου. Ὁ Πιέρους μὲ παρουσίασε στὴ Ρίτα καὶ στοὺς ἄλλους ὡς τὸν καλύτερο φίλο τῆς ἐποχῆς μας.

Ἄ! Αὐτὸς εἶνε ἕνας περίφημος ἀθλητὴς! τοὺς εἶπε. Μὰ τὸν βλέπετε πὺρ εἶται ἀδύνατος... Εἶνε ὅλο νεῖρα! Ὁ τὸν θαυμάστε, δταν τὸν δῆτε πῶς κωπυλατεῖ, πῶς παίζει τένις, πῶς σκαρφαλώνει στὰ βουνά!...

Ἦ Ρίτα καὶ οἱ ἄλλοι μὲ κυττάζανε σὺν φαινόμενο. Κι' ἐγὼ τὸ δεχόμουν διὰ μὲ ὑπομονὴ καὶ μὲ ἀπάθεια.

Πᾶμε λοιπὸν ἕνα γύρο μὲ τὴ δάκκα! φώναξε ὁ Πιέρους, τραβήξῃ κοινὴ ὁ φίλος μου...

Καὶ μὲ τὴν ἀλήθεια, τραβήξα κοινὴ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα σὺν κατὰ τὸν δρόμο ὁ Πιέρους ἀπήγγειλε μερικὸς στίχους μου καὶ μοῦ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἦ συνάντησις δύο ἐστεμμένων. Τὸ σάλτο μορτάλε τοῦ Κοζάκευ. Ἦ περιπέτεια τοῦ Λουδοβίκου 18ου. Ἐπὶ πόλεμος ἐννεύ! Ὁ ἄπιστος ἀρραβωνιαστικὸς. κτλ. κτλ.

Ὅταν ὁ Πιέρους ὁ Μέγας τῆς Ρωσίας πῆγε στὴν Κοπεγχάγη, ἐφιλοξενήθη, ὡς ἦταν φυσικὸ, στ' ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Φρειδερίκου τοῦ Δ'.

Μιά μέρα οἱ δύο μονάρχαι ἐπῆγαν ἐκδρομὴ σ' ἕνα πύργο τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, ὁ ὁποῖος βρισκόταν χτισμένος στὴν ἀκρὴ ἐνὸς γκρεμοῦ. Ὅταν βγήκαν στὸν ἐξώστη τοῦ πύργου αὐτοῦ, ὁ Τσάρος ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ στὸ βασιλεῖ τῆς Δανίας τὸ πολιτικὸν τοῦ πρόγραμματος.

—Θέλετε, τοῦ εἶπε, τέλος, νὰ σὰς δώσω μιὰ ἰδέα τῆς ἐξουσίας μου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ μου;

Καὶ χωρὶς νὰ περῶμεν ἀπάντησι, ἐκάλεσε ἕνα Κοζάκο τῆς ἀκολουθίας του καὶ δείχνοντάς του τὸ γκρεμὸ, τὸν διέταξε:

—Πήδησε!

Ὁ Κοζάκος κύτταξε τὸν Τσάρο, τὸν ἐχαιρέτησε στρατιωτικὰ καὶ χωρὶς διαταγὰς πήδησε σὸ κενόν.

—Πῶς σὰς φαίνεται αὐτό; ρώτησε ὁ Πιέρους ὑπερήφανα τὸν βασιλεῖ τῆς Δανίας. ἔχετε ἐσείς τέτοιους ὑπάρχοντες;

—Εὐτυχῶς ὄχι!... ἀπάντησε ὁ Φρειδερίκος.

Ὅταν μετὰ τὴν πτώσι τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἀνῆλθε σὸ θρόνον ὁ Λουδοβίκος 18ος, θέλησε νὰ περιηγηθῇ τὰ περὶχωρὰ τῶν Παριζίων. Στὴν περιόδου τοῦ ὅμως αὐτοῦ, λησμονήσας νὰ περῶσιν ἀπὸ τὸ Μονμωρανσύ καὶ γι' αὐτὸ ὁ δήμαρχος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ προαιετοῦ ἐστειλε σὸ βασιλεῖ τὸ ἀκόλουθο παραπονετικὸν γράμμα:

«... Ἦ ἡμετέρα κοινότης ἐστερήθη τῆς εὐτυχίας νὰ θαυμάσῃ καὶ προσκυνήσῃ ἐκ τοῦ πλείστου τὴν Α. Μεγαλειότητά... Μήπως σὰς ἔχουν πεί, Μεγαλειότητε, δὲ ὁ δρόμος εἶνε ἀδιάστατος; Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθές. Ἰσα-ἴσα μάλιστα, τὰ γὰρ ὁ δρόμος εἶνε ἀνεβαίνοντες ὡς ἐδῶ μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ γι' αὐτὸ θέλουμε νὰ πιστεύουμε δὲ δὲν θὰ μὰς ἀρνηθῇτε μιὰ προσεχὴ ἐπίσκεψιν!...

Ὅταν διάβασε τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ βασιλεὺς, ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ σὲ λίγες μέρες ἔμπαινε θριαμβευτικὰ σὸ Μονμωρανσύ ἐπὶ πόλεμος ἐννεύ!...

Ὅταν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία παρεχέμασε σὸ Βαλμοράλ τῆς Σκωτίας, σὲ μιὰ ἐκπαιλί τῆς, ἔμαθε μιὰ μέρα δὲ μιὰ κοπέλλα πὺρ κατοικοῦσε ἐκεῖ γύρω, βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀπελπισία, γιατί τὴν

εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, προτιμώντας μιὰν ἄλλην πὺρ εἶχε 200 λίρες πρῶτα.

Ἦ ἀγαθὴ βασίλισσα συγκινήθηκε τόσο ἀπ' αὐτὴν ἱστορίαν, ὥστε εἰδοποίησε τὴν νεὰ δὲ θὰ τῆς ἔδινε 200 λίρες μόνον θὰ βρισκόταν ἕνας νέος ἀρραβωνιαστικὸς γι' αὐτήν.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἄπιστος ἀρραβωνιαστικὸς, ἔσπευσε νὰ τὰ ξαναφτιάξῃ μὲ τὴν πρώτην τοῦ μνηστῆ. Ἦ Βικτωρία ὅμως εἰδοποίησε τοὺς γονεῖς τῆς νεᾶς δὲ θὰ ἔδινε τὸ ποσὸν πὺρ ὑποσέθηκε. ἂν ἡ κόρη τοὺς ἐξόρισε ἀρραβωνιαστικὸν ἱκανὸν νὰ τηρῇ τοὺς ὅρκους του, καὶ ὄχι ἕνα ἄπιστο καὶ ἐπιπόλοιο.

Ἐπειτα, ἀπὸ αὐτὸ, ὁ ἄπιστος ἀρραβωνιαστικὸς ἔμεινε στὰ πόρτα τοῦ λουτροῦ καὶ ἐνέδρεκε ἕνας ἄλλος ἡμῶς νέος, ὁ ὁποῖος παντρεύτηκε τὴν κόρη καὶ προκοδόθηκε ἡ βασίλισσα.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡθοῦ τοῦ ἔσαντι πὺρ γοήτρου σωματικῶς καὶ διανοητικῶς ἐκεῖνος, πὺρ ἀποσπῶνται σ' αὐτὸ. Ὁ περὶφημος ἄγγελος ἡθοῦς, Ἰσταντ ἔλεγε μὲ μεγάλην τοῦ θλίψῃ τὰ ἔξῃς σχετικῶς: «Ὁλα περῶνε σύντομα γιὰ μὰς. Ὁλα! Ἦ χάρις καὶ ἡ λύπης καὶ ἡ ζωὴ ἡ ἰδία. Αὐτὰ τὰ δάκρυα πὺρ χύνουμε, αὐτὰ τὰ χαμόγελα πὺρ σκορπίζουμε ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκηνήν, μὰς φέρουν πρῶτα στὸν τάφο!...

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις. Μερικοὶ ἡθοῦ π.χ. ἔφτασαν σὲ βαθύτατο γῆρας, χωρὶς νὰ πᾶνουν, μέχρι τὴν τελευταία τοὺς στιγμὴν, νὰ παίζουν.

Ὁ μακροβιτερός ὅμως ἡθοῦς ὑπῆρξε ὁ Γάλλος ἱππότης Νοέλ, ὁ ὁποῖος πέθανε τὸ 1892 σὲ ἡλικίαν 118 ἐτῶν, χωρὶς νὰ πᾶν οὔτε ἡ μέρα νὰ παίζῃ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ νεαρὸς κόμης γιὰ τὰ Ροζακλὲν ἐξηγάγε ἐναντίον τῶν ἐπανεστῶτων τοὺς γαλλικοὺς τῆς Βανδίας, τοὺς ὁποῖους ἄλλοτε διοικούσε ὁ πατέρας του.

Ποῖν τεθεὶς λοιπὸν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ σὸ Παρίσι, τοὺς εἶπε:

—Φίλοι μου!... Ἄν ἔσθας ἀκόμα ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, θὰ εἶχαι βέβαια ἐμπιστοσύνην σ' αὐτὸν καὶ θὰ κάνατε ὅτι καὶ ἂν σὰς ἔλεγε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμα παρὰ ἕνα παιδί. Μὲ τὴν ἀθροῖα μου ὅμως θὰ φανῶ ἄξιος τῆς ἀρχηγίας καὶ θὰ σὰς διοικήσω τιμὰ καὶ γενναῖα. Ἄν προχωρήσω ἐμπρός, ἀκολουθεῖτε με, ἂν ὀπισθοχωρήσω, σκοποῦσε με, καὶ ἂν πεθάνω, ἐκδικηθῇτε με!...

Ὁ συνταγματάρχης γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

τὴν φαντασθῇ πῶς τοὺς ἀπήγγειλε! Τοὺς στραγγάλισε!... Ἐγὼ μόνον πὺρ δὲν ἔκλαγα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου. Μοῦ ἄρεσε τόσο ἡ Ρίτα ἡ Ρωξάνη μου!...

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Πιέρους ἦρθε σὸ δωμάτιό μου κατακόκκινος ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες: —Ἐξέρεις;... Τῆς τὰ εἶπα δὲ! Μοῦ φαίνεται δὲ μ' ἀγαπᾷ, γιατί δὲν μοῦ ἔδωκε καμμιὰ ἀπάντησι...

—Κι' ἐσὺ τί ἔκανες;... τὸν ρώτησα τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο μου. —Τὴν ἔλεος νὰ κάνω;... Τῆς εἶπα μόνον μὲ τρυφερότητα: «Ἐλπίσω δὲ αὐτοῖς τὸ βράδυ θὰ μοῦ δώσετε μιὰ ἀπάντησι... Δὲν εἶνε ἔτσι; Κι' ἐγὼ ἀπάνω θὰ γράψω γιὰ σὰς ἕνα ὁμορφὸ ποίημα!... Πῶς σοῦ φαίνεται; Αὐτοῖς τὸ βράδυ λοιπὸν θὰ τῆς πῶ ἐκεῖνο τὸ ποίημά σου, πὺρ ἀρχίζει εἶσαι: «Ἀφῆσε με νὰ φιλήσω τὰ γλυκὰ σου χεῖλη...».

Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος δὲ θὰ τὴν κατακτήσῃ!...

Δὲν ἀμφέβαλλα, μὰ καὶ δὲν δίστασα νὰ τοῦ πῶ:

—Ἄκουσε, Πιέρους... Αὐτὸ τὸ ποίημα νὰ τὸ ἀπαγγείλῃς πὺρ σὺ, πὺρ ἦσαι!... Ὅχι μὲ στίμφο...

—Μὲ στίμφο; Νομίζεις λοιπὸν δὲ δὲν ἀπαγγέλλω ὑπερόχο; —Ὑπερόχο, ὄχι!...

Ὁ Πιέρους μὲ γύρισε τῆς πλάτης μὲ περιφρόνησι καὶ μοῦ φώναξε πρὸς ὅσο:

—Μὰθε, φίλε μου, δὲ οἱ στίχοι σου κερδίζουν δταν τοὺς ἀπαγγέλλω ἐγὼ!...

Τὸ ἄλλο βράδυ, δταν ὁ Πιέρους ἄρχισε πάλι ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ ποίημά μου, βγήκα ἀηδισμένος στὸν κῆπο καὶ κυττάζοντας τὰ ἄσπερνα τῆς λίμνης, ἄρχισα νὰ συλλογίζομαι μὲ μιὰ πικρὴ μελαγχολία τὴν Ρίτα, τὴν Ρωξάνη μου...

Πῶς ἦμουν δυστυχημένος! Ἄν εἶχα τὸ θάρρος τοῦ Συρανό, τοῦ ἀσπιδίου Συρανό, θὰ φανερώνα τὴν Ρίτα ποῖς ἦμουν πραγματικὰ. Ἦ τὴν ἔκαμνα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ ἔφευγα μαζί τῆς ἐπάνω σ' αὐτὴν τὴν λίμνη πὺρ χανότανε ἐκεῖ κάτω, ἀνέμεσα στὰ βουνά...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴν ὅμως ἄκουσα ἀναγὰ βήματα πρὸς μου... Ποῖος ἦταν ἄραγε; Γύρισα φοβισμένος τὸ κεφάλι καὶ εἶδα τὴν Ρίτα!... Ναι, τὴν Ρίτα, τὴν ἀπῆλθον!

—Ἐλάτε, ἔλατε μαζί μου!... μοῦ εἶπε καὶ μ' ἄρπῃς ἀπὸ τὸ χέρι. Πᾶμε νὰ κάνουμε ἕνα γύρο στὴ λίμνη μὲ τὴν βάρκα... Δὲν μπορῶ περῶ! Δὲν ὑποφέρεται! Κι' ἐτρέξε πρώτη, γιὰ νὰ ρίξῃ τὴν βάρκα σὸ νερό.

Ἐπειτα πῆρσε μέσα καὶ κἀθήσε στὸ τιμόνι. Ἐγὼ τὴν ἀκολουθοῦσα σὺν μεθυσμένους, σὺν νὰ ἔβλεπα ἕνα γλυκὸ ὄνειρο...

Ὅταν ἀνοιχτήκαμε στὴ λίμνη, ἡ Ρίτα μὲ παρακάλεσε νὰ κωπυλατῶ ἀργά-ἀργά καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λὲν μὲ τὴν ἀγγρεντικὴ φωνὴ τῆς:

—Δὲν μπορῶ περῶ νὰ ὑποφέρω τὸν φίλο σας... Ὁ Θεέ μου! Ἦ σφαλὸς πὺρ εἶνε καὶ αὐτὸς καὶ οἱ στίχοι του καὶ τὰ γράμματα του!... Ἐπειτα, ἐμένα δὲν μοῦ ἄρεσιν οἱ ποιηταὶ! Τοὺς μισ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΙ ΟΙ ΤΣΑΡΟΙ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΟΥΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ... ΛΟΘΟΥΣ

ΤΑ ΦΡΙΚΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

(Κρεμάλες, μαστιγώσεις, ένταφιασμοί ζώντων, δουλεμπόριον, άκρωτηριασμοί, έλκαυματα)

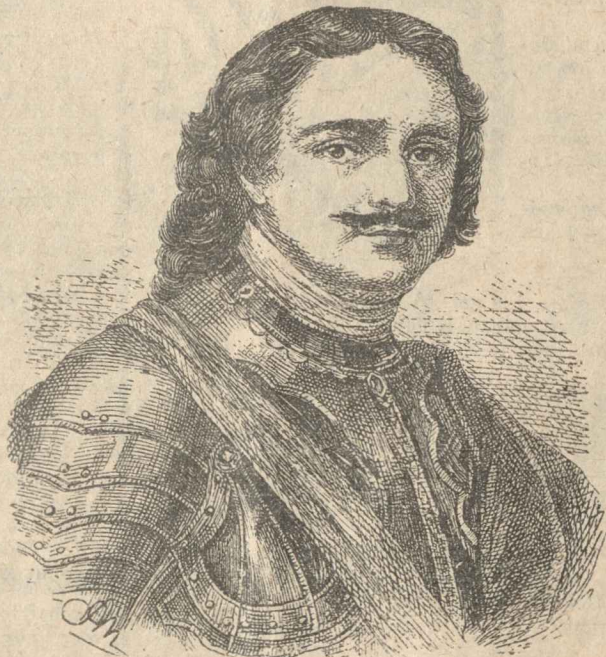
Οι παλαιοί απολυταρχικοί αυτοκράτορες της Ρωσίας, είχαν θεσπίσει τους περισσότερους από τους αυστηρούς νόμους των, όχι τόσο για να τιμωρούν τους ενοχούς, όσο για να εξασφαλίζουν το στέμμα τους και να στερεώνουν το θρόνο τους. Όπως ήταν έθιμο, μια τέτοια δικαιοσύνη, μια δικαιοσύνη που στηριζόταν σε ήθη-κές βάσεις, καταντούσε και αυτή στο τέλος μια μεγάλη άδικια. Μερικούς απ' αυτούς τους βαρύνοντες νόμους της μεσαιωνικής Ρωσίας, νόμους πρωτοφανείς σε σκληρότητα και θηριωδία, μα και κομικούς σε άδικοτητα σημεία, θα σάς αναφέρουμε σήμερα.

Οι άρχαιότεροι νόμοι της Ρωσίας προέβλεπαν την ποινή του θανάτου για τους δολοφόνους. Η εκτέλεσις γινόταν πάντοτε στο μέρος άκρι-δώς όπου υπερχαίδη και το έγκλημα. Την πε-ριουσία δε του φονιά την έπαιρνε η γυναίκα ή ο πιο στενός συγγενής του δολοφονηθέντος.

Επίσης την έποχή εκείνη, κάθε γροθιά και κάθε μπάτσος, πληρωνόταν με πέντε χουφτές λίγες. Άν όμως εκείνος με χτύπησε έναν άλ-λο, τότε... τον άδωναν, λές και ήταν άδύνατο να του επάδουν άλλου είδους ποινή! Κάθε πολίτης που θα συνέλαμνε κάποιον επ' αυτοφώρην να κλέβει, ήταν υποχρεωμένος να τον σκοτώσει. Άν δεν τον σκοτώνει, τιμωρούσαν αυτόν τον ίδιο με δέκα μαστιγώσεις και... άφηναν τον κλέφτη ε-λεύθερο!

Τη γυναίκα που σκότωνε στη Ρωσία τον άνδρα της, την θάβανε ζωντανή ως το λαμό. Ύστερα, σκέπαζαν το κεφάλι της μ' ένα άσπρο πέπλο και την άφηναν εκεί όπου να πεθάνει από την πείνα και τη δίψα. Τέσσερες στρατιώτες φύλαγαν κοντά της, μη επιτρέποντας κανένα να τη βοηθήσει ή να της δώσει λίγο νερό. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν γι' αυτή τη δυστυχισμένη οι διαβάτες, ήταν να πε-τάξουν κοντά της κανένα νόμισμα. Τι θα τα έκανε τα χρήματα αυτή η γυναίκα, που ήταν καταδικασμένη σε άργό άλλ' ά-σφαλή θάνατο; Άπλοστατα: Οι στρα-τιώτες θα της άγόραζαν μ' αυτά ένα ά-ραιό νεκροεμβάριο και θ' άναθαν κεριά στην έγκλησία... ύπερ άναπαύσεως της ψυχής της!

Οι όφειλται πάλιν, που δεν είχαν να πληρώσουν το χρέος τους, παρεδίδοντο, μ' όλη τους την οικογένεια, στο δανειστή τους, ό οποίος είχε το δικαίωμα να τους κάνει ό,τι θέλει, ακόμα και να τους πουλή-σει για σκλάβους. Τον νόμο αυτό τον κα-τάργησε ο Πέτρος ο Μέγας, για να τον άνακαταστήσει μ' έναν άλλο πιο σκληρό: να κρίνουν δηλαδή τους όφειλτες στη φυλάκη και να τους άφίνουν να πεθαίνουν της πείνας.

Ο Μέγας Πέτρος.

Όταν ένας κακοποιός δεν ήθελε να όμολογήσει τα παράταιμά του, τον έδεχναν στα πόδια με σιδερένιες βέργες, πάχους ενός δα-κτύλου, όπου να πή όλη την άλγεια. Οι περισσότεροι που καταδι-κάζονταν σ' αυτή την ποινή, πέθναν από τα χτυπήματα και ήσχα-ζαν από τη δικαιοσύνη των ανθρώπων.

Άλλά κι' ό ιερέας που θα έξεδήλωνε την έπαθμία να πετάξει τα ράσα του, έτρωγε πενήντα ραβδισμούς με σιδερένιες βέργες. Κι' άν έδωσε ύστερ' απ' αυτή τη... χαιροτομία, είχε το δικαίωμα ν' άπαρ-νηθή το σχήμα του και να πάει να γίνη έλεύθερος πολίτης.

Και τώρα άς πούμε λίγα πράγματα για το κνούτο, που είχε γίνει το σύμβολο της Τσαρικής Ρωσίας.

Την ποινή του κνούτου—που την θεωρούσαν οι Ράσσοι πιο άτι-μοτική κι' από την άγχνη— την επέβαλλαν μονάχα, προκειμένου περ' σοβαρών παραπομιάν. Για να καταλάβετε πόση σημασία της έ-διναν, σάς λέμε ότι τις μαστιγώσεις με το κνούτο δεν είχε το δι-καίωμα να τις δώσει κανείς άλλος, εκτός από τον έπίσημο δήμο του κράτους.

Συνήθως, ό δήμος έπαιρνε τον κατάδικο και σε κάθε σταυροδρόμι τον έγδυνε, του έδενε τα χέρια πισθάγκωνα και του έδινε από τρεις

ως δώδεκα ραβδισμούς. Κατόπιν του έριχνε λίγο ξύδι στο πρόσω-πο, για να τον συνεφέρει απ' τους πόνους, του έδινε το παλάμι του και τον πήγανε στην πάρα κάτω γωνία, για να ξαναρχιστεί η βασανιστήρια.

Άν το έγκλημα του καταδίκου ήταν έξαιρετικά σοβαρό, δεν τι-μωρούσαν στις γωνίες των δρόμων, μα τον άνέβαν σ' ένα λαμό, στην κεντρική πλατεία της πόλεως, του έδεναν τα χέρια στη ράχη, τον κρεμόσανε απ' αυτά σ' ένα ψηλό στυλό και ό δήμος έ-ριχνε το έργο του. Σε κάθε μαστιγώσει με το μαζού πέτασαν λαμό και κνούτου, που είχε στην άκρη και από ένα βαριό, ή έπαιρναν το κατάδικο άνοιγε κι' αμάτωνα. Ένας από τους βοηθούς του δήμο, πλησίαζε τότε και πετούσε ζεστό νερό στις πληγές. Και το άπαρ-πινο αυτό μαρτύριο συνεχίζονταν, όπου να δούλη στον κατάδικο ό ριθμός των μαστιγώσεων που του επέβαλε το δικαστήριο.

Άν ό κατάδικος έτρωγε έκαστο ραβδισμός κι', έξακολουθούσε ν' ήλ, αυτό έσήμαινε πως... ήταν άδύνατο να παραιτηθεί από το έ-πρασέ και τον άφηναν έλεύθερο, δίνοντάς του και μια χρηματι-μοιβή. Έννοείται, ότι αυτές ή περιπτώσεις ήταν σπανιότατες κι' οι περισσότεροι απ' τους καταδικούς δεν υπορούσαν να ήσουν σ' τέτοιο άπλοστο έργο. Έξ άλλου, ήταν άεστητος ό ριθμός εκείνων, που μετά τη μαστιγώσει αυτοκτονούσαν απ' την πεί-νη τους, γιατί όλοι τους κούταζαν με βδελυγμία και άπερησιν οι τους πλησιάζον. Όπως είπαμε και παραπάνω, δεν ήσχηε στη Ρω-σία από άτιμωτική ποινή από το κνούτο.

Έκείνος, ό οποίος φάνηκε πιο σκληρός απ' όλους τους Τσάρους στις τιμωρίες των καταδικών, ήταν ό διαδόχτος Ιβάν ό Τρομερός.

Ο Τσάρος αυτός ροβότανε διαρκώς πως όι είνενοις και ό λαός επαναστα-σουν και τον έκθρονίσουν. Και θέλοντας να τρομοκρατήσει τους ήπριους και να έσσει έφαρμολγή στο κράτος που έ-βασανιστήρια που ήσαν εν χρήσει στα Τσάρους. Και το παραμυθό παρτα-μα το τιμωρούσε με πρωτοφανή έλ-κρότητα. Μια από τις πιο συνήθεις τι-μωρίες που επέβαλε στους παραβάτες νόμων, ήταν να τους πετάει απ' τους λόφους πύργους του Κρεμλίνο στην πό-λη των άνακτόρων, στην οποία στεταν-σαν όι κούκοι, με σπασμένα τα πόδια και τους δόρατα, για να δεχτούν στο άερα το σώμα του καταδίκου!

Τον περισσότερο καιρό που τον έ-κατο ό Ιβάν ό Τρομερός τον άφηναν να έπαισι και να συνάδσει νέον έλ-κρότητα και βασανιστήρια. Κάποτε, έ-κανε στρατηγό ένα γελοιοποιό που να να τον άναμειψη για μια καλή ιδέα που του έδωσε. Κι' ή έπαινευσε αυτή την ιδέα, σαν κομμάτι χρέας, και να πεί-φινουν εκεί γυμνούς, έκτεθειμένους γυ-μνός και στις μυγές!...

Δεν κρέτει να φαντασθείτε, ότι την ποινή αυτή την επέβαλλαν τα δικαστήρια.

Ο Ιβάν ό Τρομερός δεν είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη του κράτους του. Είχε άποποιήσει πολύ τα πράγματα. Έργον του του περάσει από το νοή ή ύπνωση, ότι κάποιος απ' τους είνενοις του συνωμοτούσε εναντίον του, για να διατάξει άμέσως να τον σπείλ-σει και να τον υποβάλουν σε βασανιστήρια, μολοντί ήπριχε ένας πάλ-νος που άφριε ότι ούτε αυτός ό Τσάρος δεν είχε το δικαίωμα να άπομνημόνος του δικαιοσύνη, προκειμένου περ' πολιτικών άδικο-τήτων.

Μεταξύ των πολλών και διαφόρων τιμωριών που επέβαλε ό ά-καρής αυτός Τσάρος στους είνενοις του—γιατί αυτούς που πεί-ριχε στο μάτι— ή πιο συνήθιμένες ήσαν, εκτός από το κνούτο, από τα ταγκέλια, που σάς είπαμε παραπάνω, και το κούμα που αΐτιων, της μύτης και της γλώσσας, καθώς και το σφράγιον με ταίπου μ' ένα πυρωμένο σίδερο, για να φέρη ό κατάδικος το σπέρ-μα της άτιμωτικής ποινής του μέχρι το θανάτου του. Συγχρόνως, ό Ιβάν έβγαλε μια διαταγή, σύμφωνα με την οποία κανείς ιερέας δεν είχε το δικαίωμα να συνάδσει την κηδεία ανθρώπων που έφταναν σ' ό σημείο της άτιμίας στο μέτωπο. Κάποτε ένας ιερέας που ήλ-κον γοργό έφραλε τη νεκρώση άκολουθία σ' ένα τέτοιο επημεύμενο, γιατι ό άτιμής αυτός ήταν άνεμής του και δεν μπορούσε ν' άφρη να τον θάψουν σαν σκύλο. Όταν ό Ιβάν το έμαθε αυτό, έφνε έ-

φρενών και διατάξε ν' άνοίξουν τον τάφο του νεκρού και να τον έ-καλίσουν... άφού έφουν σ' άντων ζωντανό και τον ιερέα που τόλ-μης να παραβή τις διαταγές του!

Άν ό Ιβάν ό Τρομερός έμεινε άθάνατος στην ιστορία για τα κακογέματα που διατάξε, κι' ό Πέτρος ό Μέγας, δεν ήγαντε πια. Ο Τσάρος αυτός καταδικάζει σε θάνατο τους υπέρβους του με όλη έγκαλία άνάβουμε έμεις ένα τοιγάρο.

Κατά τη μακρά διάρκεια της βασιλείας του, όι δρόμοι της Πε-τρούπολεως και της Μόσχας ήσαν γεμάτοι από άγχόνες, ικριώματα και όργανα βασανιστηρίων, με ανθρώπινα μέλη κερκόμενα επάνω τους.

Μοναδική στην ιστορία του κόσμου θα μείνη ή τιμωρία που επέ-βαλε ό Πέτρος ό Μέγας, στα 1701, στον Γρηγόριο Ταλιζκό, τον άκατερο τυπογράφο της Αδλής του.

Ο τυπογράφος αυτός παρνούσθηκε από τους ιερείς—που μισού-σαν τον Πέτρο, έπειδή θεωρούσαν τις μεταρρυθμίσεις του άτι-μωτικές και βλαβερές για τη Ρωσία— και τύπωσε ένα φυλλά-διο, στο οποίο έβριζε τον αυτοκράτορα, προτρέποντας συγχρόνως τον λαό να επαναστατήσει εναντίον του και να τον έκθρονίσει. «Π ρ έ-πει να έξολοθρευόσουμε αυτόν τον άντι-χριστό, —έλεγε μεταξύ άλλων στο φυλλάδιό του— το τέρμα αυτό, που πολεμάει την πίστι στο Χριστό!».

Το φυλλάδιο αυτό έπεσε στα χέρια του Τσάρου. Μαν-τέτε τώρα τον θυμό του Πέτρου. Διατάξε άμέσως να σπείλουν τον τυπογράφο και να τον άδρήσουν μερστά πια. Εκείνος όμως πρόλαβε να φύγη για τη Ζυρίχη. Μά ό Τσάρος κατόρθωσε, βοσρε' από πολλές προσπάθειες, να τον άνακαλήσει και να βάλει άνθρώπους του να τον πιάσουν και να τον μεταφέρουν στη Μόσχα. Κι' άφού τον ήπέβαλε σε διάφορα επικαταρκατικά μαρτύρια, διατάξε τέλος να τον άνέβασουν σ' ένα ικριώμα, που στήθηκε στη μεγάλη πλατεία της Άγορδας, και ν' άνάβουν γύρω του είνελες έλ-κες. Σε λίγη ώρα, το σώμα του τυπογράφου άρχισε να λιώνει σαν κερί και να στάζει σε σταγόνες πάνω στα σα-λά του ικριώματος. Είχε μεταβληθεί δολιχόρο σ' έναν άκατο πολύ, χωρίς να μείνη άκέραιο ούτε το παραμικρό κομμάτι του!...

ΗΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΡΑ

Είνε καλή πεντάρα εκείνη που σε κάνει να κερδίσεις ένα λαμό.

Μια πεντάρα μοναχή στον κοιμητάρη κάνει κρότο πιο πολύ απ' όταν είναι γεμάτος.

Κάλλιο μια πεντάρα στη στεγνή, παρά δέκα στον έ-κατο.

Φύλαγε τις πεντάρες σου κι' ή λίρες σου φυλάγονται μαζί τους.

Ό πιο καλός φίλος σου είναι ή πεντάρα που θρίσκειται από στο πονηγι σου.

Ότι δεν σου χρειάζεται είν' άκριβό κι' άν ακόμα στοιχίζει μια πεντάρα.

Όποιος έχει πεντάρες πολλές, έχει και φίλους του πολλούς.

Η πεντάρα είναι σοφή. Η λίρα είναι τρελή.

Όταν παντρεύεις δύο πεντάρες, γρήγορα θα σου γεννήσουν και τρίτη.

Όταν παντρεύεις δύο πεντάρες, γρήγορα θα σου γεννήσουν και τρίτη.

Όποιος σπεί τα γυαλικά κρέπει να τα πληρώνη.

Άν θές να γίνη άσχημα ή δουλειά σου, πληρώσε την προκα-τάληξη.

Όποιος πληρώνει τελευταίος, δεν πληρώνει δύο φορές.

Όποιος να πληρώσει δεν μπορεί, άς έχει γλυκαία τη γλώσσα.

Όποιος δεν πληρώνει με το πονηγι του, πληρώνει με την ταίπη του.

Όταν πληρώνεις τακτικά, όλοι θέλουν να σε δανειστούν.

Μ' άδεια χέρια δεν γίνεται ή πληρωμή.

ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Άπνε σε φαντάζομαι λευκότερη απ' τα κρύνα μέσ' στο σκοτάδι το πηχτό. Σάν κάποια άγνή Θεότη στο μαύρο φόντο της νυχτιάς λαμποκοπάς. Μ' άχτίνα, μονάξεις, που ό Φοίβος φεύγοντας λημονήσε στα σκότη.

Ναί, σε θαρώ. Άπ' τον ουρανό ξεφύγουνε τ' άστέρια, και σαν πετράδια άτίμητα στολίζουν τα μαλλιά σου. Ό Γαλαξίας άσπρο φως στα μάγουλα, στα χέρια σου χύνει: μέσ' στο γάλα του βουτά την όμορφιά σου.

Νά, και τα μαύρα μάτια σου. Τα βλέπω: σιγασιόγουν εκεί ψηλά στη σκοτεινιά, μεγάλα, όγρά, θλιμένα. Σάν δυο ποτάμια φωτερά τα βλέμματα μας σμίγουν: έσύ κιντάς έμένανε κι' έγώ κιντάω έσένα.

Άπό το στόμα σου φωνή δεν βγαίνει, μα μου κραινεί. Τα δακρυμένα μάτια σου: —Τραγουδήσθ, μου λένε, μην τραγουδάς κι' είναι κοντά ή μέρα, που πεθαίνεις... Άυτά μου λέν τα μάτια σου, τα μάτια σου, που κλαίνε.

...ΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Θά κοιμηθώ μα δίχως να ζωνήσω, ύπνο στέφο απ' όνειρατα. Όπως σδύνει το κάθε τι που άνάφτηκε, θά σδύσω χωρίς άγκυρά από το είνε μου να μείνη.

Κάτι θα μείνη από το είνε μου. Θ' άφήσω άπέναντι μια άγάπη, πως άφνει στο διάβα της, στα ήμημά της πίσω το άθέρνο του κορμού της μύρο Έκείνη.

Η άγάπη μου αΐζανει κι' όλο αΐζανει, της ήσης μου όσο σώνεται το λάδι, χόρια άπο έμέ θά ζή γιγαντωμένη.

Και πριν στεγνά να κοιμηθώ ένα βράδυ θά βουτηχτώ στο χαιροσμού το θόρη. Μιά άγάπη ζωντανή νεκρός θ' άφνει.

ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΝΕΡΑΤ' ΔΑ

Άπό τα βράχια άνάμεσα πετιέται ένα κεφάλι και βλέμματα δρόγαρα σκορπίζει φοβισμένα. Έγώ κοιμμένος κάπου εκεί στο έρημο έκρηγιά, το βλέπω σαν σε όνειρο—με μάτια ληγωμένα.

Ένα κομμάτι παρθένο, γυμνό άγριοποβάλλει κι' άπλώνεται ήθονικά σε χυμιά άφαιμένα. Ό ήλιος έκαυθότανε μπροστά στα τόσα κάλλη, τα κάλλη τ' άπολλώνενα και τα φωτολουμένα.

Άνατοχός ή θάλασσα στο θείο άγγισμά της, τα χυμιάτα άπλά, με ήχο τ' άγκαλιάζουν κι' άχτίδες τ' άπλώνουν χουφές στο πέραςμά τους.

Θεοτέλλος ό δισκινός, δονιέται μέσ' στο χύμα... Τα μάτια της τα θεία με τρώει με κινταφόν και χάνεται στη θάλασσα... Ήταν Νεράδα... Κοίμα...

ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μια μέρα ήλκούουστη, μια λαμπρή ήμέρα απ' τον άρδο του καίματος έπρόβαλε, θά μου έφύγηνες ήθονικά στα χείλια του άνδρα, κι' άγάλαφα έαπλώθηες στο άσφράλι χάμο.

Τα κάλλη σου έξήλεψε κι' ό ήλιος ακόμα κι' άχτίδες έστειλε χουφές να παίξουνε μπό σου. Το βλέμμα έφύγες έσύ τ' άστραφερό στο χύμα κι' ή ήδονή ένάσχεσε το όρη το κομμά σου.

Σ' ήδωπαίεις πείλας, θά μου, δονημένη, τη λαμψή των ματιών σου έσκόρπισες στη φύση κι' αυτή κατασπαρτώθηκε και μένει θαμμένη—θαρείς πως κάθε όμορφη στον κόσμο θέ να σδύση.

Όπου περνάς κι' όποι σταθείς, τα γέλια σου σκορπίζεις κι' άκούμπας ό πόθος μας, λαγγυλά και φουρνώνει, άπόχερα τα δειλνέτα, τις χούφες μας χουφείς κι' από τα δάδα σου αυτά κάθε κακό φηγάει.

(1914-15)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ο ποιητής Κ. Καρυ-ωτάκης (Αυτοσκηνογράμια)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 δδοντιατρός Δάν Χάρπερ κατακουσε σε μια πολυκατοικία, στην οποία ζευγαν κι' άλλοι πολλοί εθνοποι Λοντρεζοί. Το διαμερίσμα του βρισκόταν στο τρίτο πάτωμα.
 Ο Σέρλοκ Χόλμς ανέθηκε γρήγορα-γρήγορα τις σκάλες, στάθηκε μπροστά στην πόρτα του γιατρού και άρχισε να χτυπάει το κουδούνι, χωρίς διακοπή. Συγχρόνως είχε πάρει έκφραση ανθρώπου ήλιθιου και φοβικά δδονταλγούτσου.
 «Άξαφνα άκουστήκαν από μέσα πατήματα και η πόρτα άνοιξε. Ένας άνθρωπος ύψους και μυστηριώδους παρουσιάστηκε. Ήταν πιο ψηλός απ' το Χόλμς, ξεραγκιανός, αλλά και ευρωστός, όπως φαινότανε, με μύς άσπάλεινους. Το πρόσωπό του ήταν άποκρουστικό. Το κεφάλι του φαλακρό. Κάτω απ' τη μεγάλη καμπουρωτή και άγκυλωτή μύτη του άπλωνόταν μια άτελείωτη, πυκνή γενειάδα, η οποία έφτανε ως το στήθος του. Τα μάτια του ήσαν διαπεραστικά. Το βλέμμα του κακό και μοχθηρό. Φαινόταν άνθρωπος από κείνους που μπορούν να διαβάσουν στην ψυχή του άλλου τα μυστικά του.
 —Τι θέλεις; ρώτησε άπτόματα το Χόλμς. Τι διάβολο χτυπάς έτσι το κουδούνι! Θα μου τ' άσπας; Έλα, ξεκουμπώσου από δω.
 —Συγγνώμη, κύριε γιατρέ; είπε ο Χόλμς μυστοκωλύοντας, με φωνή τρεμουλιαστή και θρηνηδία. Πονώ!... Τα δόντια μου, άχ τα δόντια μου!... Θα πληρώσω όσο και νάνα, αν με γλυτώσετε από αυτόν το διαβολόπονο.
 —Για τα δόντια σου λοιπόν, κοιθαλήθηρες έδω;
 —Μάλιστα, άκριθως, κύρ' γιατρέ. Για τα δόντια μου... Άχ!... Άχ!...
 —Πήγαινε, πήγαινε... Δεν έχω καιρό... Ύπάρχουν κι' άλλοι γιατροί.
 —Σας ικετεύω, γιατρέ μου... Διαπρήξτε με... Βγάλτε τα, τα γουουσουζίκια, να μην πονάω έτσι.
 Άχ!... Άχ!... Άχ!... Άχ!...
 —Έμπρός, πέρασε μέσα, του είπε ο Χάρπερ. Πέρασε εκεί, άπιστοερά, στο ιατρείο κι' έφτασα.
 Ο άστυνομικός μπήκε στο ιατρείο, στάθηκε δρθός πίσω από την πόρτα κι' άρχισε να σκέφτεται: «Μυρίστηκε τάχα ο Χάρπερ ποιος είμαι; Με περίμενε μήπως; Βρίσκονται κι' άλλοι μέσα στο σπίτι; Αυτό θά το ίδουμε σε λίγο. Πάντως, φίλε μου Χόλμς, τα μάτια σου τέσσερα. Βρίσκεσαι μέσα στη φάκα αυτή τη στιγμή». Τη στιγμή αυτή άνοιξε μια πλαγινη πόρτα και μπήκε μέσα στο ιατρείο ο Δάν Χάρπερ. Έρριξε ένα δρέμια δρευνητικό στο Χόλμς και του είπε:
 —Καθήστε στην πολυθρόνα, κύριε. Πρέπει να δω τα δόντια σας. Έρχεστε από την έξοχη βλέπω.
 —Μάλιστα, γιατρέ μου, κατοικώ στην 'Ιρλανδία. Έρθε στο Λονδίνο να πουλήσω τη δρόμη μου κι' άρπαξα ένα διαβολοκυνολόγημα. Αυτό φταίει, το άναθεματισμένο. Άχ!... Άχ!... Άχ!...
 Ο Χόλμς είχε καθίσει τώρα στην πολυθρόνα κι' είχε άνοιξει διάπλατα το στόμα του. Ο Χάρπερ είχε σκύψει από πάνω του και του εξέταζε τα δόντια του.
 —Πάνω ή κάτω πονείς; τον ρώτησε σε μια στιγμή.
 —Κι' επάνω και κάτω, και παντού, άποκριθής ο Χόλμς, βογγώντας κι' άναστενάζοντας κλαμφορικά.
 —Νά!... Νά!... Ξεφώνισε άξαφνα ο Χάρπερ.
 —Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Χόλμς.
 —Βρήκα τα σάπια δόντια που σάς πονούν.
 —Τα βρήκατε;
 —Βεβαίως. Είναι δυο φρονιμίτες, έντελως σάπιοι. Δεν άβίζουν πειά ούτε μια πεντάρα. Άλλά...
 —Τι τρέχει;
 —Θά πονέσετε υπερβολικά, κύριε. Γι' αυτό πρέπει να σάς άποκοιμήσω.
 —Κάνετε ό,τι θέλετε, γιατρέ. Φτάνει να μην πονώ πειά, άπάντησε άποφασιστικά ο Χόλμς και συγχρόνως σκέφτηκε: «Δυο φρονιμίτες σάπιοι έντελως, ενώ τα δόντια μου είναι γερά! Πρέπει, λέει, να μ' άποκοιμήσει. Άρα ξέρει ποιος είμαι, ο άχρειος. Τό παλινδιδί άρχίζει. Έ.στα... Ο Θεός βοηθός!...»
 —Θά έαπλωθήτε λοιπόν άναπαυστικά σ' αυτή την πολυθρόνα, συνεχίσε ο Χάρπερ, και θά σας βάλλω ένα πόμα με ναρκωτικό στη μύ-

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μάτια πόχω λημονήσει
 θέλουν πάλι να με ιδούν.
 Δυο καρδιές πόχουν χω-
 (ρίσει)
 θέλουνε ν' άνταμωθούν.
 Τα χεϊλάκια που φιλού-
 (σα)
 φιλιά θέλουνε ξανά
 και τα μάτια, άχ!... να
 (μυροδουσα)
 να φιλω παντοτεινά!...

Έχω την ψυχή μου
 (κλείσει)
 στα φυλλάκια ενός παν-
 (σέ)
 Νάταν ο πανσές να ή-
 (χρήση)
 γλυκوترάγουδο για σέ.
 Τό τραγουδι αυτό να
 (μοιάζει)
 σαν έκεινον το σκοπό,
 πούλεγα άλλωτε: «Χρυ-
 (σέ)
 άχ!... πολύ σε άγαπώ...!»
 ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΑΪ'ΝΕ

νετήρρωσε και ο γραμματέας της Τραπέζης. Ά! ήταν έξοχη η δουλειά μου να έχκαταστήσω στο ιδιαίτερο γραφείο του Διοικητού της Τραπέζης το μικρόφωνο που συγκαταστήσει με το γραφείο μου και που με άπέτρεψε ν' άκούσω τι έπαιαν ο διοικητής και ο άστυνομικός, ο άσπρος είχε εμφανισθεί μεταμφιεσμένος σε Κάρολο Κινός.
 Ο Ουίλλιαμ άνάφερε κατόπιν πως συνεννοήθηκε με την άδελφή του, η οποία έγραψε έπιτήδες τη γνωστή μας κάρτα και την έστειλε στο γραμματικοκάβιο του γιατρού, βεβαία ότι θά την έφαινε ο Χάρπερ, που τον είδε να την παρακολουθού, και πως έστειλε την 'Εδith άστυνομικό για να τον παραούρη ως το σπίτι του δδοντιατρου... Ο τέσσερος συνένοχοι έξασαν σε δυνατό γέλιο.
 Κατόπιν ο Χάρπερ, αφού έπεισε τους φίλους του ότι ο Σέρλοκ Χόλμς δεν θά έυντοδσε ποτού περάσει τουλάχιστον μια ώρα, χύρε στην ισχυρή δδση του ναρκωτικού, τους είπε ότι ήταν καλός και άρχισουν να συζητούν για τις υποθέσεις τους.
 —Έξ' άλλου, προσέθεσε, κι' αν άκόμα έυντοδσε αυτός ο σάπιο, το φυτεύουμε μια σφαίρα στο κεφάλι και ήσυχάζουμε μια για πάντα.
 Ο Σέρλοκ Χόλμς καμινόντανε πάντοτε τον κομισμένο, μα δεν ήχανε ούτε λέξη απ' όσα έλεγαν γύρω του. Κατάλαβανε βέβαια πως σοβαρή ήταν η θέση του, μα δεν λογάριζε κανένα κίνδυνο, προσηύχοντο να μάθει τις λεπτομέρειες που άγνοούσε.
 Οι κιδηλοποιοι άρχισαν να συζητούν. Πρώτος έλαβε το λόγο ο κόμης Ουίλλιαμ, ο άγνωστος του Σπρίγκερλντ.
 —Έρχομαι, είπε, να μιλήσουμε για σοβαρά ζητήματα. Σας άπαιτες μας βρίσκειται σήμερα μια μεγάλη ποσότης από κιδήλια ναυαγιστά... Έλινε εύκολο να τα μεταφέρουμε στο Λονδίνο... Πρέπει άρα ν' άποφασίσουμε πότε θά τα έισαγάγουμε στα ύπόγεια της Τραπέ-

ΠΩΣ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΣΤΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΜΠΩΡΝ

(Η νεαρά δεσποινίς που όρκίστηκε να γίνει άσπτη της δδσης και που πραγματοποιήσε μέσα σε λίγες μέρες το όνειρό της)

ζωή της Κάθριν Χέμπωρν — ένός από τους νεωτέρους, μα και διασημότερους άστέρας της «Μετρό-Γκόλντουν Μάγερ» — άποτελεί μια έπιβεβ'ωση της παροιμίας που λέει: «Αν έχεις τύχη διάβαινε...». Η γοητευτική αυτή νέα, κατέκτησε τη δδση και την εύτυχία έντελως ξαφνικά, εκεί που δεν το περίμενε καθόλου.
 Πριν από λίγα χρόνια, η Κάθριν ήταν η μικρότερη από τρεις άδελφές, τρεις χαριτωμένες όμοιολογής βίλλα, στα περίχωρα του Χόλλυγουντ. Η κυρία Χέμπωρν ήταν μια ήρωική μαμά, η οποία προσπαθούσε να συντηρήσει και να μορφώσει τις κόρες της με τη σύνταξη που έπαιρνε ως χήρα άξιωματικού.
 Όταν η 'Εδith, η μεγαλύτερη από τις τρεις, κατώρθωσε, έστερ' από πολλά διαβήματα, να προσληφθή σε μια κινηματογραφική εταιρεία, άδελφή της οικογένεια πανηγύρισε το εύχριστο αυτό γεγονός. Στην 'Εδith είχαν άποδοθεί δλοι τις έλπίδες τους για να δούν καλύτερες μέρες. Αλλά ήταν πειά η προστάτης της οικογένειας. Και η 'Εδith δούλεκε σκληρά, για να κερδίσει όσο το δυνατό περισσότερα χρήματα, πλάντας σε διάφορα φίλμ ως ήθοποιος δευτέρως τάξεως. Έβγαζε πεντακόσια δολάρια την έβδομάδα, όσάκις όμως έπαιζε σε καμιά ταινία.
 Άργότερα την άκολουθήσε στο στούντιο και η δεύτερη άδελφή της. Η καπέλλα αυτή δεν είχε έξαυρητά ταλέντο. Όστόσο, κέρδιζε πλάντας σε μικρούς σόλους ως έκατον πενήντα δολάρια την εβδομάδα. Και είχε τη γνώμη άπο πολύ σύντομα θά γινόταν άπο πρώτου μεγέθους, όχι τόσο με την τέχνη της — τό ήξερε κι' η ίδια πως δεν ήταν σπουδαία ήθοποιός — όσο με τα όρνια παιχνιδιάρικα μάτια της. Ήταν βέβαια ότι θά τα κατάφερε μια μέρα να μπλέξει κάπου κίονισο στα δίχτυα της, παρ' ότι τη βοηθούσε με τα δολάρια του ν' άναδειχθί... όπως γινεται συχνότατα.
 Όσο για την τρίτη, την Κάθριν, αυτή ήταν η μπετατζέλα του σπουδαιού και δεν της έδιναν καμιά σημασία...
 Έσαφνι όμως, ενώ δεν το περίμενε κανείς αυτό — ένα ώρα πριν, η Κάθριν έυντοδσε άποφασισμένη να γίνει σπάρ. Ένωστα ότι δεν άνεκόνιωσε σε κανένα αυτή την άπόφασή της, γιατί ήξερε πως δλοι θά την κορόιδευαν.
 Από τη μέρα αυτή η Κάθριν άρχισε να προετοιμάζεται για το λαμφρό και ένδοξο μέλλον που την περίμενε.
 Στεκόταν ώρες δλόκληρες έμπρός στον καθρέφτη, κυττάζοντας το προσώπιό της με μεγάλη προσοχή, μελετώντας τις διάφορες ευφρόσυνες της φυσιογνωμίας της, πλάνοντας πόζες και τρόπους μεγάλης κυρίας. Κάθε φορά όμως που έπιπναν στο δωμάτιο η μητέρα ή καμια από τις άδελφές της, η Κάθριν έτρεχε άμέσως να καθίσει σε μια γωνία, δίνοντας στο πρόσωπό της έκφραση άφελείας που άγγιζε τα όρια της ήλιθιότητος...
 Μα το μυαλό της δούλευε άκατάπαυστα κι' είχε συγκεντρωμένη όλη την προσοχή της σε μια μονάχα κατεύθυνση: Να γίνει μεγάλη ήθοποιός του κινηματογράφου!

Η καπέλλα αυτή δεν είχε έξαυρητά ταλέντο. Όστόσο, κέρδιζε πλάντας σε μικρούς σόλους ως έκατον πενήντα δολάρια την εβδομάδα. Και είχε τη γνώμη άπο πολύ σύντομα θά γινόταν άπο πρώτου μεγέθους, όχι τόσο με την τέχνη της — τό ήξερε κι' η ίδια πως δεν ήταν σπουδαία ήθοποιός — όσο με τα όρνια παιχνιδιάρικα μάτια της. Ήταν βέβαια ότι θά τα κατάφερε μια μέρα να μπλέξει κάπου κίονισο στα δίχτυα της, παρ' ότι τη βοηθούσε με τα δολάρια του ν' άναδειχθί... όπως γινεται συχνότατα.
 Όσο για την τρίτη, την Κάθριν, αυτή ήταν η μπετατζέλα του σπουδαιού και δεν της έδιναν καμιά σημασία...
 Έσαφνι όμως, ενώ δεν το περίμενε κανείς αυτό — ένα ώρα πριν, η Κάθριν έυντοδσε άποφασισμένη να γίνει σπάρ. Ένωστα ότι δεν άνεκόνιωσε σε κανένα αυτή την άπόφασή της, γιατί ήξερε πως δλοι θά την κορόιδευαν.
 Από τη μέρα αυτή η Κάθριν άρχισε να προετοιμάζεται για το λαμφρό και ένδοξο μέλλον που την περίμενε.
 Στεκόταν ώρες δλόκληρες έμπρός στον καθρέφτη, κυττάζοντας το προσώπιό της με μεγάλη προσοχή, μελετώντας τις διάφορες ευφρόσυνες της φυσιογνωμίας της, πλάνοντας πόζες και τρόπους μεγάλης κυρίας. Κάθε φορά όμως που έπιπναν στο δωμάτιο η μητέρα ή καμια από τις άδελφές της, η Κάθριν έτρεχε άμέσως να καθίσει σε μια γωνία, δίνοντας στο πρόσωπό της έκφραση άφελείας που άγγιζε τα όρια της ήλιθιότητος...
 Μα το μυαλό της δούλευε άκατάπαυστα κι' είχε συγκεντρωμένη όλη την προσοχή της σε μια μονάχα κατεύθυνση: Να γίνει μεγάλη ήθοποιός του κινηματογράφου!

Η Κάθριν Χέμπωρν και ο Λέσλι Χόγουαρντ, ο άνδρας που δει έχει καρδιά.

Η Κάθριν δεν έβγαине σχεδόν διάλου από το σπίτι εκτός όταν την μά την άντικατάστασι τους με γνήσια... Ποιά είνε η δική σου γνώμη Ουίλλιαμ, γι' αυτό το ζήτημα;
 —Μού φάνετα πως είνε εύκολο να τα μπάσουμε στα ύπόγεια, άποφασίζεις ο Ουίλλιαμ, άδιάφορο αν ο άστυνομικός έβαλε το διοικητή σε ύποψης. Η 'Εδith θά μεταχειρισθί πάλι το παλιό κόλπο. Ο πατέρας μου θά νοήσει ξαφνικά ότι μου κούρασε και θά τον άντικαταστήσει ένα, όπως πλάντες. Και τότε θά μου είνε εύκολότατο να μπάσω τα κιδήλια νομίσματα στα ύπόγεια του χρυσού, αφού θά έχω ένα τα κιδήλια και θά βγάλω έξω τα άληθινά.
 (Άκολουθεί)

Έστέλναν σε κανένα θέλημα. Όστόσο, μια μέρα, πήγε με την 'Εδith σ' ένα γεύμα καλλιτεχνών. Η μεγαλύτερη άδελφή δεν ήθελε στην άρχη να την πάρη μαζί της, γιατί φοβόταν μήπως το άνήλικος αυτό κορίτσι κάνει καμιά γκάφα και την ντροπάσει. Μα η Κάθριν επέμνε τόσο πολύ, ώστε η 'Εδith άπεφάσισε να την πάρη μαζί της.
 Στο γεύμα εκείνο κρύθηκε η τύχη και το μέλλον της Κάθριν.
 Μεταξύ των παρισταμένων, ήταν κι' ένας σκηνοθέτης, στον όποιο έκαμε μεγάλη έντύπωση η έσορη όμορφιά και η χαριτωμένη άφελεια της Κάθριν. Κουδέντισσε μαζί της, έμεινε καταγοητευμένος από την έξυπνάδα της και σε μια στιγμή, την παρακάλεσε να πάη στο στούντιό του για να γυρίσει δοκιμαστικά μερικά μέτρα φίλμ.
 Η 'Εδith χαμογέλασε όταν το έμαθε αυτό. Δεν μπορούσε να καταλάβη πως ήταν δυνατόν να θεσπών σοβαροί άνθρωποι που να παίρνουν στα σοβαρά αυτό το κοριτσάκι...
 Η Κάθριν δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι εκείνη τη νύχτα από την ταραχή της. Τα τρελλά και φιλόδοξα όνειρά της πλησίαζαν πειά να πραγματοποιηθούν. Έκανε όρκο στον έαυτό της να προσπαθήσει να έπιτύχη. Δεν έπρεπε να χάσει την λαμφρή αυτή εύκαιρία.
 Την άλλη μέρα, παρουσιάστηκε στο στούντιο. Και στάθηκε, για πρώτη φορά στη ζωή της, μπρός στο φακό της κινηματογραφικής μηχανής. Ο διευθυντής, που είχε δείξει τόσο ένδιαφέρον γι' αυτήν, μισήσε μερικές πόζες της, μερικές κινήσεις της. Κι' έμεινε ένθουσιασμένος από τα πρώτα αποτελέσματα. Συνέστησε την Κάθριν στην εταιρεία του και άποφάσισαν να την κρατήσουν.
 Από τη μια βδομάδα στην άλλη, η κάθρικη Κάθριν έγινε το σπουδαιότερο μέλος της οικογένειας της. Η φήμη που άπέκτησε ξαφνικά και ο μισθός που της έδωσαν άμέσως, την έκαναν να θεωρείται δικαιοματικά άοχηγός της οικογένειας. Και κάθε καινούργιο της φίλμ ήταν και καινούργιος θρίαμβος — ένας θρίαμβος που πρόσθετε και πολλές δεκάδες χιλιάδες δολάρια στην περιουσία της μικρής οικογένειας.
 Η δυο μεγάλες άδελφές έλησμονήσαν σιγά-σιγά. Η καμια της Κάθριν έγινε άσπρη να σβήσουν από το καλλιτεχνικό στερέωμα. Δεν ήρεσε όμως να φαντασθήτε ότι έπιπουν γι' αυτό τη μικρότερη άδελφή τους. Άπεναντίας, τη λατρεύουν περισσότερο από κάθε άλλη φορά, γιατί η Κάθριν, που όλη τη δδση του άπέκτησε, έμεινε ταπεινή και άφελής όπως πλάντες.

«Ένα αίσθημά της για τον Λέσλι Χόγουαρντ, τον εμοίωτο, άπ' όλην άδεια των στούντιο του Χόλλυγουντ, ένα αίσθημα άνικανοποίητης, γιατί ο Λέσλι τό λέει και άνους τον πως δεν έχει καρδιά ν' άγαπήσει, έκανε την Κάθριν να άγαπήσει...
 Η καμια της Κάθριν έγινε άσπρη να σβήσουν από το καλλιτεχνικό στερέωμα. Δεν ήρεσε όμως να φαντασθήτε ότι έπιπουν γι' αυτό τη μικρότερη άδελφή τους. Άπεναντίας, τη λατρεύουν περισσότερο από κάθε άλλη φορά, γιατί η Κάθριν, που όλη τη δδση του άπέκτησε, έμεινε ταπεινή και άφελής όπως πλάντες.»

«Ένα αίσθημά της για τον Λέσλι Χόγουαρντ, τον εμοίωτο, άπ' όλην άδεια των στούντιο του Χόλλυγουντ, ένα αίσθημα άνικανοποίητης, γιατί ο Λέσλι τό λέει και άνους τον πως δεν έχει καρδιά ν' άγαπήσει, έκανε την Κάθριν να άγαπήσει...
 Η καμια της Κάθριν έγινε άσπρη να σβήσουν από το καλλιτεχνικό στερέωμα. Δεν ήρεσε όμως να φαντασθήτε ότι έπιπουν γι' αυτό τη μικρότερη άδελφή τους. Άπεναντίας, τη λατρεύουν περισσότερο από κάθε άλλη φορά, γιατί η Κάθριν, που όλη τη δδση του άπέκτησε, έμεινε ταπεινή και άφελής όπως πλάντες.»

Και ο Τέσσερ δεν περίμενε να του έπαυλάβη η άγαπημένη του αυτή την προσταγή. Και την έλεψε!
 «Υστερ' απ' αυτή την άπαγωγή, η μητέρα άναγκάστηκε να δώσει τη συγκατάθεσή της για τον γάμο της κόρης της... μ' όλη την καρδιά της!
 Κι' έτσι, η Κάθριν Χέμπωρν, αφού κατέκτησε με τα μικρά, αλλά σοβαρά χεράκια της τη δδση, κατατάχεται τώρα και στην έσορη της εύτυχίας! Ο κόσμος άγχείει σε κείνους που ξέρουν ν' άποκοιμή με τη θέλησή τους εκείνο που λαχταρούν!

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΣ' ΣΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΣΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ...

ΠΟ τη στιγμή που βούλιασε ο ήλιος, ξέσπασε μεγάλη τρικυμία. Τα μαυρισμένα κύματα του 'Ατλαντικού χτυπούσαν με λύσσα το χαμηλό σκατάκι του φαροφύλακα Ζάν Μαρί Κερμοάκ, που ήταν χτισμένο σε μια άκρη του νησιού Ουεσάν, κοντά σ' ένα βράχο όπου θοηνότανε ο μαύρος και ψηλός θάλας του φάρου, δίπλα στα ερείπια ενός παλιού πύργου.

Ο Κερμοάκ ήταν ξεπλωμένος στο κρεβάτι του, βαρειά άρρωστος, κι έβριζε θεούς και δαίμονες, καί καταρούτανε την ασθένειά του, επειδή αναγκάστηκε ν' αφήσει μονάχο στο βράχο, με τον έλεεινό αυτόν καιρό, τον βοηθό του, τόν 'Υ6. Ο 'Υ6 ήταν νέος, ξέπνοος, με αυδερόνια μπράτσα. 'Απότομο, ο Κερμοάκ δεν του είχε εμπιστοσύνη. Δεν ήταν βέβαιος αν το παλιό καρί εκείνο θα τα κατάφερνε να βγάλει όλη τη δουλειά πέρα. Μα ό γέρος φαροφύλακας δεν μπορούσε να πάρει τα πόδια του. Ήταν κατώκοτος. Όλο το κορμί του ήταν πιασμένο. Και ο Ζάν Μαρί βόγγοσε και παράδερνε στο κρεβάτι του, ενώ η κόρη του, η Ρόζα, δεν ήξερε πειρά τί να κάνει για να παρηγορήσει τόν πατέρα της και ν' ανακουφίσει τούς πόνους του.

Στο μεταξύ, ο 'Υ6, μονάχος στο φάρο, αδιάφορος για το άνατριχαστικό θέαμα που παρουσίαζε γύρω του ή μανία του ταραγμένου άσκτανου, ήταν χαρούμενος κι ευτυχισμένος. Η ψυχή του πανηγύριζε από χαρά. Τι σημασία είχε αν ο ουρανός ήταν μαύρος και απειλητικός, πάνω απ' το κεφάλι του, αν το τραγούδι του άσκτανου γινόταν όληνα πιο πένθιμο και βουερό. Η φύλας δόξαση του φανότανε ήλιοιουμένη και χαμογελαστή, επειδή η Ρόζα του είχε ρίξει εκείνη την ημέρα μια στοργική ματιά. Η καρδιά του 'Υ6 χτυπούσε από μια άδρανση, άπροσμετρητή έλπίδα.

Ο 'Υ6 άγαπούσε κυνικά, από πολλήν καιρό, τη Ρόζα. Μα κείνη είχε δείξει άδιαφορία για τα αισθήματά του, επειδή ήταν σχεδόν άραβωνισμένη με τόν Περόνκι Λεμοάκ, ένα από τα καλύτερα παλλητάρια του νησιού. Ο Περόνκι είχε φύγει πριν από κάμποσες βδομάδες με μερικούς άλλους ψαράδες, κι έφαινετο να γυρίζει πίσω αυτές τις ημέρες. Ή σκέψις αυτή έκανε τη Ρόζα χαρούμενη. Άγαπούσε τώρα όλο τόν κόσμο. Μα ο 'Υ6 είχε παροξηνήσει τις θεαμές και στοργικές ματιές που του έριχνε η ευτυχισμένη κοπέλλα. Είχε νομίσει, ότι τα βλέμματα αυτά ήταν μόνον για κείνον. Και άρχισε να έλλειψη πως ή νέα θα είχε συνηνηθεί επί τέλους από τη λατρεία του.

Όσο προχωρούσε η νύχτα, ή τρικυμία θέριεπε περισσότερο. Ο ουρανός γινόταν πιο μαύρος. Η λάμψη του φάρου φώτιζε γύρω-γύρω έναν ταραγμένο και άησυχο άσκτανό.

— Ο Θεός να λυπηθή αυτούς που ταξιδεύουν! ψιθύρισε ο 'Υ6. Ύστερα ξεκαθάρισε τόν φάρο, είδε αν λειτουργεί καλά ο μηχανισμός του, πήρε τα κιάλια του κι έβριζε μια ματιά γύρω του. Και ξαφνικά, είδε σε μεγάλη απόσταση τοίς, πέντε, δέκα γολέτες που παράδερναν μέσα στη μανία τών κυμάτων. Ο 'Υ6 άνεγνώρισε τα ψαράδικα που έκανολογούσανε στο Ουεσάν και ζητούσανε να βρούν ένα άσφαλιμένο μέρος για ν' αράξουν. Μα ή νύχτα ήταν μαύρη κι άναστη, σκοτεινή σαν την Κόλσια και σκέπαζε με τα πέλα της τούς μακρούς βράχους και τούς υφάλους που ήταν σκορασμένοι έκει. Έπρεπε τόν φως του φάρου να σταματήσει σ' ένα σημείο, να τόν φωτίσει καλά, για να ιδούν οι ψαράδες τόν δρόμο που θα τούς έβγαζε χωρίς κίνδυνο στο λιμάνι.

Όστόσο, ο 'Υ6 έμεινε άκίνητος, με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος του. Τα μάτια του πετούσανε λάμψεις, πιο άγριες κι από τις άστραπές που έρχονταν τόν ουρανό. Και σε μια στιγμή, γύρισε τόν φως του φάρου προς την αντίθετη πλευρά, άφηνοντας τις ψαρόβαρκες σε βαθύ σκοτάδι!

πριν από λίγο τόν Θεό να λυπηθή εκείνους που ταξιδεύουν! Και συλλογίστηκε, ότι μέσα σε μια άπ' αυτές τις βάρκες βρισκότανε κι ο Περόνκι Λεμοάκ, ο άραβωνιστικός της Ρόζας. Κι ένα άπαιτο μίσος άρχισε να νιγνιάνεται στην καρδιά του 'Υ6 για τόν Περόνκι — που γυρνούσε τώρα για να τόν πάρει στην εύτυχη του...

— Αν ο 'Υ6 θα φώτιζε τις ψαρόβαρκες, ο Περόνκι θα βρισκότανε σε λίγο εκτός κινδύνου και θα έσπεγγε στην άγκυρά του ή Ρόζα, που θα λημονούσε άσφαλώς τη στοργική ματιά που είχε ρίξει σ' αυτόν. Και άφου ο 'Υ6 είχε τώρα στη διάθεσή του τόν άντρά του, δεν θα τόν άφαινε να γλυτώσει. Δεν θα τόν βοηθούσε με τόν φως τού φάρου. Τι σημασία είχε, αν μαζί με τόν Περόνκι θα γυρνούσαν και τόσες άλλες ψυχές; Ο 'Υ6 δεν μπορούσε πειρά να συλλογιστεί τίποτε. Τό μόνο που τόν ενδιέφερε, ήταν να μη βγεί ζωντανός ο Περόνκι από κείνη την τρομακτική θαλάσσοταραχή.

Και τόν φως του φάρου ξεκαλούθουσε να έινε γυρισμένο προς τόν άντιστατο σημείο, ενώ ή δέκα ψαρόβαρκες χαροπαλείαν μέσα σ' σκοτάδι, μέσ' στην όρμη του άσκτανου.

Στο μεταξύ, ο Ζάν Μαρί Κερμοάκ δεν μπορούσε να ησυχάσει στο κρεβάτι του. Στραγγιζόσε στο στήθος του, προσπαθώντας ν' άσπρωθή. Κι' όταν τέλος είδε καί μόνος του, ότι τού ήταν άδύνατο να σταθεί όρθιος στα πόδια του, είπε της κόρης του:

— Πήγαινε να δής, Ρόζα, μήπως ο 'Υ6 έκανε κανένα λάθος. Κότταξε αν ο φάρος δουλεύει καλά. Δεν ξέρω γιατί, μα δεν έινε μεγάλη εμπιστοσύνη αυτού τού παιδιού...

Η Ρόζα άναγκάστηκε να ύπαιουση στην πατέρα της, αν και φότανε να τόν αφήσει μονάχο στην κατάσταση που βρισκότανε. Τί λυζε τόν κεφάλι της κι ένα σάκι, έφριξε στους ώμους της ένα πικρό σακάκι του γέρου και πήγε έξω.

Μόλις έφυγε ή Ρόζα, ο Κερμοάκ πέταξε τα σκεπαστά του και βάδοντας δια τα δόκα του, κατέβηκε από τόν κρεβάτι. Τόν έπιασε όμως δυνατή ζέση. Κι' αν δεν σπινιζότανε σ' ένα τραπέζι, θα έπεφτε κάτω. Δε μπορούσε ακόμα να περπατήσει. Μα επειδή τού φανότανε πως αν ξεκαταλάγιαζε, δεν θα σπινιζότανε ποτέ πειρά, φόρεσε τα παπούτσι του και κίνησε σ' μια καρέκλα.

— Καταραμένα γόνατα! μουρμούριζε.

Έξαφνα, άναψε ή πόρτα ν' όρμη και παρουσιάστηκε ή Ρόζα, έξολλη κι άναμάλιασμένη.

— Ο φάρος σπάθρισε έάντος, πατέρα! φώναξε.

Ο γέρο Κερμοάκ άνατήριξε, Σπινιζότανε όρθιος σαν άσπρωτο. Τόν γέρισε σάμα που άπαιρε μια παράξενη ελκυστική του, άναψε ένα φανάρι και έβριζε.

Έφριξε ένα σακάκι στους ώμους κρέμασε τόν μπασιτόν του από τόν τοίχο. — Τι κάνεις, πατέρα! άνέκραξε ή Ρόζα. — Πρέπει να πάω στο φάρο να ιδώ τι συμβαίνει! άποκρίθηκε εκείνος με σταθερή και άποραστική φωνή.

— Μα δεν θα μπορούσες να φτάσεις εκεί! Θα πέσεις στο δρόμο!

— Μη φοβάσαι για μένα! Πάμε, που σου λέω!...

Η Ρόζα κατέλαβε, ότι ήταν περιττό να προσπαθήσει να πείσει τόν πατέρα της. Και ή αλήθεια έινε, ότι έβλεπε και ή ίδια πειρά ή παρουσία του πατέρα της ήταν άπαράφητη στο φάρο. Ο 'Υ6 δεν θα τα κατάφερνε μόνος του. Ο φάρος θα είχε χαλάσει. Σπινιζότανε άκίνητος, ενώ έπρεπε να περιστρέφεται, για να φωτίσει όλη τη θάλασσα. Η σκέψη μονάχα, ότι ίσως εκείνη τη στιγμή ν' άναστήσει ο άγασημένος της και περιέμενε με λαχτάρα να ιδή μέσ' στη νύχτα τόν παρηγορητικό φως του φάρου, την έκανε να τρέμει από φόβο και ν' σταματοκοιτάετα.

Ο γέρο Κερμοάκ κινδύνευσε πολλές φορές να πέσει στο δρόμο. Τόν έμπνιχνε όμως ή ιδέα του καθήκοντός του. Και παραπλησιό τόν γρήγορα κι' από τήν κόρη του, που έπρεπε σχεδόν για να τόν φτάσει.

Τέλος έφτασαν στο φάρο. Ο Ζάν Μαρί άρχισε ν' άνεβαίνει δυο-δυο τις σκάλες, ακολουθόμενος από τήν κόρη του.

Όταν έφτασε στην κορυφή τού πύργου, σ' ένα διαμέρισμα που φ

δούλος, άναψε τήν πόρτα με μια σπινιζιά. Κι' έτοιμαζότανε να βρού τόν βοηθό του τόν 'Υ6, για τήν άδεξιότητά του. Δεν πρόλαβε όμως. Παύ την ίδια στιγμή άκούστηκε ένα μουγκρητό και κάποιος έβριζε πάνω στον φαροφύλακα.

Ο γέρο Κερμοάκ λίγο έλειψε ν' αφήσει τόν φανάρι του να πέσει από τα χέρια του. Μα πρόφτασε ή Ρόζα και τόν άρραξε. Κραυγή γύρισε από τήν χείλη της, όταν είδε πως εκείνος που είχε έπαισει τόν πατέρα της και προσπαθούσε τώρα να τόν πιάσει, ήταν ο 'Υ6!...

Ο Ζάν Μαρί σπινιζότανε όλες τις δυνάμεις του και ξεγλύσωνε από τήν αυδερόνια χέρια του βοηθού του... Και τόν έσπρωξε παρα... Ο 'Υ6 χτύπησε με τόν κεφάλι σ' ένα μοχλό κι έπεσε κάτω... — Παληάνθρωπε! σβήλαξε ο φαροφύλαξ. Θά σε κανονίσω σε λίγο!...

— Είν; άρά πειρά! φώναξε ο 'Υ6 κι' ένα διαβολικό γέλιο... Η ψαρόβαρκα θα έχουν δουλειά σε λίγο... Και μαζί κι' αυτές θα πέσουν και ο Περόνκι... Δεν θά τόν έσπρωξής τόν άγασημένο σου, Ρόζα!... Έφ' τόν έκανα να πνιγί, γιατί σ' αγαπούσα και δεν ήθελα να σε πάρει κανένας άλλος!...

Ενώ ο 'Υ6 έλεγε τήν λόγια αυτά, χειρονομώντας σαν τρελλός, ο Κερμοάκ είχε βάλει σ' κίνηση τόν μηχανισμό τού φάρου... Ο μεγάλος ποδολενός άρρι και πάλιν να περιστρέφεται... Και, ξαφνικά, φώτισε τις δέκα ψαρόβαρκες, που βρισκότανε πάνω στα μαυρισμένα κύματα... Δεν είχαν δουλειά, λοιπόν! Εύλογημένο έινε τ' όνομα του Θεού!...

Ο Κερμοάκ κράτησε άκίνητο τόν φως τού φάρου σ' κείνο τόν σημείο και όποτε από λίγο, ή γολέτες άράξανε σε άσφαλιμένο μέρος...

Την ίδια στιγμή, ο Κερμοάκ και ή Ρόζα έβρισαν τόν 'Υ6 να θνάζει ένα ξεφωνητό πνιχτό και άελυσίος, έπειδή ο αντίηλος που είχε σπείει από τόν θάνατο, και τόν έλκεν να έλμει σ'όν έξωστη τού φάρου και ν' έπαιρνε με τόν κεφάλι κάτω στα μαυρισμένα κύματα, σβήλαζοντανε:

— Συγγνώμη! Συγγνώμη!...

Ο 'Υ6 είχε τιμαρώσει ο ίδιος τόν θάνατό του με τόν έρλμπα που σχεδίασε να κάνει...

Από τήν Ιστορία τήν άκουσα ένα θράδυ, κι είπα τού Ουεσάν, από ένα γέρο παππού, ενώ έφτανε σ' αυτά μας σδυσιμένους ο αντίηλος τού άσώταστου τραγουδιού τού άσκτανου...

Μα κείνη, πάλιν κοινή έρωτική Ιστορία. Μα ή μυστική ύπόκριση της ταραγμένης θάλασσας, έκανε τήν Ιστορία αυτή να έχη έρωτικό ενδιαφέρον για μένα. Και όταν άκουσες μου είπε πως ή Ρόζα έκανε β-β-β! από λίγο καιρό τούς γάμους της με τόν Περόνκι, όμολογώ ότι τόν εχθρόιστο αυτό τέλος δεν σκόρασε από τήν ψυχρή μου τήν μαλαγούλα που δοκάμια για τήν άτυχη άγάπη τού 'Υ6...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΙΟΝ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ Α'Υ'ΠΝΙΑΣ

Ποιά τί συμβουλές δίνει ένας σοφός Άγγλος γιατρός σε όσους πνιγνόνται από άπνεια, για να μη βασανίζονται πειρά απ' τόν τρομερό αυτό μαρτύριο:

1) Τρώετε ένα έλαφο φραγτό, μισή ώρα πριν πνιγνόντε.

2) Πάνετε να καπνίζετε μια ώρα προτού πέσετε στο κρεβάτι.

3) Έχετε πάντοτε τήν παρόθυμη τόν δοματίου σας άνοιχτά.

4) Πιείτε τόν κρεβάτι σας ζεστός. Άν τήν πόδια σας έινε κρύα, φροντίστε να τήν ζεσταίνετε με ζεστές μπυτιλιές.

5) Μην εργάζεστε ποτέ άμα νυστάξετε.

6) Άποκρίνετε τήν όληννευματώδη ποτή, γιατί έρεθίζουν τόν νευρικό σύστημα και έτοιμους παρουσιάζουν τήν άπνεια ή ύπνο βαρύν και έρωτικόν.

7) Βρέχετε, εν άνάγκη, τόν κεφάλι σας με κρύο νερό και βάψετε από λαμό σας μια κόνα κομπρέσσα.

Και 8) Όταν πέσετε στο κρεβάτι σας μην ξεχνάτε να καταστρώνετε μέσα στο μυαλό σας όλην και έλαδοφόρα σχέδια για τόν μέλλον.

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΕΘΙΜΟ

Ο ΙΟΥΔΑΣ

Τήν παραμονή της Μεγάλης Παρασκευής, ως τή τελευταία χροιά άκόμα, σ' άσπληρη τήν Ισπανία έπρεπε πιστώτατα τόν έξής περιεργότατο και άγριότατο έθιμο:

Τή νύχτα της Μεγάλης Πέμπτης προς τή Μεγάλη Παρασκευή, όλες ή εβόνες της Παναγίας και οι σπανοί έσκεπάζοντο με άρειούς μαύρους πέπλους, εις ένδειξιν πένθους, και κανένα άγιο, κανένα χρυσόπαιδο ιερό σκεύος δεν έφαιδρινε τήν Άγία Τράπεζα τών έκκλησιών.

Συγχρόνως δια τή παλλητρία του χωριού, άφου πρώτα έξομολογούτο τις άμαρτίες τους, πλησίαζαν στην Άγία Τράπεζα, για να μεταλάβουν κι' άφου μεταλάβαιναν χαροζόντουσαν κατά σωματεία και με τις σημαίες τών σωματείων τους επί κεφαλής πήγαιναν σε μια δημόσια αίθουσα, τή λεγόμενη εβέντα. Η εβέντα έινε αίθουσα που βρίσκονταν σ' ένα σχεδόν τή Ισπανική χωριά και που χρησιμοποιούνταν για τήν διαφορετικά πράγματα. Στις εβέντες γίνονταν ή άγοραπωλιές, τα γέμισμα τών γάμων και τών κηδείων, και τις Κυριακές χοροί και γλέντια.

Οι νέοι, λοιπόν, άφου έβλεπαν τις πόρτες και τή παρόθυμη της εβέντας, άδειαζαν πολλές μπυτιλιές κρασί, κι' ύστερα, όδοι και ξεσκονίζοντο, τραγουδούσαν εύλαβώς τούς ψάμους της Άκαλονθίας της Μεγάλης Παρασκευής. Στην τελευταία ψαμιά, ένας από τούς νέους, τοποθετούσε στα πόδια τού Έσταυρωμένου που ήταν καρφωμένος σ'όν τοίχο της αίθουσας, ένα είδος νεκρικής ύδρας, σταλισμένης με κεφάλια νεκρική και κεφάλια άγγέλων, και εύθύς άμέσως στην ύδρα αυτή πήγαιναν κι' έφραζαν από ένα νομέρο, όλοι οι παριστάμενοι. Έπειτα, στη σειρά, τραβούσε καθένας πάλιν και από ένα νομέρο. Ο άριθμός 13 σβήλαζε τόν Ιούδα τόν 13ο, δηλαδή μαθητή τού Χριστού, που είχε πνιγνόν τόν Υιό τού Θεού, για τρώετα δηρμία, σ'όν Άννα και σ'όν Καϊάφα. Άλλοι μόνο λοιπόν σε κείνον, σ'όν όποιον θέπερε τόν νομέρο αυτό. Όλοι οι Άλλα τού φορούσαν άμέσως τή στολή τών καταδίκων με τήν τρομερή, μισητή κοκκούλα τού Τάγματος τού Σάν-Μπενίτο. Κι' απ' τή στιγμή εκείνη ως τήν ώρα που θα χτυπούσαν χαρούμενα ή καμπάνες της Άναστάσεως, ο δύστηχος νέος έναύριε τόν Ιούδα, ήταν ο καταραμένος, ο προδοτής που όλοι οι καλοί χριστιανοί έπρεπε να τόν μισούν και να τόν κινησούν σαν λυσαμένο σκυλί, και σ'όν όποιον κανένας, αν ήθελε να σώσει τήν ψυχή του, δεν έπρεπε να δώσει καμιά άσολύτως δόση, ούτε νερό, ούτε ψωμί.

Ο κακορίζκος Ιούδας έφευγε άμέσως από τή εβέντα, τραβούσε κατ' εύθειαν στην έξωρη, και προσπαθούσε, όλη τή νύχτα να κρυφτεί σε καμιά σπηλιά, σε καμιά λόχη, για να κινή αυτούς που θα τόν κινηγούσαν, να χάσουν τή ίχνη του.

Τήν άλλη μέρα, απ' τή έπιτεμόνατα, οι Άλλοι άρχιζαν τήν μαζία και τόν κινηγνόν. Όρες και όρες έφραζαν στα δάση, στους δειντόφτους, στα περβόλια, στις ραισιές, στις κορφές τών βουνών, ούχοντες κυκμάς, μόλις άκουγαν και τόν παραμικρότερο σπινιχτό κορτό, μόλις άναυαθάνονταν και τήν παραμικρότερη ύποπτη κίνηση ανθρώπου που προσπαθούσε να κρυφτεί. Μεθυσμένοι μάλιστα καθώς ήταν και δέβαοι ότι σκοτώνοντας τόν Ιούδα, έκαναν έργο θεάρεστο, που θα είχε τήν άληγομή του σ'όν Άλλο κόσμο, δεν δίσταζαν ποτέ σε τίποτε.

Άλλοιμονο σ'όν Ιούδα, αν τόν άναμάλιασαν. Όσο καλός νέος και αν ήταν, και όσο άγαπητός, δεν δίσταζαν να τόν τραυματίσουν με τις σφαίρες των. Άν έπρεπε μάλιστα στα χέρια τους, τόν άποτελείωναν εκεί επί τόπου.

Εύτυχως αυτός που παρτίσαν τόν Ιούδα, πάντα σχεδόν κατάφωθνε να μείνη κομμένος. Και μόνον τρεις φορές σημειώθηκαν άγριοι φόνι νέων πνιγνόν τόν τραγικό αυτόν όλο. Μα και στις περιπτώσεις αυτές, τούς άτυχους νέους είχαν προδοσει έχθροί τους ή άντίπαλοί τους σ' έρωτικές ύποθέσεις, που τούς φθονούσαν θανάσιμα. Σήμερα εύτυχώς τόν άγριο αυτό έθιμο έχει καταργηθεί.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α' με κληρονομία ο άνεμος μου; Έκανε ο Καρμυλόν Μπαρρά.

— Βέβαια! απάντησε ο 'Αρνό. 'Αφού σκόρπας τόσο γενναίως τις πιστόλες σου, σίγουρα δεν θα είσαι φτωχός. Διάβολε! αρχίζω να λυπάμαι λίγο που δεν είμαι άνεμος σου, όπως νόμισες.

— Ο 'Αρνό ντ' Τιλ, αν δεν τον έχουν κρατήσει, θα γίνει πράγματι κληρονόμος μου. Μά δεν θα είχε να κερδίσει και πολλά, γιατί δεν είμαι και τόσο πλούσιος.

— Χι! Έκανε ο 'Αρνό ντ' Τιλ, σαν να μην πίστευε σ' αυτό που έλεγαν.

— Δεν με πιστεύετε, κύριε Μαρτέν Γκέρ; — Ο πώς θέλετε. 'Η αλήθεια όμως είναι ότι σιγά-σιγά τώρα στα Λυών, όπου ο κ. πρόεδρος του Παριζιανέντου, του οποίου ήμουν επί εικοσι χρόνια κλητήρας, μου παραχώρησε δώδεκα και τριάντα για το υπόλοιπο των ημερών μου. Μου έστειλε 25 πιστόλες για να πληρώσω τα μιστά μου χρέη και για το ταξίδι μου. 'Ο,τι μου μένει απ' το ποσό αυτό, είν' όλη μου η περιουσία.

— Φτάνουν πια τα λόγια! τον δέχθηκε απότομα ο 'Αρνό ντ' Τιλ, δυσάρεστημένος. Νομίζεις πως έχω καιρό να 'κ' ακούω; Δώσε μου την πιστόλα σου κι' έλα στο σπίτι, 'αν σου άρξεται, θα φας σε μία ώρα, 'θα κοιμηθείς' κάτσαν και 'θα ξεφύγουμε. Δεν χρειάζονται τόσα λόγια.

— Μά σε είς μ' ερωτήσατε... Έκανε ο Καρμυλόν Μπαρρά σαστισμένος.

— Καλά... Καλά... Έμπα τώρα μέσα, γιατί οι προσκαλεσμένοι μου μου φτάνουν!

— Έπειτ' από τρεις ώρες, οι προσκαλεσμένοι του 'Αρνό ντ' Τιλ βρισκόντουσαν άνωμα στο τραπέζι. Ήσαν σπάν κήποι. Την τιμητική θέσι την είχε ο δικαστής του 'Αρτίγκ, του οποίου ο οικοδεσπότης προσπαθούσε να κερδίσει την εύνοια.

Τα καλά κρασιά και τα εθιμικά λόγια έδιναν κι' έπαιζαν. Οι νέοι μιλούσαν για το μέλλον και οι γέροι για το παρελθόν κι' έτσι ο δειός Καρμυλόν Μπαρρά μπόρεσε να βεβαιωθεί, ότι ο οικοδεσπότης δνομαζόταν πραγματικά Μαρτέν Γκέρ κι' ότι όλοι οι κάτοικοι του 'Αρτίγκ τον ήξεραν πολύ καλά.

— Θυμάσαι, Μαρτέν Γκέρ, 'που έλεγε ο ένας, αυτό τον Αδουστίνου μοναχό, τον αδελφό Χρυσόστομο, που μάς έμαθε και τους δυο να διαβάζουμε;

— Τό θυμάμαι, απαντούσε ο 'Αρνό.

— Θυμάσαι, εξέδρασε Μαρτέν, 'που έλεγε ο άλλος, τις τσιφτελές που οίξαμε στο γάμο σου;

— Θυμάμαι, απάντησε ο Μαρτέν.

Και σαν να ήθελε να ξαναζωντανέψει τις αναμνήσεις του, φιλούσε τη γυναίκα του που βρισκόταν στο πλάι του, περήφανα και χαρούμενη.

— 'Αφού έχεις τόσο καλή μνήμη, φιλαράκο μου, είτε έφαγα πίσω από τους συνδαιτημένους μια φωνή δυνατή και σταθερή, απευθυνόμενη προς τον 'Αρνό ντ' Τιλ, 'αφού θυμάσαι τόσα πράγματα, θα θυμάσαι βέβαια κι' εμένα!

XXXII

Η ΑΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΙ

Αυτός που μιλούσε, έτσι μ' έναν τόσο επιβλητικό τόνο, πέταξε τον μαύρο μανδύα και το πλατύφυρο καπέλλο που τον σκέπαζαν, και οι προσκαλεσμένοι του 'Αρνό ντ' Τιλ, οι οποίοι είχαν γυρίσει πίσω απόγοντας τον, μπόρεσαν να δουν ένα νέο ευπατόρι με περήφανο παρουνιστικό και με πόσινα ούρα.

Σε λίγη απόσταση απ' αυτόν, στεκόταν ένας υπηρέτης, ο οποίος κρατούσε απ' το χολιγκάρι τα δυο άλογα που τους είχαν φέρει ως εκεί.

— Όλοι σήκωσαν αμέσως με σεβασμό, άρκετά βαρυσσμένοι και σκανδαλισμένοι.

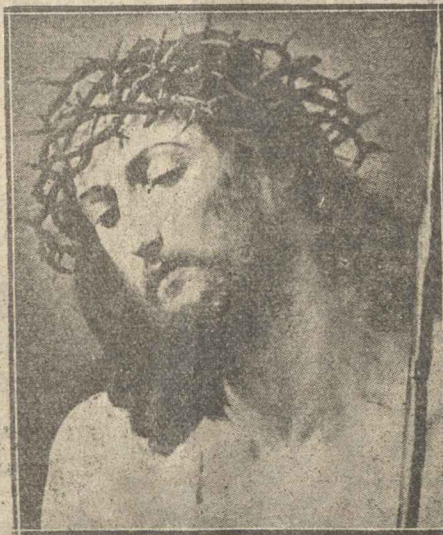
— Όσο για τον 'Αρνό ντ' Τιλ, αυτός είχε γίνει χλωμός σαν πτώμα.

— Ο κύριος υποκόμης ντ' Εζιέ! υπήρξε κατατρομαγμένος.

— Έ, λοιπόν, επανέλαβε με φωνή βροντερή ο Γαβριήλ, μ' αναγνωρίζεις;

— Ο 'Αρνό, έπειτ' από μια στιγμή δισταγμού, είπε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή:

— Βέβαια!... Βέβαια!... Αναγνωρίζω τον κύριο υποκόμητα, γιατί τον έβλεπα συχνά στο Λούβρο και αλλού, τον καιρό που ήμουν

Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ
(Πίναξ του Γκουίνο Ρένι).

στην υπηρεσία του κυρίου Μονγορανσύ. Μά δεν θα μπορούσα πια να φαντασθώ, ότι ή έξοχότης σας θα θυμόταν και δ' ανεγνώριζε εμένα, έναν δούληντο και ταπεινό υπηρέτη του νοκίσταλλου.

— Σεχνάς, του είπε τότε ο Γαβριήλ, ότι ήσουν και δικός μου υπηρέτης;

— Τι; 'Εγώ; φώναξε ο 'Αρνό ντ' Τιλ, προσποιούμενος την παθετική έκκληση. 'Ω, συγγνώμη! Χωρίς άλλο, ή έξοχότης σας απάταται.

— Είμαι τόσο βέβαιος, ότι δεν απάταμαι, απάντησε ο Γαβριήλ, 'όσοτε άπαιτώ από τον δικαστή του 'Αρτίγκ, που είχε παρόν εδώ, να σε συλλάβει και να σε φυλάξει αμέσως!

— Όλοι οι προσκαλεσμένοι έκαναν μια κίνηση τρόμου. 'Ο δικαστής σήκωθηκε και πλησίασε τον Γαβριήλ, βαρυσσμένος. Μονάχα ο 'Αρνό ντ' Τιλ διατηρούσε την φαινομενική γαλήνη του.

— Μπορώ τουλάχιστον να μάθω για ποιό έγκλημα κατηγορούμαι; ρώτησε.

— Σε κατηγορώ, του απάντησε σταθερά ο Γαβριήλ, ότι έπαυτάστηκες με πλαστοπροσωπεία τον έπικόμο μου Μαρτέν Γκέρ κι' ότι του έλαφες το όνομα, το σπίτι και τη γυναίκα, βοηθώντας έτσι την άφραση και καταλυτική δημοσιότητα σου μαζί του.

Ακούγοντας αυτή την κατηγορία που διατυπώθηκε τόσο καθαρά, όλοι οι προσκαλεσμένοι αλληλοσυγκρούστηκαν κατάπληκτοι.

— Τι σημαίνει αυτό; ρηθύσαν. 'Ο Μαρτέν Γκέρ δεν είν' ο Μαρτέν Γκέρ; Ποιά διαβολική μαγεία υπάρχει στη μέση;

— Άρκετοι μάλιστα απ' τους αγαθούς αυτούς ανθρώπους σήκωσαν καθήκιστα και πρόσφεραν με σιγανή φωνή εξορκισμούς. Οι παλαιότεροι είχαν άρχισει να κυττάζουν τον 'Αρνό ντ' Τιλ με τρόμο.

— Ο 'Αρνό ντ' Τιλ κατάλαβε ότι ήταν καιρός να καταφέρει ένα αποφασιστικό κίνημα, για ν' ανακτήσει την έμπιστοσύνη των καλεσμένων του. Γύρισε λοιπόν προς αυτή που άποκαλούσε γυναίκα του και φώναξε:

— Βετράνδη, μίλησε λοιπόν! Είμαι κι εγώ ο σύζυγός σου;

Η δυστυχισμένη Βετράνδη, πετρώμενη, αγωνιώδης, κίνησε ως τη στιγμή εκείνη με τα μάτια δάκρυα, τότε τον Γαβριήλ και πάλι τον υποθετικό σύζυγό της.

Μά ακούγοντας την έπατακτη φωνή του 'Αρνό ντ' Τιλ, δεν έδωσε πια και όχημα στην άγρια του με διάχυσι, φωνάζοντας:

— Άγαπημένε μου Μαρτέν!...

Μόλις άκούστηκαν αυτά τα λόγια, μια καταβολή έπληξε στην όψη του κι' οι προσκαλεσμένοι έπαυσαν μονομιάς να πιστεύουν στις κατηγορίες του Γαβριήλ.

— Κύριε, του είπε ο 'Αρνό ντ' Τιλ, θυμωδευτικά, έπειτ' απ' τη μαρτυρία αυτή της σύζυγού μου και όλων των συγγενών και φίλων μου που με περιστοιχίζουν, έπαυσατε ακόμα στην αλόκλητη κατηγορία σας;

— Έπαυσα! απάντησε ο Γαβριήλ.

— Μια στιγμή! φώναξε τότε ο Καρμυλόν Μπαρρά επεμβαίνοντας. Τό ήξερα εγώ πως δεν έπαυσα έξω! 'Αφού υπάγχει κάπου ένας άνθρωπος που μοιάζει τόσο μ' αυτόν εδώ, βεβαιώνω εγώ πως είν' απ' τους δυο είν' ο άνεμος μου 'Αρνό ντ' Τιλ, από το Σαγκά!

— Α! να μια βοήθεια που έρχεται εγκαίρως απ' τον ουρανό! είπε.

Και απευθυνόμενος προς τον Καρμυλόν Μπαρρά, τον ρώτησε:

— Κύριε, αναγνωρίζετε τον άνεμό σας σ' αυτόν τον άνθρωπο;

— Στ' αλήθεια, είπε ο Καρμυλόν Μπαρρά, δεν θα μπορούσα να ξεχωρίσω τον έναν από τον άλλο. Μά θα δοκιμάσουν, θα 'αν έγινε πλαστοπροσωπεία, θα την έχαζε ο άνεμός μου, που είνε συνηθισμένος σε τέτοια πράγματα.

— Άκούετε, κύριε; είπε ο Γαβριήλ, στο δικαστή. 'Όποιος κι' είν' ο άνεμος, υπάγχει στη μέση έγκλημα πλαστοπροσωπείας.

— Μά που είνε λοιπόν αυτός, που για να με πλαστοπροσωποποιήσει ισχυρίζεται πως τον πλαστοπροσωποποίησα εγώ; φώναξε ο 'Αρνό ντ' Τιλ. Δεξ' θα με παραβάλουν μαζί του; Κρίνεται; 'Ας παρουσιάσει κι' ες μάς διώσουν!

— Ο πραγματικός Μαρτέν Γκέρ, ο έπικόμος μου, είπε ο Γαβριήλ, πήγε, κατά διαταγή μου, και παρουσιάστηκε στις άρχες του Ριέ, που τον κράτησαν ως ότου να διαλευκανθεί ή υπόθεση. Κύριε δικαστά, είμαι ο κύριος ντ' Μονγκομερύ, τέως λοχαγός των σωματοφύλων της αυτοί Μεγαλειότητος. 'Ο κατηγορούμενός ο ίδιος μ' αναγνώρισε. Σας διατάσσω λοιπόν να τον συλλάβετε και να τον φυλάξετε, όπως και τον κατηγορού του. Όταν θα βρισκόνται κι' ο δικός σας χείρι της δικαιοσύνης, έλπίζω ότι θα μπόρεσω ν' αποδείξω ε

πια από ποιά μέρος βρίσκεται ή αλήθεια κι' από ποιά ή πλαστοπροσωπεία.

— Έχετε δικαιο, έξοχότητε!... είπε ο δικαστής στο Γαβριήλ. Και, σπεύδοντας προς μαρκούς χωρικούς, τους διέταξε:

— 'Οδηγήστε στη φυλακή τον Μαρτέν Γκέρ!

— Πήγαινε μόνος μου, είπε ο 'Αρνό, γιατί είμαι βέβαιος για την άνοσή μου. Καλοί μου και αγαπητοί μου φίλοι—επρόσθεσε απευθυνόμενος προς τους καλεσμένους του—υπολογίζω σε σας!...

— Και, ναί, μείνε ήσυχος, Μαρτέν! είπαν όλοι οι φίλοι κι' οι συγγενείς κατασπαραγμένοι.

— Όσο για τη Βετράνδη, αυτή είχε λιποθυμήσει.

— Έπειτ' από δυο ώρες άρχισε ή δική μπροστά στο δικαστήριο κι' Ριέ. Μά την αλήθεια, ήταν μια πολύ περίεργη δική! Και γι' αυτό το λόγο έχει μείνει περίεργη ως σήμερα ακόμα, ύστερ' από πενήντα χρόνια.

— Αν ο Γαβριήλ ντ' Μονγκομερύ δεν είχε αναμνηθεί σ' αυτό, είνε σίγουρο πως οι λαμπροί δικαστά του Ριέ, δεν θα τάβιζαν ποτέ τις πόδες.

— Έκείν που ζήτησε πρωτίστως ο Γαβριήλ ήταν οι δυο αντίδικοι κι' μη παρουσιαστών ο ένας στον άλλο μέχρι νεωτέρας διαταγής.

— Ο Μαρτέν Γκέρ ο πραγματικός, πάλαιμνος σ' ένα μανδύα, άπληκτος μπροστά στη γυναίκα που σ'όν Καρμυλόν Μπαρρά, είνε τους γείτονες και τους ημετέρους.

— Όλα τον αναγνώρισαν. Είχε το πρόσωπο, την έκφραση, το άκουσμα του Μαρτέν Γκέρ. Δεν άκούσταν κανείς να γελάσει!...

Μά όλα αναγνώρισαν, έπίσης τον 'Αρνό ντ' Τιλ, όταν τους παρουσίασαν με τη σειρά τους.

— Έτσι όμως ή αλήθεια δεν φαινόταν. Πώς να ξεχωρίσει κανείς δυο ανθρώπους έντελως, δ

— Ο 'Αρνό, για ν' αποδείξει πως είν' ο Μαρτέν Γκέρ, παρουσίασε κάποιες επιστολές της Βετράνδης, οικογενειακά χαρτιά και τα δακτυλικά του γάμου του.

Μά τότε ο Μαρτέν διηγήθηκε πως ο αντίδικός του τού έλαβε τον Νουαγιόν τα χαρτιά του και τα δακτυλικά του.

— Έπειτα, κατόπιν αίτησεως του δικαστή, ο πρόεδρος του δικαστηρίου έβγαλε στο Μαρτέν και στον 'Αρνό, καλώντας τους πάντες, τα πράγματα των καθένα, την άνοσή ή αντίθετη.

— Πού περάσατε τον καιρό σας από ηλικίας δώδεκα μέχρι είκοσι έτών;

— Οι δυο κατηγορούμενοι έδωσαν απάντηση την ίδια απάντηση:

— Στην 'Αγιο Σεβαστιανό της Γαλιτίας, σ' ένα δώδεκα Σαντί.

— Ο Σαντί ήταν παρών και πιστοποιούσε ότι έλεγαν την αλήθεια. Τότε ο Γαβριήλ, τον πλησίασε και του ψέφισε κατά στο

— Ο Σαντί άρχισε αμέσως να μιλά και κατόπιν μίλησε στον δικαστή με βλαπτική διάλεκτο. 'Ο δικαστής όμως και δεν απάντησε ούτε λέξη.

— Πώς; του είπε ο Γαβριήλ. Έμεινες τέσσερα χρόνια στον 'Αγιο Σεβαστιανό και δεν έμαθες τη γλώσσα του τόπου;

— Τη λησύνισα!... τράβηξε ο 'Αρνό.

— Ο Μαρτέν Γκέρ, ο οποίος υπεβλήθη στην ίδια δοκιμασία με τη γυναίκα του, μίλησε επί ένα τέταρτο βάρκα στο Σαντί, πράγμα που δεν έπαισε σε όποιον.

— Απ' την πρώτη δοκιμασία, που έφριξε κάποιον φως στην υπόθεση, την έκαταλύθηκε μια άλλη.

— Ο δικαστής του 'Αρτίγκ, που είχαν την ηλικία του Μαρτέν Γκέρ, διακρίνοντας με θαυμασμό την επιδειξιότητα που είχε άλλοτε στην άνοσή της σφαίρας. Μά από τότε που ο φρενο-Μαρτέν είχε παρουσιαστεί στο 'Αρτίγκ, είχε άρνησει να παίξει αυτό το παιχνίδι, λέγοντας ότι είχε ένα τραύμα στο δεξί του χέρι.

— Απ' τότε, ο αληθινός Μαρτέν, άπέχρους και νίκησε μερδός

στον δικαστή του τους καλύτερους παίκτες της σφαίρας του 'Αρτίγκ.

— Από τη στιγμή εκείνη, ή σιμπαθεία του κοινού που τόσο όλο παίζει σε τέτοιες περιστάσεις, πήγε με το μέρος του Μαρτέν, πράγμα πολύ σπάνιο, με το μέρος του δικαίου.

— Ένα τελευταίο γεγονός κατέστησε έντελως στην αντίληψη των δικαστών του τον 'Αρνό ντ' Τιλ.

— Οι δυο κατηγορούμενοι είχαν το ίδιο ακριβώς ανάστημα, μά ο Γαβριήλ, ο οποίος ζητούσε διαρκώς ενδείξεις, πρόσθεσε έφαγα ότι ο γενναίος του έπικόμος είχε το πόδι του μικρότερο από το πόδι του 'Αρνό ντ' Τιλ.

— Ο γέρος παπουτσης του 'Αρτίγκ προσεκήλητο αμέσως στο δικαστήριο και παρουσίασε στους δικαστές τα παλιά και τα καινούργια του μέτρα.

— Ναί, είπε ο καλός άνθρωπος. Είχε βέβαια, πως ο Μαρτέν Γκέρ φορούσε άλλοτε παπούτσια μικρότερα... Τό μέτρο του, τότε ήταν έννέα πόνοι... Γι' αυτό έφαρμάστικα πολύ βλέποντας στην έμπιστοσή του ότι τα μέτρα του είχαν μεγαλώσει κατά τρεις πόνοι... Μά τό απέδωκα αυτό στα ταξείδια του.

— Ο αληθινός Μαρτέν έπλησε τότε περήφανα στον παπουτση το πόδι του κι' αυτός, αφού τό μέτρησε, αναγνώρισε και διακήρυξε πως αυτό το πόδι ταιριάζει με τα μέτρα που έπαυσε άλλοτε στον Μαρτέν Γκέρ.

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Η ΜΑΡΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Πίναξ του Πιέρο ντ' Ροτάρι).

μάλιστα για τον τραύμα απ' τη μάχη σφαίρας για το οποίο υπολόγιζαν συχνά... Μά έπαυσε να αντιστά, άρνήθηκε... Μου έδειξε με το πρώτο πως είχα άδικο άλλοτε και ότι τα καθήκοντα μου ως γυναίκα ήταν να υπακούω στο λόγο του και στη θέλησή του... Σήμερα αυτός διατάζει κι' εγώ υπακούω, αυτός σηκώνει το χέρι κι' εγώ σκύβα τό κεφάλι... Τό ταξίδι του φαίνεται, τον έκαναν να γίνει άντρας!...

Και άλλοι κάτοικοι του 'Αρτίγκ έβεβαιώσαν ότι ή παλιός Μαρτέν ήταν αγαθός, ήμερος κι' ευσεβής. Ένώ ο καινούργιος ήταν σαρμμένος, φιλόνομος και θάσσημος.

Τέλος, ο κύριος ντ' Μονγκομερύ εδδούσε να λάβη το λόγο, έτσι οι δικαστά και οι άρχοντα σάπαιναν γειάτοι σεβασμό προς την έξοχότητά του.

('Ακολουθεί)

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΔΙΑΦΗΜ. «ΦΟΙΝΙΣ»

Ἡ γοντεία τοῦ προσώπου
προσεκίνει τοὺς ἄνδρας

Κυρία μου,
Τὸ σπουδαίον αὐτὸ προτέρημα κα-
λεομένηστέ το, ἀπὸ ὅς ἐξαράται.
Μὴ κἀμετε χοῖσιν πούδρας ποὺ παρα-
σκευάζεται με παναρχαίας μεθόδους,
ἀλλὰ ἀκολούθησατε τὰς προόδους τῆς ἐ-
πιστήμης.

Δοκιμάσατε τὴν πούδρα.

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Ἔχει σπουδαία προτερήματα.
Εἶνε λεπτή με ὠραῖον ἄρωμα.
Παρασκευάζεται με ὅλα τὰ σύγχρονα
μέσα. Ἡ ἐπιτυχία σας εἶνε ἐξησφαλι-
σμένη.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ
φαρμακεῖα, μυροπωλεῖα
καὶ καταστήματα.

ὡς θα ἐφοδιασούμε ἑώρα
μανουργία μας νοῦζινα,
μα
Προϋστάλα: Θοί πᾶς εἰοῦ
ΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιλέγους 39)
α παρὸς ἀπὸ 'νεϊ ὄρα λα
ἐν τῆς νοῦζινας μας ...

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντός εἶδους ὥρολόγια, παλαιὰ ἀσή-
 μια, εἰκόνες Βυζαντινές, παντός εἶδους
 νομίσματα Καποδίστρια (Φοῖνιξ), παν-
 τὸς εἶδους παφίωσιον, ἀγοράζω μὲ τι-
 μὰς ἀνωτέρας ὅλων τῶν ἄλλων κατα-
 στημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλήσει τὸ χρυσοῦν του
ὀφρολόγιον, ἀναλαμβάνονεν τὴν τοποθέ-
τησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελίνα κάσ-
σα. Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
πρὸ τοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς
τὸ συμφέρον σας.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὡρολογιοῦς — Χρυσόχοος.
Εὐτόλιδος καὶ Ἀθηναῖς 56, ἐναντι Δη-
μοτικῷ Θεάτρῳ.

Βάψατε τὰ περσινὰ Σας
φορέματα με Βαφάς

ART

και θα γινουν καινεουργια
και μεδερνα. Πωλουνται στα
εμπορικα και φαρμακεια

Στηδικά Νοσήματα

Ὁ εἰδικὸς εἰς τὰ στήθια νοσήματα ἱατρός καθελόμενος Δουκᾶς Μουζᾶς, διδάκτωρ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐργασθεὶς ἐν Ἑλλάδι καὶ Κωνυπόλει, ῥεχεται ἐν τῷ Ἱατρικῷ τοῦ Δεκά 7 3—6 μ. μ. καὶ ἐν Χαλανδρίῳ εἰκία Βλάχου 8—10 π. μ.
Τηλέφ. 23—678

Κάθε κομψή κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς διπλωματεύχου μεδίστας.

ΔΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΘΑΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θά εὖρη ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα
τῆς χειμερινῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παρι-
ζιάνικο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

εἶνε νὰ βάψετε μόναι Σας
τὰ περσινὰ Σας φορέματα μὲ
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς

ARTI

ΑΙ ΒΑΦΑΙ ΑΝΤΙ ΚΑΝΟΥΝ
ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ-
ΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΜΟΔΕΡΝΑ. ΕΠΙΤΡΟ-
ΧΙΑ ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΣ. ΧΡΗΣΙΣ Α-
ΠΛΟΥΣΤΑΤΗ. ΟΔΗΓΙΑΙ ΕΛΛΗ-
ΝΙΣΤΙ. ΑΙ ΒΑΦΑΙ ΑΝΤΙ ΕΤΙ-
ΜΗΣΑΝ ΜΕ ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑ-
ΔΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΚΔΕ-
ΣΣΕΩΣ. ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΕΜΠΟ-
ΡΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ.

«ΓΚΡΑΣ»

Ἐνα σὶκ δῶρον εἶνε ἕνα
μπουκάλι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμαί 75—125—150
Πλουσιωτάτη συλλογή ἀ-
ρωμάτων εἰς χῆμα.
ΓΚΡΑΣ Περιχλέους 48.

Συνιστώμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑπονηγτοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

Ελάν Κάλτσα

Ἔχει ἡ γυναῖκα τὰς μεγαλυτέρας ἀπαιτήσεις. Ἡ κάλτσες μας ἀπὸ φυσικὸ μετάξι συγκεντρώνουν ὅλα τὰ προτερήματα τῶν ἐκλεκτῶν καλτσῶν καὶ ἱκανοποιοῦν τὰς μεγαλυτέρας ἀπαιτήσεις.

Ελάν

ΑΘΗΝΑΙ : Βουκουρεστίου 8, Εὐαγγελιστρίας 21, Αἰόλου 96.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : Ὁδὸς Γεωργίου Α' 23. — ΠΑΤΡΑΙ : Ὁδὸς Μαιζώνος 74.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Ὁδὸς Βενιζέλου-Τσιμισκῆ.

